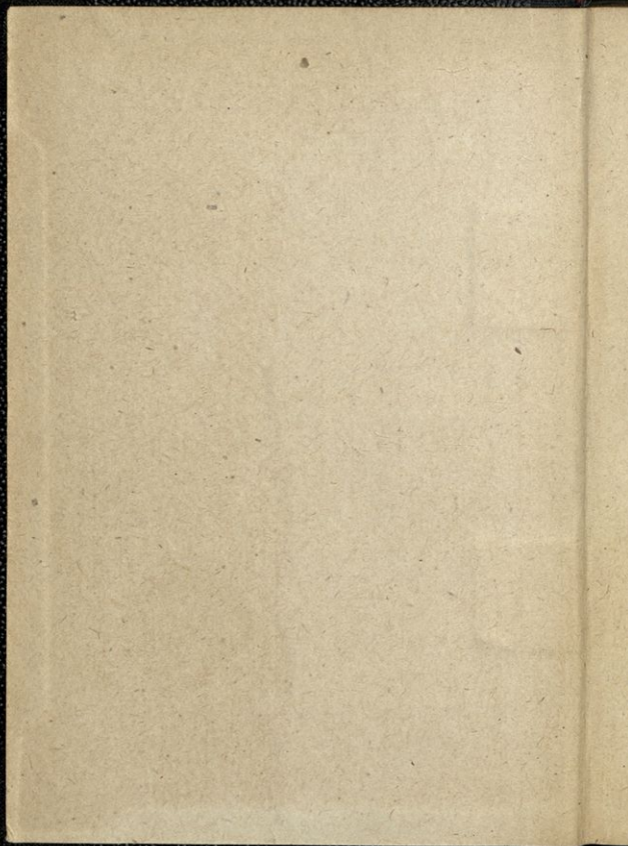
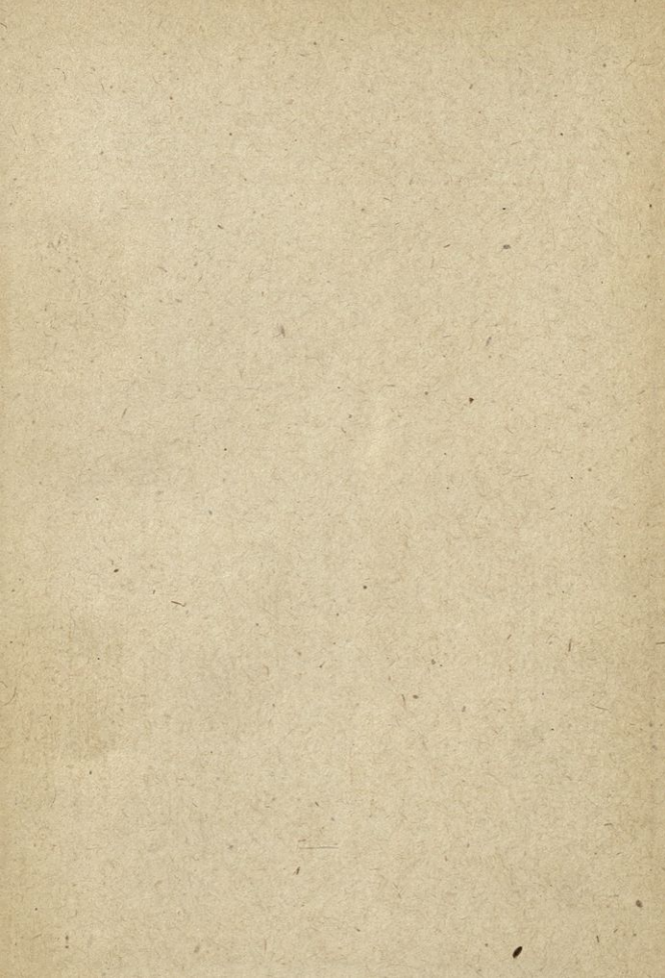
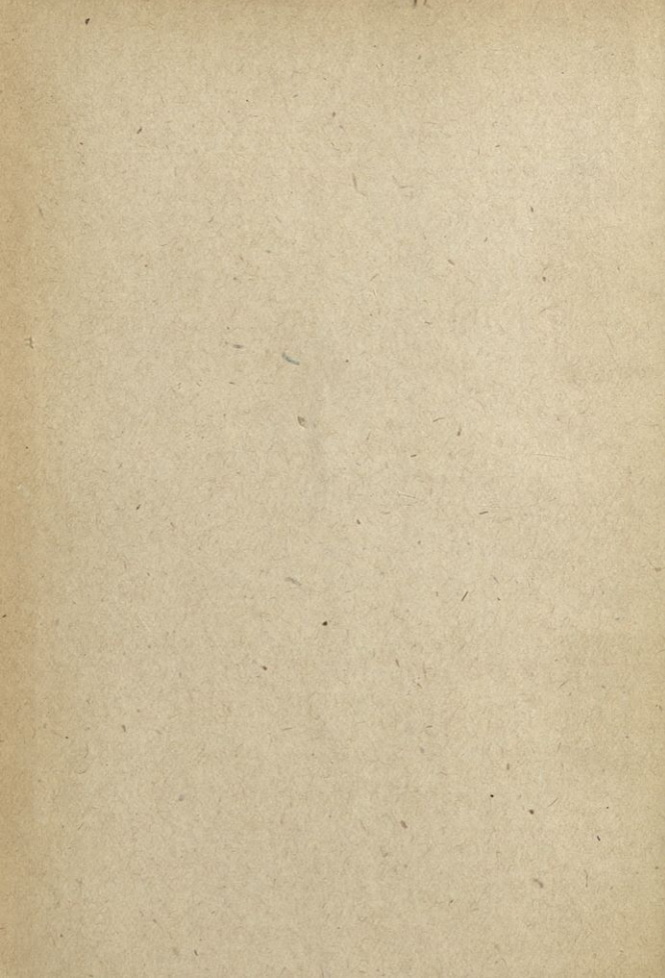

48688

o presvetem Rešnjem Telesu.

Spisal
Janez Krstnik Pagani.

Po italijanskem izvirniku Slovencem
 priredil
 duhovnik krške škofije.

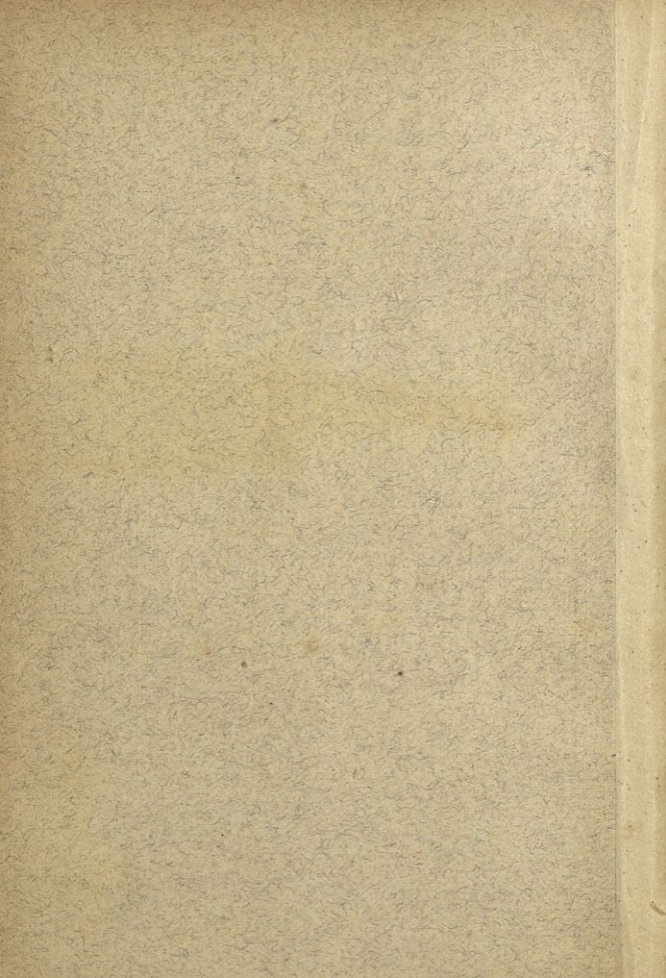
Izdala in založila
Družba sv. Mohorja v Celovcu.

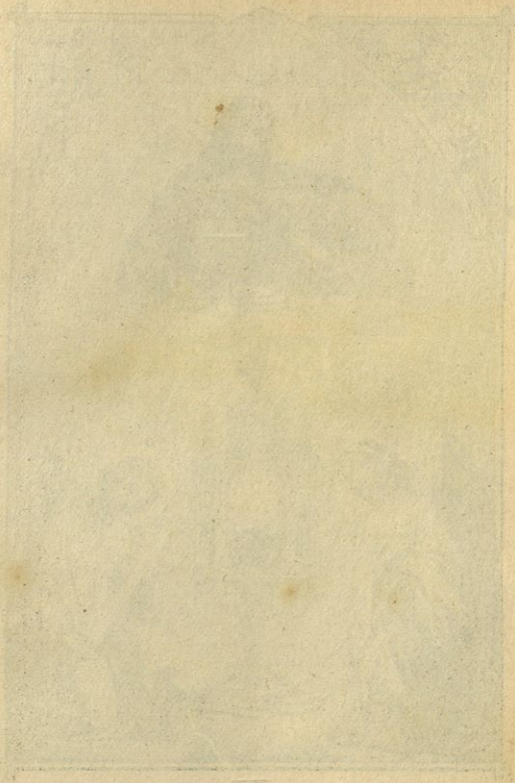

1899.

NATISNILA TISKARNA DRUŽBE SV. MOHORJA V CELOVCU.

REVISED EDITION
BY THE AUTHOR

NEW YORK

„Pevaj, jezik, pesem blago,
Rešnjemu Telesu v čast.“

(Cerkvena pesem.)

Premišljevanja
o presv. Rešnjem Telesu.

Spisal
Janez Krstnik Pagani.

Po italijanskem izvorniku Slovincem priredil
duhovnik krške škofije.

Izdala in založila
Družba sv. Mohorja v Celovcu.

1899.

Natisnila tiskarnica družbe sv. Mohorja v Celovcu.

48688

030020/105

Z dovoljenjem prečastitega krškega knezoškofijstva.

Predgovor družbe sv. Mohorja.

Beizmerno je božje usmiljenje do ljudij, zakaj Bog hoče, »da bi se vsi ljudje zveličali«. Zato je poslal svojega edino-rojenega Sina na ta svet, da bi po njem, ki je »pot, resnica in življenje«, prišli ljudje do večnega veselja v nebesih.

Božji Sin, Gospod naš Jezus Kristus, pa ni samo v kratkih letih svojega bivanja na tem svetu osrečeval ljudi. Pred svojo smrtjo je postavil še zakrament ljubezni, v katerem hoče pod podobo kruha in vina vedno prebivati med nami. Tu sem naj se zatekamo v vseh svojih potrebah, tu naj iščemo pomoči in tolažbe, saj ravno od tu nam kliče božji Zveličar: »Pridite k meni vsi, ki ste obloženi in obteženi, in jaz vas bom poživil.«

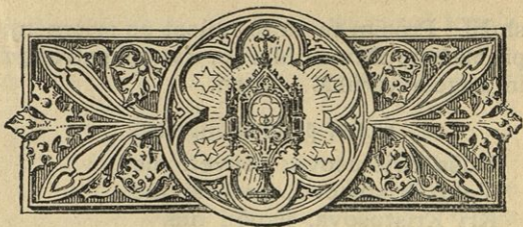
Sveta cerkev je vedno vodila svoje vernike tja pred tabernakelj, da tam častijo neskončno usmiljenega ter mogočnega Boga v

ponižni podobi kruha in vina, da prav pogosto zajemajo iz tega bogatega studenca milostij ter si tam vtrjujejo vero, pomnožujejo upanje in vžigajo ljubezen. To ljubezen do Boga, ki je skrit v presvetem Rešnjem Telesu, vnemali so mnogi pobožni pisatelji po svojih spisih in knjigah. Isto hoče storiti tudi družba sv. Mohorja, ko vernim Slovencem, svojim udom, poklanja »Premišljevanja o presvetem Rešnjem Telesu«.

Spisal jih je učeni in pobožni laški duhovnik Janez Krstnik Pagani, bivši semiški vodja v Novari. Knjiga se je pobožnim častilcem sv. Rešnjega Telesa hitro omilila in vedno v novih izdajah hodila med ljudstvo. Prestavljali so jo tudi v razne jezike. Omenimo naj samo, da jo je že l. 1892. podalo »društvo sv. Jeronima« Hrvatom. Kakor drugod bode, upamo, le-ta molitvenik ugajal tudi vernim Slovencem ter v njih pospeševal češčenje sv. Rešnjega Telesa, da bode i naš narod vedno bolj proslavljajal neskončno dobrotljivega Boga, čudežno skritega pod podobama kruha in vina!

Omenjamo, da smo v drugem delu več molitev posneli iz molitvenika »Večna molitev. Spisal P. J. Walser O. S. B.«

V Celovcu, na dan Marijinega rojstva 1898.

Prvi del.

Premišljevanja.

Molitev pred premišljevanjem.

Moj Bog in moj Gospod, verujem, da si tukaj pričujoč in da gledaš na me. Molim te in pripoznavam, da nisem vreden stopiti pred tebe; toda poln zaupanja v tvojo neskončno dobroto prosim te najponižnejše milosti, da bi mogel to uro premišljevati v tvojo večjo čast in v svoj duhovni napredek.

Razsvetli moj um, omeči moje srce in utrdi mojo voljo, da te bom zmiraj bolj spoznaval, zmiraj bolj ljubil in ti zvestejše

služil. Prosim te za to milost po priprošnji preblažene Device Marije, svojih patronov in angela varuha. Amen.

Molitev po preišljevanju.

Duša Kristusova, posveti me.
 Telo Kristusovo, zveličaj me.
 Kri Kristusova, napôji me.
 Voda iz strani Kristusove, operi me.
 Trpljenje Kristusovo, potrdi me.
 O dobrotljivi Jezus, usliši me.
 V svoje svete rane zakrij me.
 Od tebe ločiti se ne pusti me.
 Pred peklenkim sovražnikom varuj me.
 Ob uri moje smrti pokliči me.
 K tebi priti pusti me,
 Da s tvojimi svetniki bom hvalil te.
 Od vekomaj do vekomaj. Amen.

1. preišljevanje.

Jezus Kristus je postavil presv. Rešnje
 Telo iz ljubezni do nas.

I.

Ljubeč oče ljubezni do svojih otrok nikoli ne kaže tako, kakor v zadnjih trenutkih svojega življenja, ko jih gleda, kako jokajo in točijo solze okoli njegove postelje,

in ko premišljuje, da jih bode moral kmalu zapustiti, in da jih nikoli več ne bode videl na tem svetu. Tedaj zbere zadnjikrat vse svoje duševne in telesne moči, poda jim oslabele roke in ljubeznivo jim govori s solzo v očeh: »Predragi otroci! Pridite, pridite zadnjikrat v moje naročje, približujte se mojemu srcu!« — Potem objame enega za drugim in jih stiska na svoje prsi; poljubljuje jih kar najsrčnejše, a po licah mu padajo solze; blagoslavlja jih ter jim daje zadnje opomine. Prinesti si da, kar mu je najdražje in najljubše, ter začne iznova: »Dragi otroci — — — umreti moram — — — ne moremo več ostati skupaj — — — vzemite tedaj, predragi, vzemite to, in spominjajte se me mrtvega, spominjajte se ljubezni, s katero sem vas vedno ljubil.«

Ravno tako, pobožna duša, je ravnal z nami Jezus Kristus, naš pravi oče, ki nas je ljubil bolj, kakor je le kedaj kak oče na tem svetu ljubil svojega otroka. Akoravno nas je pa ves čas svojega življenja na zemlji ljubil neizmerno in nam dal na tisoče dokazov te ljubezni, hotel nam je vendar ob koncu svojega življenja zapustiti največji dokaz svoje ljubezni. V oni pomenljivi zadnji noči pred svojim trpljenjem zbral je svoje učence okoli sebe ter jim začel govoriti z ginjenim

in gorečim srcem: »Glejte, predragi, glejte, ločiti se moram od vas. Prišel je čas, ko se moram povrniti k svojemu Očetu. Ali ne bodite zato v strahu in vaše srce naj ne žaluje, ker vas nočem pustiti samih. Poslati vam hočem drugega Tolažnika, Duha resnice, kateri bode ostal pri vas do konca sveta, in kateri vas bode učil vse, česar sedaj še ne morete razumeti. Pa tudi jaz sam hočem ostati pri vas in pri vseh, kateri bodo za vami verovali v me, do konca sveta. Spomnite se tega, kar sem tolikokrat govoril vam in množicam: da vam hočem namreč dati za hrano nebeški kruh. Ta kruh je različen od mane, katero so vaši očetje jedli v puščavi pa so vendar umrli. Ta kruh bode vsakega, ki ga uživa, obvaroval večne smrti. Sedaj je prišel čas, da spolnim svojo obljubo, da vam podam dokaz ljubezni, s katero vas ljubim. — Vzemite tedaj, vzemite: **To je moje telo**; vzemite: **To je moja kri**. Vzemite; jejte in pijte in delajte to v moj spomin! Ali moje srce ne pripušča, da oni veliki dar dam samo vam; hočem, da bi se ga udeleževali verniki vseh časov. Zato postavljam vas za mašnike in dajem vam oblast, da jo podelite zopet drugim, da ravno to, kar sem storil sedaj jaz, delajo v moj spomin do konca sveta. Tako hočem zadovoljiti

svojemu srcu, katerega veselje je, prebivati pri ljudeh.«

O, čudež ljubezni! . . . Kako? Bog stori toliko? Oni Bog, ki je vsemogočen, kateremu je nebo prestol, zemlja podnožje, angelske trume služabniki in zvezde na nebu krona? Oni neskončno modri Bog, kateri sedi na bliščečem prestolu ter preiskuje vse skrivnosti človeškega srca? Neizmerni Bog, katerega še nebeški prostori ne morejo obseči? Kako, ta veliki in veličastni Bog se daje ljudem v jed in pijačo, samo da se ne loči od človeka! »Naš jetnik je postal ta, katerega svet ne more obseči.« (Sv. Bonaventura.) O moj Bog, kako skrivnostno je to . . .!

II.

Kaj se ti zdi, pobožna duša, o tej neizmerni ljubezni Jezusa Kristusa do nas? Kdo bi si mogel samo misliti, da stori toliko! Bil je čas strahu in sužnosti, ko se je Bog imenoval Boga vojskinih trum in Boga maščevanja, ko je svojemu ljudstvu govoril samo iz oblaka med bliskom in gromom, in ko je vsled mrmranja, trdovratnosti in drugih grehov takoj nastala kuga, moréča božje ljudstvo. Takrat so se odpirala brezdna, da požrejo ljudi, ogenj je padal iz nebes, da jih požge in so se pokazale ognjene kače, da

jih pokončajo. Ako bi bil tedaj kdo rekel ljudstvu: Vedite, da se bo le-ta, sedaj tako strašni Bog, kedar bo čas dopolnjen, prikazal tako blagega in polnega goreče ljubezni do ljudij, da bo postal človek in da ne bo samo umrl iz ljubezni do njih, marveč da jih bode celo hranil s svojim mesom in napajal s svojo krvjo, — kdo bi mu bil verjel?

Ali ravno to, kar bi se onemu ljudstvu bilo zdelo nemogoče, gledamo mi vsaki dan. Jezus Kristus, pravi Bog in pravi človek, prebiva med nami, noč in dan je na naših oltarjih. Postal je naša hrana in dovoljeno je, da ga uživamo vsaki dan! O nerazumljiva dobrota, o neizmerna ljubezen! O moj Bog! Kaj je človek, da ga ljubiš tako neizmerno, da se mu daruješ s celim srcem, kakor da bi brez njega ne mogel biti srečen? »Kaj je človek, da ga tako povzdiguješ, in zakaj ga postavljaš tako blizu svojega srca?« (Job 7, 17.)

Če bi le tudi na nas bilo kaj dobrega! Ali kaj smo drugega, kakor prah in pepel, črvi in gniloba? Da bi vsaj naše duše bile zveste tvoji ljubezni in hvaležne tvojemu preblagemu srcu! Ali oh! Večji del vidiš le nevero, nehvaležnost in sovraštvo!

O ljubi, krščanska duša, ljubi njega, ki te toliko ljubi! Prizadevaj se, kakor pravi

neki svetnik, da vedno bolj in bolj napreduješ v ljubezni do Jezusa, v tisti ljubezni, ki je močna kakor smrt, tako močna, da te loči od vseh stvari, od vsega, kar ceni svet, da te loči od tvojega nagnenja in od same sebe, da ne bode v tebi stvari, katera bi ti zabranjevala, živeti v mislih in željah le za svojega ljubljenca. Po Jezusu naj vzdihuje tvoje srce; v njem naj je utrjena tvoja volja, le na Jezusa naj merijo tvoje misli. Ako se trudi tvoja roka, ali hodi tvoja noga, — vse naj bo za Jezusa in z Jezusom! Da bodeš pa to ljubezen zadobila, odreci se vsemu, kar ti je ljubo na tem svetu: časti, ugodnosti in vsaki zemeljski tolažbi. Zagotavljam Jezusa vsak dan, da ne želiš druge časti, nego biti prezirana, drugega bogastva, kakor njegove ljubezni. Ljubi le njegov križ in ne hrepeni po drugem, kakor le po njem samem.

Kadar gledaš stvari, ukaži jim, naj ljubijo Jezusa. Beži pred vsakim društvom, katero ni prijetno Jezusu, pusti, kar ne more dopasti Jezusu, ogibaj se vsega, kar ni njemu v čast. Čim večkrat se pri svojih opravih spominjaš Jezusa, tem bolj se bode tudi on spominjal tebe in obdaroval te bode z milostmi, kakor je sam rekel sveti Katarini Sijenski: »Hči misli na me, in jaz bom mislil ná-te.« Ravno to pravi tudi nevesta v

visoki pesmi: »Jaz sem svojega ljubljenca in on se k meni obrača.« (Visoka pesem 7, 10.)

III.

Nek božji služabnik pravi: Če bi me kdo vprašal, kako se kruh spreminja v telo Kristusovo in kako on more biti na več krajih, odgovoril bi mu, da Bog zamore vse, in s tem odgovorom bi bil moj duh zadovoljen. Ali če bi me kdo vprašal, kako more Bog človeka ljubiti tako, da se mu daje za hrano ter se ž njim združuje, bi mu ne znal drugega odgovoriti, kakor da je to preobilna, nezaslišana ljubezen, katere jaz ne zapopadem, ker je nihče razumeti ne more. — Zato imenujejo svetniki presveto Rešnje Telo, zakrament ljubezni, ljubezen v najvišjem pomenu. Sveti Bernard imenuje Jezusa v presvetem Rešnjem Telesu: ljubezen ljubezni. — Ko je sv. Filip Nerij prejel sveto popotnico in videl Najsvetejše, je zaklical: »Glej, moja ljubezen, dà, glej tù, moja ljubezen!« — Sv. Marija Magdalena Paciška je imenovala veliki četrtek, ker je bilo ta dan postavljeno presveto Rešnje Telo, dan ljubezni. Nekoč vpraša svetnica eno svojih novink: »Na kaj si mislila po svetem obhajilu?« Novinka odgovori: »Na Jezusovo ljubezen!« »Dà,« do-

stavi svetnica, »če mislimo na to ljubezen, ne moremo naprej, temveč ostati moramo pri tej ljubezni.« — Sv. Tomaž Akvinčan imenuje presveto Rešnje Telo: »Zakrament največje ljubezni, katero nam je Bog mogel skazati; zakrament ljubezni, zastava največje ljubezni Kristusove.«

Ta ljubezen Jezusa Kristusa te, pobožna duša, kliče ter vabi, da mu povrneš ljubezen z ljubeznijo. Sv. Bernard pravi: »Bog ne ljubi za kaj drugega, kakor za to, da ga zopet ljubiš.« Ljubezen do tebe je nagnila Jezusa, da se ves daruje za-te; daruj se tedaj tudi ti vso njemu in ljubi ga, kakor on želi. Ali ti se upiraš, kadar se imaš darovati. To pa je velikokrat znamenje, da ljubiš le malo. Zakaj ne ljubiš samote, zakaj le nevoljno prenašaš siromaštvo in nisi rada pokorna? Zakaj se tako bojiš, krotiti nevoljo, kako slabo nagnenje ali strast? Zakaj se tako nerada vadiš v zatajevanju same sebe, v ponižnosti in molitvi? Morebiti še nisi okusila kapljice neizrečene ljubezni, katero uživajo duše, ki ljubijo Jezusa v trpljenju! Nesrečnica! Pogledj tja, kjer je tvoj zaklad, tvoj zaročenec, Bog tvoj, ki se je daroval za te; govori ž njim zaupljivo, kakor prijatelj s prijateljem!

(Molitev po premissljevanju. Glej str. 8.)

Vzdihljeji.

1. Presladko Srce Jezusovo, stori, da te ljubim vedno bolj!
2. Kdo sem jaz, o Gospod, da me tako ljubiš in želiš ljubljen biti od mene!
3. Vladaj, nebeški Kralj, v mojem srcu in vodi je po svoji volji!

Iskrice.

1. Vse mine!
 2. Kdor svet ljubi, ne more Jezusov prijatelj biti.
 3. Kdor se želi zveličati, mora za Kristusom hoditi.
-

2. premišljevanje.

(Molitev pred premišljevanjem. Glej str. 7.)

Jezus Kristus se nam popolnoma daruje
v presv. Rešnjem Telesu.

I.

Ko je sv. Avguštin premišljeval veliko dobroto, katero nam je skazal Jezus Kristus v presvetem Rešnjem Telesu, zapisal je imenitne besede: »Bog je s tem darom takorekoč pozajel vse svoje popolnosti. Bog je, pravi sveti učenik, vsegamogočen in more — kakor pravi sv. pismo — vse storiti, kar hoče

v nebesih, na zemlji, na morju in v najglobkejšem brezdnju; mogel bi bil ustvariti tudi neizmerno veliko svetov, enega lepši od drugega. Večjega darú pa, kakor tega, nam v svoji vsemogočnosti ni mogel dati. Če ravno je vsemogočen, ni mogel več dati.« (84. govor o evang. sv. Jan.) Bog je najmodrejši, in njegova modrost nima mere, ne konca, ne števila. »Modrosti njegovi ni števila.« (Psalm 146, 5.) In vendar v vsi svoji modrosti ni našel večjega darú, kakor presv. Rešnje Telo. Večjega nam ni vedel dati, akoravno je najmodrejši. Bog je najbogatejši in njegovo bogastvo je neizmerno. In vendar ni mogel nam dati dragocenejšega biserja od tega. Več dati ni mogel, če ravno je najbogatejši. Ali pa more tudi duša, vpraša sv. Bernardin Sijenski, prejeti in želeti kaj večjega, kakor najsvetejše telo Jezusovo? Sv. Marija Magdalena Paciška je večkrat rekla, da more duša po sv. obhajilu po pravici zaklicati: Dopolnjeno je, dopolnjeno je! Bog se mi je vsega dal v sv. obhajilu in s tem mi je pokazal vse moči svoje ljubezni, tako da nima več, kar bi mi še mogel dati.

Preudari, pobožna duša, kako velik je ta dar! Ko bi nas vera tega ne učila, kdo bi kaj takega mogel verovati? Kdo bi se

bil predrznil poprositi Jezusa za tak dar, ko bi ga nam on sam ne bil dal? Kdo bi se bil upal reči: Gospod, ako hočeš pokazati svojo ljubezen do nas, zakrij se v podobi kruha in vina, da moremo uživati tvoje meso in piti tvojo kri! Sv. Avguštin pravi: »Ali se ti ne zdi abotno, reči: Jejte moje telo, pijte mojo kri, ko nam je Jezus Kristus v oni sveti noči govoril besede: Da spoznate, kako vas ljubim, hočem, da uživete moje meso in pijete mojo kri!« — In res so nekateri učenci mrmrali že takrat, ko je Jezus samo obljubil ta veliki dar, in rekli, da so le-te besede pretrde in da jih ne morejo verovati. Zato so nekateri odšli od njega. »Trd je ta govor in kdo ga more poslušati?« (Jan. 6, 61.) In vendar je nedosegljiva ljubezen Jezusova izmislila in izvršila ravno to, kar si ljudje niti domnevati niso mogli.

Pobožna duša! Ali se ne vnameš vsa ljubezni božje, če gledaš tolik dar v presv. zakramentu? Svetniki so goreli in žareli ljubezni do svojega Stvarnika, če so premišljevali samo stvari. Sv. Marija Magdalena Paciška se je vnela ljubezni do Boga, kadarkoli je vzela v roke kako lepo cvetlico, da je rekla: Moj Gospod je že od vekomaj mislil na me in ustvaril to cvetlico na moje veselje! Tako je postala cvetlica puščica, katera je rahlo ranila njeno

srce in jo še tesneje združila z Bogom. Če je sv. Avguštin gledal hribe, gore, reke, morje, zvezde in nebo, je zaklical poln božje ljubezni: »Gospod moj! Vse, kar vidim na nebu in na zemlji, vse me vabi, naj te ljubim!«

Ali kaj so stvari proti Stvarniku? Ako so pa že minljive stvari v svetnikih tako vnemale ljubezen božjo, koliko več mora vnemati naša srca neizmerni dar, katerega nam je Bog podelil v presv. Rešnjem Telesu? Kako, da ne goriš vsa v ognju ljubezni do njega? — O, dobro to premisli ter delaj svete sklepe!

II.

Sv. apostol Pavel pravi, da nam je Gospod po svojem učlovečenju pokazal svojo dobrotljivost. »Pokazala se je dobrota in ljudomilost našega Odrešenika.« (Tit. 3, 4.) Ko se je pa dal našim dušam v jed, pokazal nam je svojo nežno ljubezen. Ali nam bi bil mogel dati večje znamenje svoje ljubezni od onega v tem božjem zakramentu? Tu nam daruje celo svoje telo in ž njim svojo kri, dušo in božanstvo. On nam daruje svoje presveto človeštvo z vsemi zaslugami svojega umrlega telesa in svoje božanstvo z vsem bogastvom svoje modrosti, mogočnosti in neizmerne dobrote. Z eno besedo, pravi sv. Janez Zlatoust, če se nam

Jezus Kristus daruje v presv. Rešnjem Telesu, daruje nam najlepše in najdragocenejše, kar ima, in si za-se ničesar ne pridržuje: Vse je tebi dal, ničesar si ni pridržal! O neizmerna ljubezen božja do človeka! O neskončna ljubezen Jezusova do naših duš!

Prav je tedaj Gospod na ženitovanju v Kani, naprošen naj spremeni vodo v vino, svoji preblaženi materi odgovoril, da njegova ura še ni prišla. Njegova ura je prišla, ko pri zadnji večerji ni spremenil vode v vino, temveč vino v svojo lastno kri. To je bila tista ura, po kateri je hrepenel od začetka, da bi položil v naše naročje s svojim božjim telesom vse tisto bogastvo, katero je Oče položil v njegove roke. Tako naj smo v resnici prepričani o preobilni ljubezni, katero nosi v svojem srcu do nas. Vse je nam daroval! Ko bi kaka duša v tem življenju želela še kaj dobrega od njega, odgovoriti bi ji moral: Kaj ti morem še dati, ko sem ti dal svoje telo pod podobo kruha in svojo kri pod podobo vina? Nimam večjega daru v neizmerni svoji dobrotljivosti; moja vse-mogočnost je nekako obubožala in ti na zemlji ne more dati kaj dragocenejšega!

Dobro premisli to obilno božjo ljubezen, moja duša, ki si ginjena, če ti postreže kak človek! Ali ti je mogel Bog kaj večjega dati,

da pridobi tvojo ljubezen? In ti mu nočeš skazati dolžne hvaležnosti? Mar hočeš vedno ostati maľodušna do onega, ki te ljubi tako goreče? Človeški dar te pridobiva in osrečuje; neizmerni dar pa, katerega ti ponuja Jezus Kristus v presvetem Rešnjem Telesu, te ne bo ganil? O, da bi pač nikoli ne bila tako nehvaležna do svojega dobrega Boga! Skleni rajši, da se hočeš v prihodnje vso le njemu darovati, in tako nekoliko povrniti ono neizmerno ljubezen, s katero ti v presvetem zakramentu daruje samega sebe. Ne pridržuj si ničesar, ker ničesar ne dá Bogu, kdor mu ne dá svojega srca, in sicer celega srca.

Daruj se Jezusu ter se izroči njegovim rokam z resnim sklepom, da se bodeš ravnala popolnoma po njegovi volji. Nič tvojega ne bodi več na tebi, ampak cela bodi njegova. Ako ti Bog pošlje kaj veselega ali kaj bridkega, pomni, da ravna s teboj kakor s svojo lastnino. Z eno besedo: ti se moraš prizadevati, da v vsem dopadaš Jezusu! Hočeš pa vedeti, kaj se pravi, dopadati Jezusu? Odgovarjam ti z besedami nekega velikega svetnika: Dopadati Jezusu se pravi, dopadati onemu božjemu ljubljencu, katerega moramo zahvaliti za toliko stvarij; dopadati onemu božjemu očesu, katero zmerom skrbi za našo srečo; podvreči se oni volji, katera je polna ljubezni

do nas. Za to smo ustvarjeni, to je cilj, po katerem moramo koprneti, postava, po kateri moramo svoje življenje uravnati. Da dopadajo Bogu, to so si najbolj prizadevali svetniki, to je pripeljalo toliko devic za samostansko zidovje, toliko puščavnikov v puščavo. Pre-ganjani niso čutili ne zasramovanja ne za-smehovanja, le da bi dopadali Bogu, in mu-čenci niso se bali ne bolečin ne smrti. Duša mora biti pripravljena na uboštvo, bolečine, zasramovanje, in tudi na najgrozovitejšo smrt, le da dopada Bogu. Jezusu dopadati je tako potrebno, da moramo za to dati vsako ko-rist, dobiček in srečo! Glej, moja duša, to se pravi Bogu, to se pravi Jezusu dopadati.

III.

Premišluj, pobožna duša, da ti Jezus Kristus nikdar ni kratil velikega darila, da se ti je samega sebe dal v presvetem Rešnjem Telesu. Kolikorkrat se darujejo sv. maše, ponavlja svojo daritev in ti daje samega sebe. »Glejte, jaz sem z vami vse dni do konca sveta«. (Mat. 28, 20.) Pazno premišluj te svete besede, polne milosti in ljubezni. Dobri Jezus ti s svojo besedo obeta, da ti hoče biti do konca časov hrana in pi-jača. Njegovo veselje je, vedno bivati pri tebi in tega ne more pokazati drugače, kakor

da ti vedno znova daruje samega sebe. »Glejte, jaz sem z vami vse dni do konca sveta.« In kako stanovitna, kako vstrajna je ta neizrekljiva ljubezen! O, spominjaj se, kaj si ti darovala Jezusu! Večinoma od vseh svojih darov ne najdeš več ne duha ne sluha v svojem srcu. Ali se spominjaš, kako goreče si sklepal, da hočeš živeti zbrano, skrbno, potrpežljivo in se zatajevati? Nisi-li sklenila, da ne bodeš služila svojemu nagnenju, da ne bodeš gledala na ljudi in se jih ne bodeš bala? Ali se spominjaš, kako dobro si začela, kako skrbna in goreča si bila v molitvi in duhovnih vajah? Kje so vsi ti dobri sklepi? Kdo ti jih je vzel? O nezvesto in nestanovitno srce, — kliči sama v bridkosti svoje samote in žalosti! Naj pa je tudi sedaj zaman ta sramota, te bridkosti? Obrni se k Jezusu in prosi ga prisrčno pomoči:

»Pomagaj mi, predragi Jezus, akoravno sem te zapustila že tolikokrat! Brez tebe ni rešitve v moji stiski!«

Skesaj se potem, moja duša, trdno zaupaj in obljubi, da mu bodeš sedaj zvesto služila. Pokliči na pomoč tudi presladko Mater Jezusovo Marijo, da podpira tvoje prošnje, in skleni svoje premišljevanje s tem, da ponoviš vse svoje sklepe ter jih še enkrat daruješ Bogu.

(Molitev po premišljevanju. Glej str. 8.)

Vzdihljeji.

1. Užgi v meni, o Gospod, svojo sveto ljubezen!
2. Da bi te ne izgnala grdoba mojih grehov iz mojega srca, o Gospod!
3. Koga naj ljubim, če ne tebe, moje življenje, moje bogastvo in moje vse?

Iskrice.

1. Vse na svetu je kakor prikazen, ki hitro mine.

2. Vse, ki živijo pobožno v Jezusu Kristusu, preganjajo.

3. Da se posvetiš, ljubi in ceni, kar svet zaničuje in preganja; zaničuj pa in se izogibaj tega, kar svet ceni in ljubi!

3. preišljevanje.

(Molitev pred preišljevanjem. Glej str. 7.)

Jezus Kristus nam kaže v presv. Rešnjem Telesu svojo neizmerno dobrotljivost in usmiljenje.

I.

Kralj David gledajoč v duhu presveto Rešnje Telo, poje, da je Gospod v njem zdru-

žil vsa najčudovitejša dela ter znova pokazal svojo ljubezen do onih, ki se ga bojé: »Spomin svojih čudežev storil je onim, ki se ga bojé.« (Psalm 10, 5.) Da se prepričaš o tej resnici, premišluj nekoliko čudeže, katere je Bog storil v naše odrešenje. Misli si, pobožna duša, kako Gospod razprostira svojo vsegamogočno desnico čez strašno nič.

Le en migljaj, in solnce se zasveti, razprostre se nebo, zemlja se prikaže, solnce, mesec in zvezde lesketajo na nebu! Glej, ribe plavajo v vodi, tice letajo po zraku, kače sikajo po zemlji in zveri skakajo po gozdih! Kdo bi se ne čudil silni vsemogčnosti božji, katera napravi s samo besedo tolike čudapolne reči? Ali še mnogo večja je moč, katero kaže tolikokrat, dà, vsaki dan, v presvetem Rešnjem Telesu, kjer se nam daje na nezaslišan in čudoviten način samega sebe v jed in pijačo.

Drugi božji čudež je, da je nas ustvaril po svoji podobi; po tem se mi razločujemo od živalij ter smo povzdignjeni do neizmerne časti. Ali vse to prekosi čudež, katerega dela Bog v presvetem Rešnjem Telesu. Tukaj ne daje nam samo svoje podobe, ampak v resnici samega sebe s telesom, dušo in božanstvom.

Velik čudež je tudi, da nam Bog ohranjuje naše časno življenje; to je v resnici nepretregano ustvarjenje. Ko bi Bog le en trenutek odtegnil svojo skrbečo desnico od nas, hitro bi se pogreznili v nič, iz katerega smo ustvarjeni. Ali kaj je ta čudež proti onemu, katerega dela Bog v presvetem Rešnjem Telesu; tukaj ne vzdržuje nam samo časnega, minljivega, temveč duševno življenje! In to se razločuje od prvega kakor nebo od zemlje, duša od telesa! Ta presveta jed daje našim dušam moč, da živijo popolnoma v Bogu. »Kdor mene jê, bo živel zavoljo mene.« (Jan. 6, 58.)

II.

Vzdigni, pobožna duša, svoje misli iz te zemlje na druge vzvišenejše stvari, katere je ustvaril premilostljivi Bog iz ljubezni do nas. Učlovečil se je iz ljubezni do nas v preblazeni Devici Mariji; vzel je na-se človeško podobo in med nami prebival na zemlji. »Izpraznil je samega sebe in vzel na se podobo hlapčeve.« (Filiplj. 2, 7.) »Na zemlji so ga videli in med ljudmi je prebival.« (Baruh 3, 38.) To je tolik čudež, da zanj hvalijo Boga celo najvišji serafi v nebesih. Ali kaj je to? Drugi čudež dela ljubeznivi Gospod vsak dan, in da tako re-

čem, vsaki trenutek v presvetem Rešnjem Telesu. Tukaj postane, — kakor pravi sveti Avguštin, — v mašnikovih rokah meso; tukaj se ponižuje tako, da ne vzame na-se človeške podobe, temveč podobo kruha ter tako zakriva celo svoje človeštvo.

Ko se je Sin božji učlovečil, vzal je iz ljubezni do nas našo podobo na se, ter je postal vsem vse. Da počasti stan ubogih, se rodi ubog v revnem hlevu, da zadosti velikašem, si izbere mater kraljevega rodu. Da pridobi za-se priprosto ljudstvo, naredi, da se mu poklonijo pastirci; da privabi bogatine, pokliče iz jutrovega modre, da mu podarijo najbogatejše darove. S popotniki beži v Egiptet; z delavci se poti in dela v hišici svojega varuha; z modrimi uči sredi pismarjev. Brez dvoma je bil velik čudež, gledati večno modrost Očetovo, kako je poskušala vse, da si pridobi ljubezen ljudij in da postane vsem vse. In vendar je čudež v presvetem Rešnjem Telesu še večji. Tukaj daje Kristus samega sebe, ne samo za nekaj časa, ne samo posameznim osebam, temveč do konca sveta vsem vernim; tukaj postane vsem vse, da vse pridobi za svojo ljubezen. Njega najdeš v vsaki vasi in v vsaki cerkvi, kjer prebiva v ječi svoje ljubezni. On se pusti nositi v vsako ubogo hišo, k vsakemu, tudi najgnus-

nejšem bolniku in v še tako nesnažno ječo. Nikomur ne brani, da bi se mu ne smel približati in občevati ž njim kakor s prijateljem. Imenitni in priprosti, hlapec in gospodar, siromak ali ubožec, vsi imajo enako čast.

Še nekaj drugega najdemo v Jezusovem življenju, namreč: veliko radodarnost njegovega Srca. On je hodil po judovski deželi, delil dobrote, ozdravljaval vse ter prinašal vsem blagoslov in odrešenje. Isto, da ne rečem še večjo radodarnost kaže še zmerom iz ljubezni do nas v presvetem Rešnjem Telesu. Tu so njegove roke napolnjene z milostjo in sladko nas vabi, naj se mu približujemo: »Kdor je žejen, naj pride k meni!« (Skrivno raz. 22, 17.) Kolike milosti so verniki vedno zajemali iz tega božjega studenca!

Jezus je bil dalje iz ljubezni do nas zasramovan, zasmehovan, tepen, ponižan in mučen ter je prestal bolečine vsake vrste. Ali ta hudodelstva se ponavljajo dan za dnem v presvetemu zakramentu. Dà, vse, kar je prestal v svojem trpljenju na križu, ni niti v primeri s tem, kar dela toliko kristijanov, ki ž njim ravnajo v presvetem Rešnjem Telesu tako nespodobno in nespoštljivo. In resnično: Smrtne težave na Oljski gori, trpljenje pred sodniki, grozno bičanje, s trnjem kronanje, suvanje, tepenje, žebli in križ: vse to je

jenjalo s smrtjo. Preziranje pa in zasmehovanje, katero mora prenašati v presvetem zakramentu, se ponavlja večkrat na dan in traja do konca sveta. Kar je prestal v trpljenju, je bilo vsaj koristno nam ljudem, ki smo tako bili odrešeni; hudo pa, katero se mu dela v presvetem Rešnjem Telesu, ne samo ni nam v odrešenje, ampak je le zabranjuje. V trpljenju so Kristusa zaničevali taki, ki ga niso poznali; v božjem zakramentu ga pa žalijo oni, kateri ga priznavajo za Gospoda slave in svetosti. Tedaj je umiral in pripravljen je bil za vse hudo zovoljo naših grehov, tu pa je veličasten in vlada kakor na desnici Očetovi v nebesih.

III.

Ko se je Jezus Kristus približal koncu svojega življenja izpolnivši toliko in toliko krasnih del iz ljubezni do nas, daroval je nazadnje tudi to svoje življenje in umrl v najhujših bolečinah na sramotnem lesu križa. To je bil tako velikansk prizor, da se je tresla zemlja, solnce je otemnelo, nebesa so se začudila, pekel pa zaškripal. In tudi ta prizor se ponavlja v presv. Rešnjem Telesu, kjer ponavlja Jezus Kristus na oltarju ravno isto daritev, katero je dovršil na gori Kalvariji.

Med čudovitna dela, katera je delal Gospod iz ljubezni do nas, spada posebno to,

da se je nam samega sebe obljubil za večno naše plačilo, ako mu zvesto služimo. »Jaz bom tvoje veliko, veliko plačilo!« (Gen. 15, 1.) Presveto Rešnje Telo pa nam je zastava tega preobilnega plačila, in mi ga dobimo, kadarkoli se vredno približujemo sveti mizi. Jezus sam nas zagotavlja: »Kdor jê moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje!« (Jan. 6, 55.) Pomni: On ne pravi: »bode imel« večno življenje; temveč »ima sedaj« večno življenje. Gospod govori tako, da smemo gotovo pričakovati večno življenje, če vredno prejemamo njegovo presveto telo in pijemo njegovo kri. Kdor ima zastavo, temu je zagotovljeno tudi to, za kar je zastavo prejel. Tako more tisti, kateri prejme najsvetejše Rešnje Telo, zanesljivo pričakovati večno življenje, za katero je bilo presveto Rešnje Telo kot zastava postavljeno.

O kristijani! Zakaj ljubezen božja ne gane naših src? Ko je slišal Jonatov sin od Davida, ki je zasedel sedež svojih očetov, da se mu ni treba bati, ker bode milostno ravnal ž njim in ga imel kakor lastnega sina, je padel na tla, se mu priklonil in rekel, da take dobrotljivosti ni vreden: »On se mu je priklonil in rekel: Kdo sem jaz, tvoj hlapec, da si se ozrl na

mrtvega psa, kakor šen sem jaz?» (II. Kralj. 9, 8.) Mi pa, ki nam kralj nebes in zemlje skazuje največje usmiljenje ter nas obogatuje z neizmernim bogastvom, katere posadi za svojo lastno mizo in hrani ne z minljivo in zemeljsko, ampak z nebeško, božjo hrano, — mi, pravim, naj ostanemo mlačni, brez-brižni in nehvaležni? Mar-li ne bomo ljubili onega, kateri nas je tako ljubil? O, ljubimo ga, ljubimo ga resnično! Iz ljubezni se nam vsega daruje, ljubezen naj tudi nas gane, da se mu popolnoma izročimo, da od sedaj ne živimo več svetu, njegovim sladnostim in nečimurnostim, ampak edino le njemu!

(Molitev po premišljevanju. Glej str. 8.)

Vzdihljeji.

1. Daj mi, Gospod, svojo sveto ljubezen in milost, in dosti bogat sem!
2. Da bi se ti popolnoma izročil, kakor si se tudi ti meni!
3. Vzemi, Gospod, mojo voljo in ravnaj z menoj, kakor ti hočeš!

Iskrice.

1. Vsak trenutek življenja je korak v večnost.

2. Oboje so znali svetniki: Vse delati in vse trpeti za Boga.

3. Bolj se v tem življenju mrtvičiš, več veselja boš užival onkraj.

4. premišljevanje.

(Molitev pred premišljevanjem. Glej str. 7.)

O goreči ljubezni, s katero se nam Jezus Kristus vsega daje v presv. Rešnjem Telesu.

I.

Misli si, pobožna duša, Jezusa Kristusa postavljaljočega presveto Rešnje Telo! Glej, tu sedi sredi svojih predragih učencev. On vé, da ga bodo v nekoliko urah izdali, ujeli, zvezali in drugi dan grozno mučili in umorili. Ali bolj kakor kedaj je njegovo Srce pri tej večerji veselo, njegov pogled je poln miline in njegove besede polne ljubezni. Poglej, kako povzdiguje proti nebesom svoje oči, ki se blišče neizrekljive, prisrčne svetlobe! Poglej božje lice, kako izvanredno žari! Rajski mir veje iz njegovega obraza in obdaja ga prijeten duh ljubezni. Da bi pač mogel videti, kako gori in plamti njegovo srce! To nam kaže on sam.

Predragi otročiči, govori svojim aposto-
lom, vedno sem želel iz srca in hrepenel,
jesti z vami to velikonočno jagnje, predno
začne moje trpljenje. Od prvega trenutka
svojega včlovečenja do te ure sem zmerom
srčno želel, dati vam zadnji dokaz zvoje lju-
bezni, da praznujem z vami to neizrekljivo
skrivnost: »Iz srca sem želel to veliko-
nočno jagnje jesti z vami, predno
trpim.« (Luk. 22, 15.) Vsaka teh besed,
pravi sv. Lavrencij Justinijan, je goreč žarek
onega ognja ljubezni, kateri je gorel in plam-
tel v njegovem srcu: To je glas najgo-
rečnejše ljubezni. O, moj Bog, moj
Bog, kako velika je tvoja ljubezen do nas!
Kaj vidiš pač dobrega na ljudeh, da jih ljubiš
tako? Ali te niso ravno oni, ko si prišel
na svet, surovo izganjali iz svojih hiš ter te,
ko si svet zapuščal, pribili na sramotni križ?
Ali te niso ravno oni nasitili z zasmehovan-
jem, zasramovanjem in grdim ravnanjem?
S čem so ti povrnili tvoje dobrote, ko si
bolne ozdravljajal, nasitoval lačne, slepim dajal
pogled, gluhim posluh in mrtvim življenje?
Zasramovanje, zasmehovanje in trpljenje si
prejel od njih! In vendar se ne zmeniš za
tako grdo ravnanje, ampak le hrepeniš, dati
jim tako velik dar, namreč samega sebe!
Kristijan, kaj praviš o taki ljubezni Kristusovi?

II.

Da še bolj spoznaš Jezusovo ljubezen, po kateri se nam daje samega sebe v presvetem zakramentu, preudari, pobožna duša, kedaj je postavil veliko skrivnost. To je bila tista noč, v kateri je bil, kakor pravi apostol, izdan in prodan najhujšim sovražnikom: »Ono noč, v kateri je bil izdan.« (I. Kor. 11, 23.) Ni storil tega tisti dan, ko je žena iz množice, navdušena po njegovih besedah in po blišču njegovih čudežev, zaklicala: »Blagor telesu, ki te je nosilo, in prsom, ki so te dojile.« (Luk. 11, 27.) Ni bilo to v dneh, ko so ga hotele množice, nasičene s čudovito pomnoženimi kruhi, razglasiti za svojega kralja! Ni bilo to nekoliko dnij poprej, ko je slovesno šel v Jeruzalem, ko so z vejami in cveticami okinčali ceste, ko so mu šli nasproti s palmami v rokah, ko so razprostirali svoja oblačila na pot, po kateri je hodil, in ga z veseljem pozdravljali za svojega pričakovanega Mesijo s preroškimi besedami: »Hosana sinu Davidovemu! Blagoslovljen, kateri pride v imenu Gospodovem!« (Mat. 21, 9.) Ko bi se bil tedaj dal ljudem za jed, bil bi tudi pokazal svojo gorečo ljubezen; ali lahko bi se bilo dozdevalo, da ga je le navdušenje ljudstva nagnilo k temu. Zato si je izvolil ravno tisto noč,

in skoraj isto uro, v kateri so brezbožni judje pripravljali orožje in verige, da bi ga gotovo dobili v svoje roke in ga potem grozno umorili. Ljudje pripravljajo biče, trnje in križ, da ga umoré, ljubeznivi Zveličar pa jim podá največji dokaz svoje ljubezni, samega sebe za hrano! Brezbožni visoki duhovni in farižeji se združujejo proti njemu; malopridni učenc ga proda; najgrozovitejše muke mu pripravljajo — in on podaja ljudem največji dokaz svoje ljubezni s tem, da jim že tu na svetu dá krasoto in dobroto raja!

Ali morda v oni noči, ko je bil izdan, ni videl neštivilno bolečin in muk, s katerimi so ga tako strašno nasitili? Le tega ne veruj! Vse je videl poprej. Videl je, da ga bode Judež izdal, Peter zatajil, da bodo apostoli zbežali. Videl je, kako ga bode ljudstvo zasmehovalo, kako strašno bode bičan, gledal je trnje in žeblje, sulico in vse strašno orodje za grozno mučenje. V vsakem drugem srcu bi to bilo pogasilo vso ljubezen, v Jezusovem pa je le pomnožilo ogenj ljubezni do nas. »Mnoge vode niso mogle pogasiti ljubezni.« (Vis. pes. 8, 7.)

Eden izmed vas, pravi krotki Zveličar svojim učencem, eden izmed vas me bode izdal. Ti, Peter, me bodeš trikrat zatajil, vi vsi, ki ste tu zbrani, se bodete nad menoj

pohujšali! A jaz? Jaz hrepenim, združiti se z vašimi dušami: Vzemite, dà, vzemite! To je moje telo! To je moja kri! Vzemite, predragi, jejte in pijte!

O neizrečena ljubezen! O nezaslužena dobrotljivost! Sveto pismo povzdiguje do zvezd krotkost mladega Davida, ker je svojemu sovražniku Savlu prizanesel dvakrat, ko mu je stregel po življenju; ali kaj je ta krotkost proti velikodušnosti našega predragega Zveličarja?

III.

Preudari, pobožna duša, še drugi dokaz velike ljubezni Jezusove do nas, iz katere je postavil presveto Rešnje Telo! On, večna modrost, je videl že naprej vse hudo, katero mu bodo storili nehvaležni ljudje v tem zakramentu. Videl je tista strašna zasramovanja in grdo ravnanje, vse božje rope, o katerih nam pripoveduje zgodovina. Videl je, da bodo cerkve oskrunjevali, oltarje podirali, duhovnike morili, da bodo posvečene posode onesnažili, svete hostije (o Bog! groza me je, to povedati) izsuli na tla, v blato in — in — metal v jed psom in drugim nečistim živalim. Videl je naprej črno nehvaležnost toliko kristijanov, ki bodo to nebeško hrano manj cenili, kakor ničvredne egiptovske jestvine,

ki jo bodo zaničevali in oskrunjevali s svojim nespodobnim obnašanjem, s svojimi grešnimi pogovori in pogledi, s svojo pohujšljivo lahkomišelnostjo in z drugimi velikimi grehi, katere se predrznejo delati pred božjimi očmi. Naprej je videl malopridnost onih, ki se približajo, da ga sprejmejo v svoje omadeževane, nečiste duše. Vse te hudobije je imel pred očmi, ali on se ni vstrašil! Ali se je obotavljal, takim ljudem podeliti tako vzvišen dar? Ne, pobožna duša, ne! Njegova ljubezen je vse premagala. To naj me ne odvraca, je govoril sam pri sebi ljubeči Zveličar. Naj mi ljudje storijo, kar hočejo, naj še hujše ravnaajo z menoj. Vse hočem prenašati, če le smem biti pri njih. Ali, Gospod, tolika ljubezen se ne spodobi tvojemu veličanstvu! O, ljubezen, odgovarja sv. Janez Zlatoust, ljubezen ne išče vzrokov. Če hoče ljubezen dobro delati in se dati spoznati svojemu ljubljencu, potem ne hodi, kamor bi se ji spodobilo, ampak, kamor jo vleče hrepenenje.

O, ljubezen, kakoršno more imeti le Bog, ki je sama ljubezen! Tukaj, pobožna duša, tukaj bi se imela vsa staliti od ljubezni Jezusove, ki te ljubi tako neizmerno in goreče. Kateri kralj bi podaril svojo milost onemu, o katerem vé, da ga bode zaničeval, zasmrnoval in celó skušal umoriti? Kdo bi ob-

daroval takega, ki misli le nato, da bi ga grdil in zasmehoval? Kedaj si slišala, da bi bil kdo delil darove za to, da bi bil za nje ponižan? In vendar nam daje Jezus Kristus za to plačilo samega sebe! Kako potrpljenje! Kaka ljubezen! Kaka neizrekljiva krotkost! Studijo naj se ti vsa zasramovanja, katera se mu godijo v zakramentu ljubezni, in poglej potem samo sebe! Oh, morebiti si tudi ti grdo postopala proti svojemu božjemu prijatelju? Preišči svoje pretečeno življenje!

O Bog! Morda je tvoja nehvaležnost rastla s tvojimi leti! Groza, če je čistost, pobožnost in gorečnost tvojega prvega svetega obhajila s časom otrpnela! O tedaj, tedaj poklekni polna sramote in keša pred onim prestolom ljubezni! Prosi za več razsvetljenja, da spoznaš samo sebe, prosi za več milosti, da storiš dobre sklepe! Obudi največjo žalost, da si tako malo vstregla Jezusovi ljubezni, ob enem pa obudi tudi srčno željo, da mu hočeš v prihodnjič biti bolj hvaležna. Kliči iz dna svojega srca, da se sedaj trdno nadejaš, da bodeš ostala zvesta svojim sklepom. Bodi prepričana, da najsladkejšemu Jezusovemu Srcu ne moreš napraviti večjega veselja, kakor da mu kažeš svojo željo, biti vsa njegova. Več bodeš zahtevala, več bodeš prejela! Kliči na pomoč presladko mater

Jezusovo in skleni premissljevanje s tem, da ponoviš še enkrat vse svoje obljube.

(Molitev po premissljevanju. Glej str. 8.)

Vzdihljeji.

1. Kaj hočeš, Gospod, da storim?
2. Vzemi, Gospod, mojo voljo, popolnoma ti jo darujem.
3. Daj mi, Gospod, da te ljubim, in ravnaj z menoj, kakor hočeš.

Iskrice.

1. Kdor ljubi svet, misli posvetno, kdor ljubi nebesa, misli pa nebeško.

2. Kdor hrepeni po posvetni časti, ne bo nikoli postal duhovni človek.

3. Svetniki se prizadevajo, da bi res bili sveti, ne pa da bi se samo delali svete.

5. premissljevanje.

(Molitev pred premissljevanjem. Glej str. 7.)

Jezus Kristus je postavil presv. Rešnjje Telo, da se združuje z našimi dušami.

I.

Jezus Kristus je postavil ta božji zakrament, da se združuje z našimi dušami. Glej,

kam meri njegova neomejena ljubezen! On je podoben trgovcu, o katerem poroča sveti evangelij. Prodal je vse svoje zaklade, da bi kupil biser, katerega je imel za posebno redkega in dragega. — »Vzemite in jejte,« rekel je Jezus Kristus svojim učencem in v njih vsem vernim: »Vzemite in jejte; to je moje telo!« (Mat. 26, 26.) S tem je hotel tako rekoč povedati: Človek, zauživaj me, da od mene in od tebe postane samo eno. On pravi: »Jej me, da bodeva najtesneje združena.« (Sv. Jan. Zl. 25. prid.) O, kaka dobrotljivost, kaka ljubezen in ponižanje našega ljubeznivega Boga, kliče sv. Frančišek Salezij. Naš nebeški Zveličar se pri nobenem drugem delu ne kaže ljubeznivejšega, kakor pri tem, kjer se tako rekoč uničuje in daje v hrano, da prodre v naše duše in se združuje s srci svojih vernih. Kako čudovito, kliče sv. Janez Zlatoust! Najvišji Bog, pred katerim celó angeli zakrivajo svoj obraz, združil se je z nami in nas s seboj, da postanemo ž njim le eno telo in ena duša! In kje najdeš pastirja, nadaljuje svetnik, kateri bi napajal svoje ovčice s svojo lastno krvjo? Ali ne dajajo matere svojih otrok drugim, da jih dojijo? Jezus pa nas hrani v svetem zakramentu s svojo lastno krvjo ter se združuje z nami, da bi se zjedini in eno postali

ž njim. O, moj Bog, dostavlja sv. Lavrencij Justinijan, kako velika je pač tvoja ljubezen do nas, da se hočeš tako tesno združiti z našim telesom, da imamo s teboj le eno srce! (Lavr. Just. o božji ljub. 4. pogl.)

Veruješ-li, nehvaležna, uboga duša, to skrivnost? — Dà, moj Jezus in moj Bog, verujem. Da bi le tudi vsaj enkrat spoznala, kako neobčutljiva sem proti tako veliki ljubezni! Oh, le prepozno spoznavam, kdo si ti in kdo sem jaz! Bolj ko te občudujem, bolj se ustrašim nad seboj. Oh, kolikokrat si se že tako ljubeznivo združil z mojo dušo! Ali s kakšno pošastjo si se združil, o božji prijatelj, s kakšno nevredno, nečisto in mrzlo pošastjo! Moja duša je tolikokrat počivala v naročju ljubezni, katere ni spoznala; vso svojo kri bi imel preliti, da bi le enkrat smel uživati tako veselje in srečo! O slepa in neumna, o nesrečna in uboga duša moja! Kake trenutke si izgubila, kakih slastij nisi znala okusiti! Serafini so te zavidali in ti! — O goljufivi svet, o nezveste strasti! Kaj ste mi povrnile?

Tu malo prenehaj, pobožna duša; primerjaj to ljubeznivo božje obiskovanje z onimi rečmi, katere so te zadržavale, da te velike dobrote nisi spoznala in uživala. Delaj trdne sklepe in prosi za pravo spoznanje in

milost; skleni svoje preišljevanje s tem, da se popolnoma odpoveš samej sebi in daruješ svoje srce svojemu božjemu ženinu!

II.

Ko je kralj Salomon Gospodu sezidal tempelj, je začudivši se zaklical: »Ali je verjetno, da prebiva Bog z ljudmi na zemlji? Ako te nebo in nebes nebesa ne obsežejo, koliko manj ta hiša, ki sem ti jo sezidal!« (II. Kron. 6, 18.) Ali kaj bi Salomon še-le rekel, ko bi bil videl, da hoče veliki Bog, kateri je z enim migljajem ustvaril vse iz ničesar, ta večni, neizmerni, neskončni Bog, prebivati ne v tako lepem templju, kakor je bil jeruzalemski, marveč celo v tesnem, bornem srcu ubogega črviča, da se ž njim združi in zjedini tako, da ž njim postane eno? Paganji so si v svojem brezumnem malikovanju naredili več bogov. Ali izmislili si niso nobenega, kateri bi bil ljubil ljudi tako, kakor naš Bog, ki se nam hoče dati v hrano, da se združi z našimi dušami. Ko so tedaj slišali o ljubezni našega Boga, so začudivši se zaklicali: O kako dober, kako velik mora vendar biti krščanski Bog!

Kako srečna si, pobožna duša, kadar se

približuješ, da prejmeš Jezusa Kristusa v pre-
svetem Rešnjem Telesu! Sv. Terezija je sre-
čala nekega dne v samostanu lepo dete. Za-
čudivši se vpraša: Dete, kako si pa prišlo
sem? Kako ti je ime? Dete odgovori: Po-
vej mi najprej ti svoje ime, potem ti bom
tudi jaz povedalo svoje! Dobro, odgovori
svetnica, jaz se imenujem Terezija Jezusova.
Na to ji odgovori dete, polno nebeške mi-
lobe in obdano z rajsko svitlobo: In jaz, jaz
se imenujem Jezus Terezijin — ter izgine.
Ta tesna zveza med sv. Terezijo in ljubim
Jezusom je podobna oni, katera nastane med
teboj in Jezusom, kadarkoli ga pobožno prej-
meš v sv. obhajilu. Ti in Jezus se tako zje-
dinita, da po Jezusovih lastnih besedah ti
prebivaš v njem in on v tebi! »Kdor je
moje meso in pije mojo kri, ostane
v meni in jaz v njem!« (Jan. 6, 57.)

Ali se ti zdi mala sreča, biti tako zdru-
žena z Jezusom? V sv. pismu beremo, da
se je stotnik v evangeliju štel srečnim po
eni sami besedi, katero je Jezus izgovoril
njemu na čast in hlapcu v zdravje! O, kako
srečna bi bila, je rekla ona žena v evangeliju,
kako srečna bi bila, ko bi se mogla dotak-
niti le njegove obleke! Že to bi me ozdravilo!
En sam pogled, ena sama beseda Jezusova,
samo da se je prikazal v deželi, in že se je

začela veselo gibati cela Palestina. Množice, ki so utrujene in lačne hodile za njim v puščavo, so bile srečne, ako so se mu le enkrat mogle približati, ali čuti njegove besede.

Ali kdo bi se mogel ponašati, kakor ti, pobožna duša, ki smeš po vrednem sv. obhajilu reči: Jezus Kristus je v meni, on živi v meni, on je ves moj in jaz njegova? O draga, neprecenljiva zveza! Spomni se pa tudi, da hoče Jezus Kristus po tej zvezi kraljevati v tvojem srcu in imeti je za svoje! Sin, tako govori Zveličar, sin, daj mi svoje srce, kakor sem ti jaz dal svojel! S temi besedami zahteva od tebe, da se mu popolnoma izročiš s trdnim sklepom, dati se mu voditi, kakor on hoče. Ne smeš se tedaj imeti za svojo, temveč misliti moraš, da si vsa Jezusova. Zapomni si, da kdor Jezusu ne dá srca, mu nič ne dá; srce je namreč, kar on ljubi nad vse.

III.

Premisli, pobožna duša, da se Jezus Kristus v tem zakramentu ne združuje samo z našo dušo po milosti, ampak po svojem svetem mesu tudi z našim telesom. To zvezo imajo svetniki za velik čudež Gospodov in jo imenujejo naravno, bistveno in resnično zvezo z Zveličarjevim telesom. Sv. Janez Zlatoust pravi celó, da se naše ubogo telo

zjedini tako tesno z najsvetejšim Jezusovim telesom, da iz dveh teles postane le eno samo. Ravno tako, ko bi truplu obglavljenega človeka dal novo glavo in bi zopet nastalo novo, popolno in zdravo telo: ravno tako, pravi svetnik, postane v svetem obhajilu, kjer se združujemo kot udje s svojo glavo, ki je Jezus Kristus, iz dveh teles eno telo. (61. prid. Ant.)

Zdi se nam, da se boljše ne more popisati tesna zveza, ki nastane v največjem zakramentu med človekom in med včlovečeno Besedo. In vendar sv. Ciril Aleksandrijski rabi še krepkejše izraze. Vzemimo, pravi, vosek, držimo ga k ognju, da se začne raztajati; potem vzemimo drugi vosek in ga ravno tako raztopimo; zdaj zmešajmo oba: kdo more enega od drugega razločiti, kdo zopet razdeliti? Tako, pravi svetnik, se združuje, če prejmemo Gospoda v svetem zakramentu, naše meso z njegovim častljivim mesom in postane nekako isto telo. (10. prid. o evang. sv. Jan.) O kako velika, kako neizmerno velika je Jezusova ljubezen do nas, ker je postavil tako čuden pripomoček, da se kar najtesneje združuje z našo dušo in z našim telesom! Ali kako človek v svoji črni nehvaležnosti zlorablja to sveto združitev!

Nekateri bežijo pred njo in jo zaničujejo, da morejo brez vsake ovire služiti svetu in grehu! Neverjetno je sicer, ali vsaki dan gledamo to, da se drugim celo gnjusi ta nebeški kruh in da rabijo vse zvijače in izgovore, le da se mu oddaljijo.

Ako pa je to, pravi sv. Ambrozij, naš vsakdanji, nadnaravni kruh, zakaj pustimo, da preidejo tedni in meseci, ne da bi se nasitili ž njim? Vsi bi imeli tako živeti, da bi ga mogli zauživati vsaki dan! — Potem so še drugi, ki jedô ta kruh, ali kaj delajo, ko so s Kristusom tesno združeni in ga še nosijo v svojem srcu? Raztrešeni so, svoje misli imajo pri posvetnih skrbih, z dušo in srcem so daleč proč od Jezusa! Blizu Kristusa so in vendar brez Kristusa! Ali to še ni najhujše! Najzlobnejše ravnajo tisti, kateri se bližajo Jezusu z grešnim srcem in se predrznejo odpreti svoja usta angelskemu kruhu, ko je njih duša v oblasti hudega duha. Kako strašno zvezo hočejo skleniti take pošasti: združiti hočejo s strupom napolnjeno srce z najčistejšim in najsvetejšim vseh src! Še bolj se moraš, pobožna duša, razjokati ob Jezusovem Srcu, ko pomisliš, da so oni, ki je onečasté in tako predrzno teptajo z nogami, morebiti ravno isti, katerim je izmed vseh ljudij najbolj naklonjen! Živo

obžaluj to brezbožno in grdo nehvaležnost. Srce Jezusovo od tebe željno pričakuje, da bodeš z vstrajno ljubeznijo poravnala veliko hudo, katero se mu godi v zakramentu ljubezni, s tem, da prejmeš sv. obhajilo zmerom z živo vero, z gorečo pobožnostjo, s svetim ognjem, da se nanj dobro pripravljaš in je pogostoma prejmeš v spodbudo vsem vernikom! Skleni to in prinesi mu velikodušni dar! Tebi in drugim naj so za vodilo besede sv. Frančiška Salezija, katere je pisal neki imenitni osebi, da bi jo vnel za večkratno, pobožno obhajilo: »Skušnja, katero sem si pridobil v svojem petindvajsetletnem pastirovanju, me jasno uči, kako velika je moč tega zakramenta: duše se utrjujejo v dobrem, odvrtačajo od greha, zadobivajo nebeško tolažbo, z eno besedo: že tukaj na zemlji se udeležujejo tako rekoč božje narave! Ali treba je, da pristopimo k sveti mizi z vernim, čistim in pobožnim srcem!« Slava Jezusu!

(Molitev po premišljevanju. Glej str. 8.)

Vzdihljeji.

1. Odrekam se vsemu posvetnemu veselju, da dopadam tebi, o Bog!
2. O Jezus, kdor te ne ljubi, te ne pozna!
3. Odstrani, o Gospod, vse, kar me ovira, ljubiti te iz celega srca!

Iskrice.

1. Bog obilno deli svojo milost tistemu, kateri jo dobro porabi.
2. Bog odtegne svojo milost tistemu, kateri jo zlorabi.
3. Zlorabi nebeških opominov sledi grozna tišina; za zlorabo božjih navdihovanj pride temna noč!

6. premišljevanje.

(Molitev pred premišljevanjem. Glej str. 7.)

Jezus Kristus je postavil presv. Rešnje Telo, da nas obogati s svojimi milostmi.

I.

Jezus Kristus je postavil najsvetejši zakrament, da spolni svojo željo, s katero nas hoče obogatiti in obsuti s svojimi milostmi. Različne so potrebe, v katerih zdihujejo duše v tem življenju; ali tu je pomagano in poskrbljeno za vse. Naj bo duša v skušnjavi ali žalostna, boječa, slepa, uboga, bolehnata, slaba ali celo v smrtni stiski, tu najde združene vse one pripomočke, katere dobi drugače le raztreseno in posamezno pri prijateljih, duhovnih učiteljih, v knjigah, v vzgledih, premišljevanjih in v raznih krščanskih pobožnostih. Da bi se v svojih potrebah poslužili

drugih sredstev, za to manjka nam dostikrat priložnosti; morebiti so tudi jako redka in za nas nepripravna. V tem zakramentu pa je Kristus zmerom pričujoč in vedno pripravljen nam pomagati. Ne zaslužiš-li graje, da tako nemarno in leno hodiš po tej poti k Bogu? Kakšno kaznen zaslužiš, da ne maraš tako imenitnega zdravila in da si tako nehvaležna?

O nespametni posvetnjaki, pravi sv. Avguštín! Kam hodite zakladov si iskat? Pridite k Jezusu! On edini more vas napolniti z milostmi! On, najbogatejši, bo gotovo popolnoma izpolnil vse želje vaših src! Bodite pogumni, ko vidite svojo revščino in svoje grehe! V luči svete vere pogledjte k Jezusu Kristusu, kateri biva na oltarju pod podobama kruha in vina ter recite: Glej, do kakšne slave in časti je Jezus povišal mojo kri in ubogo moje meso, kakor bi že ž njim kraljeval v nebesih! In sedaj naj bi se bal, njegovo ljubezni polno Srce naprositi za vse dobro, česar potrebujem v svoji revščini? Ne; kajti kjer en del od mene kraljuje, tam, mislim, kraljujem tudi jaz; kjer se moje meso povečuje, tam sem tudi jaz povečan; kjer vlada moja kri, tam, menim, vladam tudi jaz. Akoravno sem grešnik, vendar le upam postati deležen njegovih milostij.

II.

O koliko milostij so vendar svetniki zajemali iz tega vira življenja! S kakšnimi darovi in milostmi je že obiskal Jezus duše v tem zakramentu! On je tukaj luč in vodnik, hrana, moč in svetost, slava in življenje! Če te krivičnik stiska, — glej, tu je pravica; če potrebuješ pomoči, — glej, tu je tvoja moč; če se treseš pred smrtjo, — glej, tu je življenje; če hrepeniš po nebesih, — glej, tu je pot do njih; če si v temi, — glej, tu je razsvetljenje; če iščeš hrane, — glej, tu je jed! (Sv. Ambrozij.)

Tu je nam dal protistrup zoper edino, pravo in največje hudo, namreč zoper greh; tu razliva čez nas nebeško roso, katera zaduši ogenj hudega poželenja in pomiri neukrotljive zahteve naših udov. Dal nam je izdatno zdravilo, da zacelimo rane, katere nam je vsekal greh ter uničimo zadnje ostanke dolga in odstranimo ali vsaj zmanjšamo kazen. V tej sladki skrivnosti je nam pripravljeno zmagovalno orožje, s katerim se moremo pogumno vojskovati in lahko premagati svet, hudega duha in meso; s tem orožjem užugamo vse sovražnike, kateri nas hočejo s svojimi napadi in skušnjavami odvrniti od pravega pota v nebesa. Tu nam je dal krepko hrano, s katero okrepečani lahko prehodimo

puščavo tega sveta in pridemo kedaj do svete božje gore. Tam pa ga ne bomo več gledali v znamenjih in podobah, ampak od obličja do obličja, kakor je v sebi, in gledajoči ga, se bomo veselili v neizrečeni slavi. O kaka dobrota, kaka nežna ljubezen!

V zvezde kujejo ljubezen Jonatanovo do Davida, ker je nekega dne slekel svoj lastni plašč in drugo obleko ter jo dal Davidu, kakor tudi svoj meč, lok in pas. Ali kaj so ti darovi v primeri z onimi, katere nam daje Jezus Kristus v najsvetejšem Rešnjem Telesu, kjer se nam daruje samega sebe, podeljuje svojo milost in nas obogatuje s svojimi zakladi. Kako sladko, kako radodarno in ljubeznivo je pač Srce Jezusovo do nas! In čemu si vendar, moja duša, tako lahko žalostna in otožna? »Zakaj si žalostna, moja duša, in zakaj me plašiš?« (Ps. 41, 6.) Pristopi vendar k svojemu Gospodu in mirno pričakuj od njegovega usmiljenega Srca zaželjene pomoči! Ni-li on ves čas svojega življenja molil, delal in trpel le za zveličanje duš? Da bi jih zveličal, je oznanoval svoj nauk, delal čudeže, je postavil svete zakramente, se je potil, točil solze in prelil vso svojo kri. Mar-li misliš, da se Gospodu ne bodo usmilile tvoje reve in da te ne bode napolnil s svojo milostjo, ko prebiva na pre-

stolu one ljubezni, kjer je njegovo Srce zmerom polno usmiljenja in kjer gori le za tvoje zveličanje? Pomnoži torej svoje upanje in pričakuj od njega vse dobro!

III.

Premisli, pobožna duša, kako hvaležna moraš biti svojemu Jezusu, kateri ti je v najsvetejšem zakramentu pripravil vse milosti, da bi ti jih delil; kajti

1.) V resnici smeš imeti Jezusa za edino pribežališče v vseh svojih potrebah, česar pa dosedaj nisi storila; on je bil vedno najzadnji, h kateremu si prišla. Ko bi bila zmerom trdno verovala, da je le v njem pravo zdravilo zoper skušnjave, zoper otožnost, dvome in slabosti, bi ne bila iskala zdravila pri stvareh, ne pri svojih čutilih in ne pri svojih strasteh. Izprašuj skrbno svojo vest zavoljo krivice, katero si delala s tem svojemu najboljšemu prijatelju, in takoj začni jo zopet popravljati!

2.) Kadar pribežiš k Jezusu v najsvetejšem zakramentu, prinesi seboj resnično in veliko željo po milostih, katerih potrebuješ. Njegovo božje Srce pozna natanko najskrivnejše želje tvojega srca; ono vidi, kako malo se prizadevaš ga ljubiti celo v onih trenutkih, ko ga prosiš za milost njegove ljubezni; ono

vidi, kako se prestrašiš pred milostjo, da se vendar enkrat popolnoma odrečeš vsem stvarim. Božje Srce vidi, da z ustmi prosiš za milost, v svojem srcu se pa skrivno upiraš, sovražiti samo sebe, ljubiti zaničevanje in se popolnoma zatajevati. In vendar bi si mogla, ko bi le prav resnično želela, pridobiti obilno Jezusovih milostij. Le primerjaj enkrat svoje hrepenenje z Jezusovim! Rudečica naj te oblije zaradi tega in prosi ga za odpuščanje in milost.

3.) Pridi k Jezusu s ponižnim in vendar ljubezni polnim zaupanjem, to je, z ono prijateljsko zaupljivostjo, kakoršno ti Bog v tem zakramentu ne le priporoča, marveč celo od tebe tirja. Ali vendar, kako smo zaslepljeni! Bog veličanstva in slave, pred katerim trepetajo serafini v nebesih, se tako ponižuje, da občuje z nami kakor ljubeznivi prijatelj, in mi zaupamo vendar le stvarim, ki so včasih še zaničljivejše kakor mi, in katere nas morebiti ponižajo in izdajo! To ni ponižnost, kar nas odvrtače od Jezusa, ampak le slaba ljubezen, katero imamo do njega in naše neumno mnenje, da imamo kaj na sebi, kar bi zaslužilo njegovo ljubezen. O božje Srce, ki si neskončno ljubeznivo in ki ljubiš vse, zanaprej mora biti drugače!

Odprimo mu svoja srca, potožimo mu

svoje težave, odkrimo mu svoje rane in potrebe! On se ne upira ubogemu srcu, katero po njem hrepeni in na njega zaupa!

(Molitev po premišljevanju. Glej str. 8.)

Vzdihljeji.

1. Očisti, o Gospod, mojo dušo vsakega madeža!
2. Ti sam, o Jezus, mi zadostuješ, ne hrepenim po drugem!
3. Nesrečen je, kdor tebe ne ljubi, o Bog ljubezni.

Iskrice.

1. Vse je nečimurno, kar ni za večnost.
2. Nič ni pripravnejši vžgati v nas ogenj božje ljubezni, kakor pogled na sveti križ.
3. Onim, ki Boga ljubijo, je sladko grenko, in grenko sladko.

7. premišljevanje.

(Molitev pred premišljevanjem. Glej str. 7.)

Jezus Kristus je postavil presv. Rešnje Telo, da vedno prebiva med nami.

I.

Jezus Kristus je postavil presv. Rešnje Telo, da zmerom prebiva med ljudmi, in to

mu je, kakor pravi sam, največje veselje. Nebeški ženin je hotel, kakor pravi sv. Peter Alkantarski, zapustiti svoji ljubljeni nevesti, ker njega dolgo ne bode, tovaršijo, da ne ostane osamljena in zapuščena. Zaradi tega je postavil le-ta zakrament, v katerem ostane sam med nami kot najboljši tovariš našim dušam. Kdo bi si bil pač mogel misliti, da je Jezusova ljubezen do nas tako velika?

Predstavlja si, pobožna duša, Jezusa, kako nekega dne utrujen od daljne poti sedi ob studencu in željno pričakuje Samaritanko, da jo sprebrne in zveliča. Glej neizrekljivo dobrotljivost neskončno milostljivega Boga do uboge stvari! In vendar! Kaj je ta ljubezen v primeri z ono, ki jo nam skazuje v najsvetejši skrivnosti presv. Rešnjega Telesa, kjer vedno stanuje med nami? Vsak oltar je studenec milosti, kjer prebiva on, kjer nas pričakuje in nas kliče, da bi tudi v nas vnel ogenj svoje svete ljubezni. Zaprt v tabernakljih, v teh ječah ljubezni, je noč in dan najljubeznivejši naš zagovornik, ker se tam daruje svojemu večnemu Očetu, da bi od njega izprosil za nas usmiljenje in večno zveličanje. »Zmerom živi, da se poteguje za nas.« (Hebr. 7, 25.)

To ljubeznivo Jezusovo hrepenenje, biti vedno med nami, tirja od nas enako goreč-

nost, biti velikokrat pri njem. Romarji so presrečni, pravi sv. Pavlin, ako prinesejo le nekoliko prahú od svetih krajev domu. S kakšno gorečnostjo moramo torej mi obiskavati najsvetejši zakrament, kjer je Jezus sam osebno pričujoč, da bi nam podelil svojo milost!

Nek redovnik, katerega je Bog napolnil z gorečo ljubeznijo do najsvetejšega zakramenta, je napisal v nekem pismu med drugimi tudi te-le besede: »Spoznal sem, da moram za vse dobro, kar imam, zahvaliti le najsvetejši zakrament. Zaradi tega sem se vsega daroval in posvetil Jezusu v najsvetejšem zakramentu. Vem, da ljudje neizmerno veliko milostij ne pridobijo, ker za-nje ne prosijo Jezusa v najsvetejšem zakramentu. Spoznam, kako željno hrepeni naš Zveličar Jezus Kristus, deliti nam v tej skrivnosti svoje milosti. O velika, o sveta skrivnost! O najsvetejša hostija! Ni nam treba zavidati svetnikov v nebesih, ker imamo na zemlji ravno istega Boga na še bolj čudapoln način. Potrudite se, da se vsak, s kojim občujete, popolnoma posveti češčenju tega svetega zakramenta. Jaz tako govorim, ker me ta zakrament popolnoma vname, da ne morem dosti govoriti o skrivnosti, kateri gre tolika ljubezen! Ne vem, kaj vse bi mogel storiti za

Jezusa v najsvetejšem zakramentu!« Tako piše menih v svojem pismu.

O ljubi Jezus! Želel bi, ko bi le bilo mogoče, biti noč in dan navzoč pri tebi! Ako te angeli, očarani po tvoji ljubezni, vedno obdajajo, se spodobi, da tudi jaz prav velikokrat padem pred oltarjem na svoj obraz in hvalim ljubezen in dobroto, katero mi skazuješ, ker prebivaš vedno na prestolu ljubezni, da mi daruješ svojo milost.

II.

Pomisli, pobožna duša, kako srečen je bil egiptovski Jožef, ko je prišel Gospod Bog, kakor pravi sv. pismo, s svojo milostjo k njemu v ječo, da ga tolaži. (Modr. 10, 13.) Veliko srečnejši pa smo mi, ker imamo v tej dolini solz včlovečenega Boga vedno pri sebi. On je s svojo nežno, neizrekljivo ljubeznijo vse dni našega življenja pri nas in nas podpira. Kako tolažljivo je za ubogega jetnika, če ima dobrega prijatelja, ki prihaja k njemu, ga tolaži, mu daje upanje, mu pomaga, in ki vedno misli, kako bi olajšal njegove težave. Glej, tu v zakramentu je naš dobrotljivi Jezus, ki nas osrečuje z besedami: »Prišel sem iz nebes na zemljo, da te tolažim, ti pomagam in te okrepčam! Tukaj sem ves za-te! Pridi k meni in objemi me, po-

tem ne občutiš več svoje reve in enkrat pojdeš z menoj v večno veselje mojega nebeškega kraljestva!« — O Bog! Kakšno veselje in upanje, kakšni občutki ljubezni bi nas morali prešinjati, če pomislimo, da vedno prebiva in živi v naši sredi, v naših mestih in cerkvah naš Bog in Gospod v najsvetejšem zakramentu. Tu je on, vsa svetost, ki s svojo pričujočnostjo osrečuje izvoljene v raj, on, ki je sama ljubezen, kajti »on nima samo ljubezen, ampak on je ljubezen sama,« pravi sv. Bernard.

Ali čujem, o predragi Jezus, kako tožiš, da te nismo sprejeli, akoravno si le za nas prišel na svet, da bi bil naš gost in naše največje dobro: »Gost sem bil in niste me sprejeli.« (Matevž 25, 43.) Prav imaš, Gospod, prav! Tudi jaz sem bil nekdam med nehvaležnimi, tudi jaz sem te velikokrat puščal samega, ne da bi te bil obiskal. Kaznuj me, kakor hočeš in kakor zaslužim, le zapusti me ne! Daj, o najdobrotljivejši Zveličar, da ti ostanem zvest in tudi druge pridobim, ki bi se razveseljevali s teboj v najsvetejšem zakramentu. Slišim glas tvojega nebeškega Očeta: »Ta je moj ljubljene Sin, nad katerim imam svoje dopadenje!« (Mat. 17, 5.) Bog ima nad teboj svoje dopadenje in jaz ubogi črv bi ne imel biti

vesel, biti pri tebi v tej solzni dolini? Zatri in uniči v meni vsako nagnenje do stvari in odstrani iz mojega srca vsako ljubezen, katera ne meri na Boga! Vsega se tebi darujem in tebi žrtvujem vse dni svojega življenja! V najsvetejšem zakramentu skriti Jezus bodi moja moč v življenju in v smrti ter moja ljubezen na vekov veke!

III.

Vsakdo se veseli biti v družbi kakega dragega prijatelja. Ali se ne bomo tudi mi veselili, biti v tej solzni dolini v družbi svojega najboljšega prijatelja, kateri nam more deliti največje dobrote, ki nas ljubi neizmerno in ki je le zato med nami, da nam deli dobrote? Glej tu v najsvetejšem zakramentu moremo govoriti z Jezusom, kakor nam je ljubo, odkriti mu svoje srce, potožiti mu svoje potrebe in prositi ga za njegove milosti; z eno besedo, mi moremo tu občevati s kraljem nebes s popolnim zaupanjem in brez strahu.

Ali bi ne bila grda nehvaležnost, ako ne porabimo lepe priložnosti, da dopadamo Jezusu in skrbimo za svoje lastno zveličanje? Če bi kak kralj, da pokaže svojo naklonjenost ubogemu pastirju, prišel k njemu in se nastanil v njegovi rodni hiši, kakšna nehvaležnost bi bila, ko bi ta pastir ne obiskal

pogostoma kralja, akoravno vé, da je kralj le zaradi njega prišel v njegovo borno kočo, le da ga vidi in se pri njem razveseljuje?

Ako tedaj, pobožna duša, resnično ljubiš Jezusa, mora ti biti največje veselje, da ga prav velikokrat obiščeš, ga prosiš za tolažbo, se veseliš njegove slave in ljubezni, ki gori v toliko njemu dragih dušah, ter srčno hrepeniš, da bi ga ljubili vsi ter se mu posvetili!

(Molitev po premišljevanju. Glej str. 8.)

Vzdihljeji.

1. Biti kedaj pri tebi, to je moje edino in največje veselje, o Bog!
2. Da bi te, o Jezus, vsi ljubili tako, kakor zaslužiš!
3. Dragocena kri Kristusova! Od tebe upam milostljivo odpuščanje svojih grehov.

Iskrice.

1. Kadar bomo najmanj mislili na to, bomo morali umreti.
2. Kdor le po svoji časti hrepeni, malo ljubi Boga.
3. Čim revnejša je duša, tem raji ji bo pomagala preblažena Devica, ako le v ponižnosti k njej pribeži.

8. preišljevanje.

(Molitev pred preišljevanjem. Glej str. 7.)

Jezus Kristus v presv. Rešnjem Telesu
neprenehoma kaže svojo ljubezen.

I.

Kaj-li čuti Jezus Kristus v najsvetejšem zakramentu do nas? To so čuvstva najgo-rečnejše in najodkritosrčnejše ljubezni do nas. Solnčna luč je najmočnejša opoludne; tako je tudi ljubezen, katera gori v Jezusovem Srcu, prikipela do vrhunca v najsvetejšem zakramentu. Kaj dela Jezus Kristus v presvetem Rešnjem Telesu? On nas ljubi! Glej, to je beseda, katera pove vse in odgovarja na vsa vprašanja, katera se morejo o tem staviti! Zakaj pride na oltar? Ker nas ljubi! Kako kraljuje tam? Kot Bog, ki nas ljubi! Kaj hoče tu? To, kar hoče ljubezen! Zakaj prebiva na toliko krajih? Zakaj ostaja pri nas tako dolgo? Zakaj se skriva tu na tak način? Ker nas ljubi, — dà, ker nas ljubi! Na križu je vladala ljubezen s pravičnostjo; dà, ljubezen je služila pravičnosti na Golgoti. Tu pa kraljuje ljubezen sama in vse služi njej. Modrost, vsegamogočnost, previdnost, neizmernost napenjajo tu takorekoč vse svoje moči, da bi popolnoma ustregle ljubezni. O

zaslepljeni ljudje! Glejte, kako ljubeznivo je srce vašega Boga proti vam! Vsak dan morete to okusiti! Grešne duše, povejte, kako vas sprejema? Njegove besede, njegovo žalovanje, njegova graja, dà, celo njegov strah, vse nam mora užigati le ljubezen! Mlačne, nepopolne duše, je-li vas kedaj pahnil od sebe? O ne, ampak on vam ponuja luč, zdravilo, moč in novo življenje! Čiste in goreče duše, ve posebno morate glasno pričati pred vsem svetom o pristrčni ljubezni do ljudij, s katero je napolnjeno Srce Jezusovo. Kako globoko se ponižuje, kako zatajuje svoje veličanstvo, kako ljubeznivo govori z nami, kako nas ljubkuje, s kakšnim veseljem nas napolnuje! Dà, on nas ljubi tako, da prihaja k nam, če mi ne moremo priti k njemu. In kam se včasih pusti nositi? On pride v kraje, pred katerimi se ti gnusi in te obhaja strah; v najbornejše kočice, zaduhle izbe, strašne jetnišnice! Niti umeti ne moreš, duša, kako potrpežljivo se da prenašati na vsak kraj, čeravno mora pretrpeti veliko hudega. Dà, tudi njegovi lastni služabniki so velikokrat nevredni! Ali presladko Srce našega Boga se dela, kakor bi vsega tega ne zapazilo.

V prvih krščanskih časih je bilo vernikom dovoljeno jemati najsvetejše Rešnje Telo v roke, je nositi s seboj, hraniti po hišah, ali

je jemati na pot. Tudi dandanes bi Jezusova ljubezen še pripuščala kaj takega, ko bi sveta cerkev tega ne bila prepovedala zaradi nepoštljivosti in onečaščenja, ki se Zveličarju godi vsled mlačne vere in slabe ljubezni.

Kaj praviš, ko premišljuješ vse to? Ali si zapopadla ljubezen, katero nam je razodel Jezus Kristus v presvetem Rešnjem Telesu? Občuduj ob enem tudi njegovo preveliko potrpljenje! Akoravno srčno hrepeni, biti zmerom pri nas, nas vendar ne zadržuje od naših časnih dolžnostij in opravil. Le idi na delo, v svojo službo, k svojemu opraviilu. Jezus, tvoj Bog in Gospod, ostane rad sam in čaka, dokler nisi zopet prosta ter prideš k njemu. Dà, on ti celo privošči počitnice in dovoljene veselice. On te rad pušča, da greš k mizi, k počitku in k dovoljenim zabavam! To je res v vsakem oziru čudovito ljubezniv prijatelj. Da le zadovolji svoji ljubezni, se skrbno ogiba vsega, po čemur bi nam postal nadležen. Več ur po dnevu, dà cele noči ostaja sam v tabernaklju. Med tem, ko ti spavaš, čuje njegovo Srce nad teboj; ono čuje in varuje tvoje življenje pred tolikimi sovražniki; čuje in skrbno varuje tvojo hišo. Dà, ako tako nežna, potrpežljiva, odkritosrčna, stanovitna, častitljiva, tako milosti polna ljubezen v tvojem srcu ne vname ljubezni,

potem le pripoznaj, da nimaš niti trohice vere, marveč da imaš kamenito srce, katero ni vredno, da živi! Resno to očitaj samej sebi, objokuj svojo nehvaležnost in trdno določi, kaj ti je storiti, da boš v bodoče bolj hvaležna Jezusu, ki te ljubi tako goreče.

II.

Premisli, pobožna duša, še druge lastnosti one ljubezni, katero nam Jezus neprenehoma kaže v presvetem Rešnjem Telesu. On nas bi bil mogel posvečevati, ko bi se nam bil dal samo v kaki podobi, ne da bi bil v resnici pri nas. Ali največja ljubezen ni zadovoljna, nam pomagati samo od daleč. Jezus nam hoče osebno pomagati. In zakaj mu ni bilo zadosti, biti samo za časa daritve sv. maše v presvetem Rešnjem Telesu osebno pri nas? Njegovemu Srcu se je to zdelo premalo. Vedno hoče biti skrit pod podobama med nami, popolnoma in zmerom hoče stanovati pri nas in postati naš domačin. Ali bi ne bilo več ko zadosti, da je navzoč le v enem mestu vsake dežele, ali k večjemu le v eni cerkvi vsakega mesta? Ne, on hoče biti povsod! V neizmernih nebeških prostorih je njegova človeška narava le na enem mestu. Na tem svetu pa postane tudi njegova človeška narava v nekem smislu neizmerna, ker

je povsod pričujoča, kjer koli se nahajajo kristijani. In on vendar vé, kako grdo včasih ravnao ž njim. O neizmerna in nerazumljiva ljubezen!

Kaj se ti zdi, pobožna duša, ko premišljuješ vse to? O, da bi se tudi v tebi vzbudila želja, biti z Jezusom in pri Jezusu, kateriga Srce tako goreče hrepeni, biti zmerom pri tebi! Izprašuj se enkrat! Ali zahteva božji prijatelj od tebe morebiti kaj hudega ali neprijetnega, če imaš čast ga obiskati, ali če se ti dopade ga sprejeti tudi v svoje srce? Pogledaj posvetne vladarje na njih prestolih! Kako težavno je priti do njih, ž njimi govoriti ali celó ž njimi zaupljivo se posvetovati! Siromakom je to itak popolnoma zabranjeno; k večjemu morejo tožiti svoje potrebe po kaki tretji osebi. Pa tudi bogataše večkrat straža odvraca, češ, sedaj ni čas obiska. In tisti redki izvoljeni, katerim so vrata odprta, — koliko stroškov in sitnostij imajo, predno pridejo do zaželjenega sprejema. Nebeški naš kralj pa z nami ne ravna tako. On se ponuja vsega vsem in sicer vsaki čas; njemu se sme vsakdo približati. Tu nas ne zadržuje niti siromaštvo, niti bolezen, niti priprostost nizkega stanu, niti oseba niti obleka. Zado-
stuje, da ga le ljubimo, in on nas sprejme neskončno ljubeznivo in govori zaupljivo z

nami, kakor naš najboljši prijatelj. Kakšno ponižanje, kako nežna ljubezen! Ali ni graje vredno, če te odvrča najmanjša reč od njegovega obiska?

III.

Premisli, pobožna duša, s čim si povračevala gorečo ljubezen, katero kaže Jezus v tem najsvetejšem zakramentu neprenehoma do tebe! Ker te ljubi, misli vedno le na te in se prizadeva, ti storiti kaj dobrega. Kaj pa ti delaš njemu na čast? Kje imaš dobra dela, kje so zmage nad skušnjavami? Kje zmage nad sovražniki tvoje duše, kje ljubezen do samote, do zatajevanja, do ponižnosti, kje so tvoje duhovne in pobožne vaje? Zapomni si dobro: prava božja ljubezen mora roditi veliko dobrih del! Ali nikoli nisi opazovala naravo ognja? Ogenj je najmočnejši in vse predira. Kar zgrabi, vse uniči in vse požré. V prah spreminja kamen, omehčuje najtrše železo, raztopi najmočnejše kovine; kjer koli se prikaže, se kmalu razvname, njegova svetloba raste in njegova strašna moč razsaja vedno bolj. On požiga drn in strn, cele gozde, palače in mesta, dà, vse, kar se mu bliža. Če ga zadušiš, kmalu zopet silovitejši šviga kvišku; če ga zapreš, kaže se še z večjo močjo, če ga zadržuješ, premaga vse z veliko silo. Ni-

koli se ne utruđi, nikoli ne počiva, nikoli se ne nasiti. Ravno tako deluje božja ljubezen, če v resnici prešine kako dušo. Ona ne trpi, da bi duša še za naprej bila mlačna in zanikerna, ampak brez prenehanja jo priganja, da z dobrimi deli povelečuje svojega ljubljene-
nega Gospoda ter vedno kliče srcu: Daj mi sadove ljubezni, daj mi trpljenje, težave in pot; daj mi sveta dela, kajti ta dopadajo
mojemu ljubljencu!

Zato pravi sv. Lenart: Nekateri si domišljujejo, da obstoji ljubezen božja le v neki nežnosti srca in v samih ganljivih počutkih. A motijo se, zakaj prava ljubezen mora biti podobna ognju, t. j. biti mora delavna. Dober hlapec, kateri svojega gospodarja resnično ljubi in mu hoče dopasti, ni zadovoljen z besedami ali praznimi željami, ampak on stori, kar more, da se mu prikupi s svojimi deli. Dela tedaj zahteva Gospod, in sicer dela opravljena z gorečnostjo, ako hočemo reči, da ga ljubimo. — Dokaz ljubezni je storjeno delo, pravi sv. Gregor. In sv. Janez Zlatoust piše, krepko kakor navadno, to-le: Če se je božja ljubezen polastila kake duše, obrodi v njej nenasitljivo željo, trpeti za ljubljence. Ako zvršuje še toliko in še tako velika dela, in če porabi še toliko časa, da bi mu stregla: vse se ji zdi, kakor nič, in zme-

rom je le žalostna, da tako malo stori za Boga. Ko bi ji bilo dano umreti za njega, bilo bi ji to v veliko tolažbo. Zaradi tega misli, da je vse njeno dejanje brez koristi in da živi zastonj. Božja ljubezen ji namreč pokaže, kaj Bog zasluži, in ona vidi, kako ubogo in siromašno služi svojemu velikemu Bogu ter spozna, da so nepopolna in pomanjkljiva vsa njena dela in opravila. Zato žaluje ter se jih sramuje.

Če mora tedaj prava božja ljubezen roditi dobra dela, kje so, pobožna duša, tvoja dobra dela? Ali jih opravljaš iz onega čistega, dobrega namena, ki jih dela Bogu dopadljiva? O tem se resno izprašuj in skleni, da hočeš odslej biti vsa Jezusova, da vsaj nekoliko zadostiš neizmerni ljubezni njegovega dobrotljivega Srca, zaradi katere je postal ves tvoj!

(Molitev po premišljevanju. Glej str. 8.)

Vzdihljeji.

1. Rajši hočem umreti, kakor tebe, Gospod, še kedaj razžaliti!
2. Ne pripusti, o Gospod, da bi te jaz, ki sem prejel od tebe toliko milostij, še kedaj izdal!
3. Daj mi, Gospod, spoznati najsvetejšo tvojo voljo!

Iskrice.

1. Človeško življenje je podobno senci, katera zbeži; sanjam, katere izginejo; blisku, kateri šviga in hitro izgine.
2. Kdor hoče priti do nebeškega plačila, mora hoditi po trnjevem potu.
3. Kdor hoče edino le to, kar hoče Bog, ima vse, kar hoče.

9. premišljevanje.

(Molitev pred premišljevanjem. Glej str. 7.)

Jezus Kristus želi, da ga prejemamo
v presv. Rešnjem Telesu.

I.

Kako ljubeznivo in sladko nas vabi Jezus Kristus, da naj zauživamo njegovo prečisto telo. Ali kako strašno nam tudi preti, če se damo po praznih izgovorih od tega odvrčati. On kraljuje na oltarjih, kakor na prestolih ljubezni ter nas kliče s srcem, polnim ljubezni: »Pridite, jejte moj kruh in pijte vino, katero sem vam namočal!« (Preg. 9, 5.) Pridite, ljubljeni, pridite na moje srce, katero gori in plamti v ljubezni do vas! Sveto gostijo, polno nebeške sladkosti, imam pripravljeno; tu je vam pripravljena hrana močnih, žito izvoljenih,

pijača, iz katere raste devištvo in nedolžnost. Tukaj delim češčenja vredni kruh, kateri je prišel iz nebes, in kateri ima v sebi vso sladkost, kakor mana v puščavi. Pridite tedaj in nasitite se s to rajsko hrano! Kdor jê od tega kruha večnega življenja, bo obvarovan večne smrti. »Kdor ta kruh jê, bo živel vekomaj.« (Jan. 6, 52.) Toda gorjé vam, ako ne bodete jedli mesa Sina človekovega in ne bodete pili njegove krvi, zakaj potem ne bodeš imeli v sebi življenja!

Če nas tedaj Jezus vabi tako ljubeznivo, dà, če nam celó preti, da nas hoče izključiti iz nebeškega kraljestva, ako se mu ne približujemo, ali je mogel še jasnejše razodeti svoje hrepenenje, da naj ga prejemamo v svetem obhajilu? Kako srečni smo vendar, ko nas sam Bog vabi, da naj ga sprejemamo v svoje duše! Srečna je bila sv. Magdalena, ker je smela s solzami umivati in poljubovati Jezusove svete noge; srečen sv. Tomaž, da se mu je ukazalo, bližati se Jezusovemu srcu in položiti roke v njegove rane; srečen sv. Peter, ker je tako zaupljivo občeval z Jezusom; srečen sv. Janez, ker je smel počivati na Jezusovem srcu. In vendar vseh teh milostij ne moreš primerjati onim, katere nam izkazuje Jezus, ko nas tako ljubeznivo kliče in vabi, da bi nas hranil s svojim božjim

mesom. Premisli dobro, pobožna duša, kako velika je ta ljubezen! Edinorojeni Sin Očetov koprni, da bi se z nami združil v najprisrčnejši zvezi, katera je le mogoča med večnim Bogom in med umrjočo stvarjo! Bog slave hrepeni, da ga prejmeš v svetem obhajilu, da se more združiti s teboj in postati tvoja hrana. Nebeški kralj želi biti ves tvoj, da bi se tudi ti odločila, njemu se darovati in popolnoma postati njegova. Nikoli bi se naša pamet ne predrznila misliti na tak čudež, ko bi nas naša sveta vera ne priganjala, ga verovati. O, večna, neizmerna ljubezen mojega Boga!

II.

Premisli, pobožna duša, še nekaj drugega, kar nam razodeva največje Jezusovo hrepenenje, da bi ga prejimali v sv. obhajilu! On ni določil, da naj se božji zakrament izvršuje v kaki redki in dragoceni reči, ampak v navadnih in vsakdanjih stvareh, kakor sta kruh in vino. Kdo ne zapazi v tem najprisrčnejše in najbistroumnejše ljubezni, katera s tem hoče ljudem naznaniti, kako iskreno Jezus želi, da bi ljudje ta kruh ravno tako željno in pogostoma prejimali, kakor svoje telo nasitujejo z navadnim kruhom? On hoče, da ga lahko prejmejo ubogi in bogati, prebivalci vzhodnih in zapadnih dežel, južne in severne

strani brez velike težave in brez stroškov, kakor nam je to naznanil že po preroku Izaiju: »Vi vsi, ki ste žejni, pridite k vodu; hitite tudi vi, ki nimate denarja. Kupite in jejte; kupite brez denarja in brez vsake menjave!« (Iza. 55, 1.) Pridite na moje srce, predragi, in če ste še tako siromašni, ne hodite proč od mene! Ako je le čisto vaše srce, smete v obilnosti zajemati iz mojega srca zveličavne vode. »Zajemali bode v veselju vodo iz studencev Zveličarjevih!« (Iza. 12, 3.) Približajte se in pridite k meni, vi žalostni in z revami obloženi. Jaz vas hočem potolažiti in okrepčati! Pridite k meni, vi mlačni, edino le jaz morem in hočem dati nebeški ogenj, kateri bo vas napolnil z ljubeznijo in milostmi! Pridite brez strahu k meni, ve spokorjene duše, jaz bom ozdravil vaše rane in očistil madeže vaših grehov; jaz bom vas zopet okinčal s prvo nedolžnostjo; jaz bom vam skazal svojo ljubezen in ravnal z vami, kakor bi me ne bile nikoli razžalile. Le tistega izključujem od svoje svete mize, kateri se svojih grehov prav ne kesa, jih ne objokuje in se jih ne spové.

Premisli, pobožna duša, tu še tretjo okoliščino, ki nam še bolj razodeva Jezusovo željo, o kateri tukaj govorimo. Dobrotljivi

Jezus je že vedel, da pride čas, ko se bode ljubezen med krščanskim ljudstvom ohladila, ko ga bodo mnogi zapuščali ter ga ne bodo več prejeli. Kadar bode prišel ta nesrečni čas, idite — pravi svojim apostolom v priliki o gostovanju, ki je prilika o presvetem Rešnjem Telesu — idite na trge in ulice mesta in pokličite mi vse; idite ven pred vrata in prehodite deželo; pogledajte daleč po potih, preiščite tudi plote; pripeljite mi ljudij, kolikor jih najdete. Jaz nimam večje želje, kakor videti svojo hišo polno ljubljenih otrok, ki bodo zasedli moje mize. O neizmerna ljubezen! Je-li mogel Gospod še kaj več storiti, da bi nam razodel svoje srčno hrepenenje, da naj ga prejemamo v presv. Rešnjem Telesu? Ali oh! Kako nehvaležni so ljudje, ki večinoma tako mrzlo poplačujejo toliko ljubezen! V cerkvah ga puščajo zapuščenega in samega. Za veselice, za kratek čas in za igre imajo dosti časa. Za svojega Boga pa, kateri vendar tako ljubeznivo prebiva med njimi, le da bi jim delil milosti, ne morejo najti niti trenutka, da bi se razveseljevali ž njim. Redkokedaj se bližajo, da bi ga prejeli in še tedaj skoraj le primorani, ker bolj cenijo prazne nasladnosti sveta, kakor kruh sladkosti in večnega življenja.

III.

Ko je sv. Avguštin premišljeval zapoved, katero nam je dal Bog, da ga moramo ljubiti iz celega srca, in nasprotno, kako Bog žuga z večno kaznijo v peklu vsakemu, kateri bi te zapovedi ne izpolnjeval, je vskliknil začudivši se: »Ti mi ukazuješ, o Gospod, da te moram ljubiti, in če tega ne storim, pretiš mi z večno kaznijo. Kdo sem vendar jaz ubogi črvič, kateremu to zaukazuješ tako strogo, da se celo nad menoj huduješ in mi žugaš z večno nesrečo, ako te ne ljubim? Kaj sem pač v tvojih očeh, da mi ukazuješ, ljubiti te, in da se togotiš nad menoj, ako te ne poslušam ter mi žugaš z neizmerno nesrečo? Ali je res toliko na tem, ako te ne ljubim? O moj Bog, moj Bog! Ako me hočeš strašovati, ne žugaj mi s peklenkim ognjem. Žugaj mi le, da ne bom plamtel v tvoji božji ljubezni; zakaj tako žuganje bo za-me bolj strašno, kakor tisoč peklov!«

Enako bi moral govoriti vsak kristijan, ko premišljuje gorečo željo, katero ima Jezus, da se združimo z njim. Tudi on je nam pretil z večno smrtjo, ako se mu ne približujemo. O moj Bog! Kdo sem, da tako hrepeniš, združiti se z menoj, z mojo dušo, postati moja jed in pijača, da mi celo žugaš z večno kaznijo, ako se te izogibam? Ako hočeš

obuditi v meni sveti strah, ne žugaj mi z večno smrtjo! Treba ti je le žugati s tem, da ne postanem deležen velike sreče, tebe sprejeti v svoje srce; kajti tako žuganje bi bilo za-me strašnejše, kakor tisoč peklov!

Predragi kristijani! Ne bodimo malo-marni in nehvaležni za tako neizmerno Jezusovo ljubezen in veliko čast, katero nam je skazal s tem, da se ponižuje ter nas tako ljubeznivo kliče in vabi k svoji sveti mizi. Kakor otroci s silo tečejo k svoji materi, tako se hočemo tudi mi enako željno približevati mizi Gospodovi in kakor otroci zajemati milosti iz prs našega ljubeznivega Zveličarja. Naša edina žalost naj bo, kadar ne moremo zauživati te rajske hrane. Posebno vi, ki se čutite siromašne, bolehe in slabe, hranite se velikokrat s to jedjo močnih; tu bodete našli zdravilo za svojo bolezen, moč za svojo slabost in pomoč v vseh svojih potrebah. Ne izgovarjajte se, da živite med svetom. To pred sodnim stolom božjim nič ne velja. Ali so bili prvi kristijani vsi redovniki? Ne! In vendar so hodili vsak dan k sv. obhajilu; zakaj bi tedaj tudi vi ne smeli večkrat prejemati presv. Rešnjega Telesa? Morebiti zato, ker vas tarejo in tlačijo časne skrbi? Ali zakaj se pa tako globoko zakopljete v časne opravke, katere bodete morali tako hitro zopet zapu-

stiti? Ali niste ustvarjeni zato, da ljubite Boga, svojo največjo in edino dobroto ter služite njemu? In če tega ne storite, kaj bi vam bilo pomagano, ako si pridobite tudi celi svet? Zato le pristopajte prav pogostoma k mizi Gospodovi, a vedno s čistim srcem in prav velikim zaupanjem. Tam vam Jezus podeli neizmerne milosti in moč, da zamorete nositi težko breme vsakdanjega življenja!

(Molitev po premišljevanju. Glej str. 8.)

Vzdihljeji.

1. Daj mi moč, Gospod, da izpolnujem tvojo sveto voljo!
2. V vsem ti hočem služiti, tebi, svoji največji dobroti, in nočem se več ustavljati tvojemu dobremu Srcu!
3. Stôri, Gospod, da sem za zmerom daritev tvoje svete ljubezni!

Iskrice.

1. Cloveško življenje je korak od zibeli do groba.
 2. Nikdo ne bo venčan, kdor se ni po postavi boril.
 3. Toliko bodeš v duhu napredoval, kolikor bodeš krotil svoja huda nagnenja!
-

10. preišljevanje.

(Molitev pred preišljevanjem. Glej str. 7.)

Presv. Rešnje Telo ohranjuje in pomno-
žuje življenje duše.

I.

Kakor uči tridentinski cerkveni zbor, je hotel naš nebeški Zveličar, da ga prejemo v presvetem Rešnjem Telesu za hrano, katera naše duše živi in krepeča, da bi živele v njegovem lastnem življenju. (13. zased. 2. pogl.) To se zgodi iz dveh vzrokov. Prvič obvaruje sv. zakrament dušo smrtnega greha, kateri edini je za njo prava smrt. O pontskem kralju Mitridatu pripovedujejo, da je iznašel nek protistrup, katerega so po njemu mitridat imenovali. S tem je svoje telo tako utrdil, da se niti sam ni mogel zastrupiti, ko se je hotel na tak način rešiti rimske sužnosti. Naš Zveličar je postavil presveto Rešnje Telo, katero je njegovo pravo meso in prava kri, da bi vsak, kdor od njega jê, živel na ve-komaj. Kdorkoli ga tedaj pobožno prejme, okrepeča si življenje in zdravje, da mu ga kako hudo nagnenje ne more več zastрупiti. Kdor se hrani s tem mesom življenja, ne more ži-veti po strasteh, ki tirajo v smrt. Kakor bi se bili ljudje, ko bi bili ostali v zemeljskem

raju, obvarovali telesne smrti z zauživanjem sadu od drevesa življenja, katerega je jim Bog dal: tako se morejo tudi ljudje rešiti dušne smrti, ako zauživajo ta zakrament življenja. In kakor mehko sadje, ki lahko segnije, ohraniš brez nevarnosti, ako je vkuhaš v sladkor in strd, tako se tudi ni čuditi, da se naša srca, naj bi bila še tako slabotna in revna, vendar lahko varujejo gnilobe greha, ako so navzeta od sladke strdi nestrohljivega mesa in krvi božjega Sina. Če bodo kristijani kedaj pogubljeni, ne bodo se mogli izgovarjati. Pravični Sodnik jim bode namreč pokazal, da so le sami krivi svoje duševne smrti. Imeli so tako lahek pripomoček, ohraniti si življenje in zdravje duše z zauživanjem njegovega svetega Telesa, ki ga jim je zapustil v ta namen. »Nesrečneži«, poreče jim, »zakaj ste umrli, ko ste imeli sad in jed življenja?«

Drugi vzrok, da presveto Rešnje Telo ohranjuje dušno življenje in je obvaruje smrti, je, ker očiščuje naše duše malih grehov, kateri žalibog le prevečkrat zapeljujejo v smrtne grehe in pripravljajo žalostno smrt. Tako uči tridentinski cerkveni zbor, ki imenuje presv. Rešnje Telo protistrup, po katerem se obvarujemo smrtnega greha, in zdravilo, s katerim se znebimo malih grehov. Sv. Ciril

Aleksandrijski pravi: Sveto obhajilo ne odstranjuje iz duše samo smrti, ampak tudi vse bolezni; zakaj mali grehi prav za prav niso smrt, temveč bolezen duše, po kateri ona oslabi, peša in se bliža smrti.

Objokuj tedaj, pobožna duša, slepost toliko kristijanov, kateri se tako malo ali čisto nič ne brigajo za to duševno hrano in vedno le mislijo na to, kako bi si s časno hrano vzdrževali revno, minljivo, telesno življenje. Nesrečneži! Pač bodo nekega dne spoznali veliko svojo slepoto; Bog le daj, da bi ne bilo prepozno, ko ne bodo imeli več časa za ozdravljenje!

II.

Premisli, pobožna duša, da je vzdrževalo presveto Rešnje Telo včasi tudi telesno življenje. Tako poroča Surijski (29. aprila), da sv. Katarina Sijenska celi postni čas ni zauživala druge hrane, kakor ono pri mizi Gospodovi. Neka devica v Rimu, z imenom Felicija, ni zaužila pet postov kaj drugega, kakor le kruh angeljev. Na Švicarskem je blaženi puščavnik Nikolaj preživel petnajst let brez druge jedi, kakor one, katero mu je dalo Jezusovo telo v presvetem zakramentu. Sv. Liberalis, atenski škof, je imel navado, da se je ob nedeljah okrepčal pri oltarju z najdragocenejšim Zve-

ličarjevim mesom in krvjo ter je potem ostal cel teden tešč; in pri sami tej hrani je bil tudi močan in krepak. Cerkvena zgodovina nam poroča veliko takih dogodkov. S tem nam je hotel božji Zveličar pokazati, da ta zakrament včasih hrani tudi telesno življenje, za katero vendar ni pripravna in primerna hrana. Koliko bolj nam še le obvaruje in ohranjuje dušno življenje, za katero je bilo ravno postavljeno presveto Rešnje Telo. Sv. Jeronim pravi, da nobena reč ne more naše duše tako okrepčati, kakor telo in kri Jezusa Kristusa. In sv. Tomaž Akvinčan piše, da ta sv. zakrament ozdravlja vse dušne slabosti, naj so že nastale iz katerih koli vzrokov.

Glej tedaj, pobožna duša, tu imaš jed, katero zauživaj prav velikokrat, če ti je življenje in zveličanje duše res na srcu. Trdno zato skleni, da hočeš velikokrat in prav pobožno pristopiti k sv. obhajilu, naj stane, kar hoče. Naj te ne zadržuje prazno govorjenje in zaničevanje posvetnih ljudij od pogostega obhajila. Če te svet zasramuje, ne zgubi srčnosti, temveč molči in pokaži v svojem dejanju sadove pobožnega in pogostega sv. obhajila. In ako svet ne odneha proti tebi mrmrati, stôri, kar je storil sv. Frančišek Salezij, namreč delaj dobro in pusti vpiti hudobneže. Gorjé ti, ako se pustiš ostrašiti, in

le malo odnehaš od svojega sklepa. Svet bode le še hujše kričal in se ti še bolj posmehoval. Posvetni ljudje, pravi o. Rodrigvez, so kakor psički na ulici; bolj se jih bojiš, predrznejši postajajo; če se pa za-nje ne zмениš, kmalo jenjajo lajati.

Svet dela, pravi sv. Janez Zlatoust, kakor otroci. Ako najdejo tovariša, ki se jim dá rabiti za njih burke, se delajo, kakor bi ga hoteli narediti svojim poglavarjem, in mu tudi kot takemu skazujejo svojo čast. Ali glej! Med tem, ko ga eden po otročje okinča, in se mu klanja, se mu drugi za hrbtom posmehujejo ter uganjajo ž njim svoje burke, ker se jim je tako nespametno udal. (17. pridiga o pismu do Rimlj.) Enako dela svet z onimi nesrečneži, kateri se v svoji neumni bojazljivosti ustrašijo vsake zbadljive besede. S takimi najrajše uganja svoje šale in burke.

III.

Premišluj, krščanska duša, čudovitno moč presvetega Rešnjega Telesa, ki dušno življenje ne samo ohranjuje, marveč tudi čudovitno okrepcuje in pomnožuje. Naše telo zgubi po delu in trudu svojo življensko moč; naravna njegova toplota pojema in veliko delcev našega telesa se zgubi in izpuhti, tako da bi s časom življenje samo ponehalo, ako

bi se ne obnavljalo s hrano. Ravno tako pojema tudi v naši duši zaradi raznih opravil, ki nas čakajo vsaki dan, ogenj ljubezni, zgubi se pobožnost, duh postaja raztresen in morali bi se gotovo pogrezniti v velike hudobije, ko bi ne imeli pomočka, ki popravlja to pojemanje dušnega življenja. Ali hvala Bogu, ki nam je preskrbel to rajsko hrano; ona zopet zbira raztrešeni duh; ona zopet ogreva ohlajena čuvstva; ona podpihuje vnovič ogenj ljubezni in utrjuje ter okrepcuje dušo, da more hoditi po potu krščanske popolnosti. Kako velika je tedaj dobrotljivost našega Boga in Gospoda, kateri nas je preskrbel s to pravo dušno hrano.

Nekaj drugega še bolj razjasnuje to resnico: Življenje naše duše je, kakor vé vsak, posvečujoča milost božja, po kateri postanemo otroci božji in začnemo živeti nadnaravno, res božje življenje. Kakor nas uči sv. vera, delita posvečujočo milost zakramenta mrtvih, sveti krst in sveta pokora, vsem onim, ki je še nimajo. Ko prejmemo druge zakramente, mora naša duša dragoceni zaklad posvečujoče milosti že imeti in ta milost se po njih le pomnožuje. V nobenem drugem zakramentu pa se pomnožuje tako obilno, kakor ravno v zakramentu presv. Rešnjega Telesa. Tukaj namreč pride Jezus

sam delit nam svoje milosti. Zato se spodobi, če smemo tako govoriti, da nam on deli več milosti, saj se tudi za kralja spodobi, da v obilnejši meri daje miloščino, če jo deli sam, kakor pa če jo deli le po svojih služabnikih. Zaradi tega piše veliki cerkveni učenik, sveti Tomaž Akvinčan, da se začenja duševno življenje s sv. krstom in dokonča v presvetem Rešnjem Telesu. »Prejeti sv. krst je potrebno, da se duševno življenje začne, prejeti presveto Rešnje Telo je pa potrebno, da se dovrši!« (III. del 14. razp.) Kako dragocen zaklad je tedaj najsvetejši zakrament, ker deli našim dušam take dobrote! Ali gorjé mu, ki se ne briga zanj! Že sedaj je mrtev na duši in to je žalostno znamenje one večne smrti, v kateri so pokopani revni pogubljeni.

(Molitev po premišljevanju. Glej str. 8.)

Vzdihljeji.

1. Dodeli mi, Gospod, ono ljubezen, katero zahtevaš od mene!
2. Stôri, Gospod, da ničesar ne opustim, kar je tebi dopadljivo!
3. Le tedaj hočem biti zadovoljen, kadar bom zadovoljil tebe, neskončna dobrota!

Iskrice.

1. V smrti bo vsak želel, kar je v življenju sejal.

2. Nikdo ni bil pogubljen, kdor je resnično častil preblaženo Devico Marijo.

3. Svetniki pogostoma in spoštljivo govorijo o Bogu, slabo o sebi, dobro o drugih.

11. premišljevanje.

(Molitev pred premišljevanjem. Glej str. 7.)

Presv. Rešnje Telo nam daje moč, da premagamo svoje sovražnike.

I.

Premišljuj, pobožna duša, da je presveto Rešnje Telo najmočnejše orožje, s katerim brzdamo in si podvržemo svoje strasti in njih neukrotena nagnenja. Sv. Ciril Aleksandrijski pravi, da Jezus, ako stanuje v nas, pogasi ogenj poželjivosti, brzda neurejena mesena nagnenja in okrepeča v nas pobožnost. Sv. Tomaž Akvinčan trdi ravno isto. Presveti zakrament, pravi, ni sicer postavljen ravno za to, da bi zmanjšal in uničil huda nagnenja, ali v resnici jih vendar zmanjšuje, brzduje in ohlajuje, ker užiga sveto gorečnost, obuja pobožnost in pomnožuje ogenj ljubezni. (III. del, 20. vpr., 6. člen.)

Misli si popotnika, ki ves goreč od žeje dospé na svojem potu do hladnega vrelca. Ko ga zagleda, hiti tja, pomoči vanj svoji posušeni ustnici, se ohladi, poživi ter ugasi notranjo žejo. Takemu popotniku so podobni oni, ki se velikokrat in pobožno približujejo tej sveti skrivnosti. Ker prihajajo pogostoma k studencu življenja, kateri izvira v tem zakramentu, ter pijejo najčistejšo vodo milostij, pojema polagoma vročina strastij, ogenj hude poželjivosti se pogasi in kmalu se uravnajo neukrotena nagnenja. Prav zato govori sveti Bernard svojim bratom: »Ako kdo izmed vas ni več toliko podvržen jezi, nevoščljivosti, pohotnosti in drugim neurejenim nagnenjem, ima zato zahvaliti le Jezusovo telo in kri, katero prejema v tem presvetem zakramentu; zakaj po tem se razodeva moč te božje skrivnosti.«

Poglej vendar v se, pobožna duša, in resno preišči strasti svojega srca! Ako so še hude ter samooblastno vladajo nad teboj, pripoznaj odkritosrčno, da ti je do sedaj presveto Rešnje Telo le malo koristilo in da je moraš zanaprej bolj rabiti in se vrednejše in pobožnejše pripravljati na sv. obhajilo. Gorje ti, ako se ne bližaš tej skrivnosti. Ti nimaš drugega pomagila, s katerim bi mogel bolj uspešno brzdati svoje strasti.

II.

Premišljuj, da je presveto Rešnje Telo jako močno orožje, katero premaga svet in vse njegove ničevnosti! Kaj misliš, od kod so prvi kristijani zajemali ono junaško hrabrost, da se niso ustrašili besnosti zatiralcev, ne grozovitosti rabelnov ter se niso bali jeze sveta, ko se je vse združilo in zarotilo zoper nje? Vse grožnje, vsa zaničevanja sveta bila so zaman. Niso se zmenili za-nje, marveč ostali trdni v veri. To hrabrost in moč so dobivali po večkratnem svetem obhajilu: »Bili so stanovitni in združeni v lomljenju kruha.« (Dj. ap. 2, 42.) Tu je izviralala ona ljubezen, ki je vse objemala, da so bili vsi ene misli in enega srca; — tu ona sveta ponižnost, katera jih je kinčala; — tu ona svetost, kateri so se čudili celo neverniki. Tako so v časih preganjanja prvi kristijani spoštovali presveti zakrament, da — kakor poroča sv. Ciprijan — nobenega niso imeli za sposobnega, ki bi mogel pretrpeti muke mučeništva, ako bi ne bil od cerkve oborožen s kruhom hrabrosti. Največja sila, katero so spoznovalci prejemale, da bi se mogli neustrašljivo ustavljati besnim zatiralcem, bila je ta, da so se oborožili s hrano presvetega Rešnjega Telesa: »Tiste, katere hočemo obvarovati pred sovražnikom, ob-

orožujemo z varstvom Gospodovega nasitenja.« (Govor o krstu na Vel. četrtek.) Ker se je pa v tistih časih vsako uro mogla ponuditi priložnost za mučeniško smrt, bila je res hvalevredna navada, da so smeli verniki jemati presveto Rešnje Telo s seboj v svoje hiše. V nepričakovanem slučaju so se mogli obhajati sami in tako okrepčati, da so lažje prestajali hude muke.

Veliko čudovitejša pa je moč, katero daje ta hrana duši, da more premagati vse človeške ozire. Odkod so dobivali svetniki ono junaško moč, da so z nogami teptali vse človeške pomisleke? Pristopali so pogostoma k mizi Gospodovi. Kakor levi so hodili od nje, brez strahu, da bi jih mogel svet s svojim praznim govorjenjem ločiti od Boga, večne dobrote. In tako se niso obnašale samo priproste in nizke osebe, temveč tudi plemenitaši in učenjaki, dà, celo knezi in cesarji. Sv. Kazimir, kralj poljski, se je tako malo zmenil za ljudi, da je hodil bosonog molit presveto Rešnje Telo ter se je po cele ure mudil pred cerkvenim pragom. Ko je bil sv. Frančišek Boržija še vojvoda Kandije, je velikokrat zapustil lov in je prihitel od daleč, da je spremljal sveto popotnico k bolnikom. Ferdinand II., avstrijski, Sebastijan, kralj portugalski, Teodozij II., vojvoda bra-

gantski, so tako malo marali za ljudi in njih sodbo, da so pri prvem znamenju zvončka brez pomisleka prihiteli počastiti sv. popotnico. Odrekli so se tako velikokrat najljubšim veselicam in dostikrat potrebnemu počitku. In slavni Leopold, nadvojvoda avstrijski, je takoj stopil s konja, če je srečal na poti presveto Rešnje Telo, ali pa je zapustil voz in padel na kolena, da spodobno počasti Gospoda. Vzel je tudi od okoli stoječih svečo in je po celem potu z največjim spoštovanjem šel za sveto popotnico.

III.

Premišluj, pobožna duša, da je presveto Rešnje Telo najmočnejše orožje, s katerim moremo odbijati hudičeve skušnjave, odvracati njegove napade in premagovati pekel. Če vidijo hudi duhovi, pravi sv. Tomaž Akvinčan, da smo po sv. obhajilu najtesneje združeni z Jezusom, z glavo svojo in svojim nepremagljivim vodjo, se bojijo ter se tresejo, zbežijo in takoj odnehajo nas še dalje nadlegovati s svojimi napadi. In ko nas napadajo, so njih skušnjave brezuspešne ali vsaj preslabe, da bi nas mogle premagati. Peklenski sovražnik postopa proti nam kakor kak vojskovodja proti svojim sovražnikom. Če jih vidi slabe, jih pogumno napade; če jih pa vidi združene z veliko močnejšo vojsko, kakor je njegova,

se oplašiš in zbeži. Če pa ne more več uiti, sovražnika sicer prime ali z manjšo predrznostjo. Skrivnosti polna kri Kristusova, pravi sv. Janez Zlatoust, odganja hude duhove in nas združuje z angeli ter z Gospodom angeljev. Če pa vidijo hudi duhovi Gospodovo kri v naših prsih, hitro pobegnejo, angeli pa pristopijo k nam. (49. govor o evang. sv. Jan.) Zaradi tega bi morali, kakor zahteva isti svetnik, zapuščati to mizo kakor ognjeviti levi; saj se nam ni več treba bati hudih duhov, ker smo jim strašni in grozni: Kakor levi, ki bljuvajo ogenj, naj vstanemo od one mize, grozni hudemu duhu!

Presveto Rešnje Telo je z eno besedo resnična hrana močnih in čudoviten kruh, kateri okrepčuje človeško srce proti vsakemu sovražnemu napadu. Spominjaj se na veliko-nočno jagnje, katero so morali po božjem povelju Izraelci jesti, da bi se okrepčali za pot v obljubljeni deželo, kjer so morali še le premagati divja ljudstva. To pa je bila le predpoda božjega jagnjeta, ki se iz ljubezni do nas vsaki trenutek daruje svojemu nebeškemu Očetu.

Kdorkoli se hrani z njegovim neomadeževanim mesom in pije njegovo dragoceno kri, zadobi veliko moč in krepost; lahko nadaljuje potovanje v obljubljena nebesa in ju-

naško premaga vse svoje sovražnike, kateri se mu postavljajo v bran. Tudi Elija se je hranil z onim čudovitnim kruhom, katerega mu je podal angel, ter se je čutil tako okrpčanega, da je ušel besni, neverni Jezabeli in prišel do gore Gospodove. (III. Kralj. 19, 8.) Ravno tako vsak, kateri se hrani s presvetim Rešnjim Telesom, čigar predpoda je bil Elijev kruh, zadobi tako moč, da ne menèč se za svoje sovražnike, lahko pride na goro Gospodovo.

Kdo bi torej hotel biti tako zaslepljen, da bi rajši padel v roke svojim sovražnikom, kakor da bi se večkrat približal presvetemu Rešnjemu Telesu? Kdor se čuti mlačnega v dobrem in slabega v čednostih ter v boju zoper svoje sovražnike, je to zakrivil sam in naj reče: »Posušilo se je moje srce, ker pozabil sem jesti kruh svoj.« (Psalm 101, 5.) Dà, moje srce je postalo mrzlo, suho in ledeno, ker nisem prejemal presvetega Rešnjega Telesa, katero ogreva, okrepčuje in razvema!

(Molitev po premišljevanju. Glej str. 8.)

Vzdihljeji.

1. O da bi te, moj predragi Jezus, vedno ljubil!

2. Blagor mi, ako vse zgubim, da le pridobim tebe, moj Bog in moje vse!
3. Srce Jezusovo, ki goriš ljubezni, razvnemi tudi moje srce!

Iskrice.

1. Prej, kakor se nadejamo, se bomo prikazali pred Kristusom, svojim sodnikom.

2. Bogastvo tega sveta more nas sicer slepiti, ne pa nasititi.

3. Gorjé mu, kdor bolj ljubi telesno zdravje, kakor dušno svetost!

12. premišljevanje.

(Molitev pred premišljevanjem. Glej str. 7.)

Presv. Rešnjé Telo nas tolaži v naših bridkostih.

I.

Vi vsi, ki zdihujete pod težo bridkostij, držite se mene, pridite k meni, stisnite se k meni in jaz, predragi, bodem olajšal vaše breme, vas okrepčal in poživil: »Pridite k meni vsi, kateri se trudite in ste obloženi, in jaz vas bom poživil.« (Matej 11, 28.) — Tako je govoril nebeški Zveličar vsem trpinom svojega časa. Te besede nam

kažejo goreče hrepenenje, ki je plamtelo v njegovem srcu, obrisat solze žalostnim in jim vlivat v srca hladilo miru in tolažbe. Tem tolažilnim besedam so sledila njegova dejanja. Kje je kaka revna duša, ki je pribežala k njemu, in ni dobila milosti, za katero je prosila? Slepci, hromi, lačni, obsedeni, grešniki, reveži vsake vrste, vsi so našli v Jezusu svojega tolažnika v vseh svojih bridkostih. Dà, celo oni, ki ga niso poznali, so občutili v svojih srcih, če so se ž njim le pogovarjali, sladkost in veselje; očarala jih je milina Zveličarjeva.

Ravno isto tolažbo pa izliva sedaj naš najsladkejši Jezus neprenehoma v naše duše v presvetem Rešnjem Telesu. Tukaj pripravlja svojim ljubljenim dušam neizrečeno sladko in milo gostijo. Tukaj vabi h kraljevi mizi, kjer se človek za obrambo dušnega življenja hrani z najboljšim sadom in najsladkejšo rajsko strdjo. Poglej one srečne duše, katere so to že izkusile! Ali ne priča že njih zunanost, da so preobilno napolnjene z veseljem, katero uživajo? Poglej njih angeljsko ponižnost, občuduj njih ljubeznivost, njih modrost in svetost, ki odseva iz vsakega njihovega dejanja! Ako pa hočeš še natančneje zvedeti, kaj čutijo, poslušaj, kaj sami govorê. Ti iščeš, pravijo, v bridkostih olajšave v posvetnih ve-

selicah in tolažbe pri ljudeh; ali ničeva je radost in posvetno razveseljevanje. Tudi mi smo hodili po ravno isti poti; namesto tolažbe pa smo našli le večjo bridkost. Še le ko smo se obrnili k Jezusu, nas je zapustila notranja stiska. Dobri Bog! Kako resnično je pač, da oni, ki ž njim občuje, ne pozna nobene bridkosti. Njegova gostija nima grenkobe. »Občevanje ž njim nima bridkosti in njegova družčina nič zopernosti.« (Modrost 8, 16.)

Sv. Ciprijan pravi, da duše tukaj v večji meri, kakor izraelsko ljudstvo v mani, uživajo največjo slast, katera prekosi vsako, tudi najizbornejše zemeljsko veselje. Ni jezika, pravi angeljski učenik, ki bi zamogel izraziti sladkost tega zakramenta. Zadostuje naj nam misel, da tukaj pijemo dušno sladkost iz pravega studenca. Dà, pravi sv. Janez, dà, »tu je skrita mana, katero le oni poznajo, kateri jo okusijo.« (Skriv. razod. 2, 17.)

II.

Glej, pobožna duša, tu je pravi vir tolažbe in veselja, semkaj moraš vedno pribežati, zakaj dokler živiš na svetu, bodeš zmerom občutila bridkosti in težave. Ne imenujejo zastonj zemlje solzno dolino in Jezus ne zahteva

zastonj, da moramo zadeti njegov križ in hoditi za njim. Zato se uči zvesto se oklepami svojega Jezusa v presvetem Rešnjem Telesu po vzgledu toliko žalostnih duš. One bile so še v večjih bridkosti kakor ti, in našle so tukaj pravi nebeški in božji mir. Misli si včasih, kakor da bi gledala v njegovi ljubezni polni in rajskomili obraz, kakor bi videla njegove roke polne milosti in kako ti ljubeznivo kliče: Uboga, zapuščena duša, ti jočeš? Li nisem ti jaz več, kakor vse druge tolažbe? Morda te ne morem bogato odškodovati za vsako hudo? Le pristopi, vzeti te, hočem v svoje naročje!

Drugokrat zopet premišljuj njegovo trpljenje: v duhu ga gledaš vsega s krvjo oblitega, s trnjem kronanega. Njegovo truplo je polno ran. Tako se ti prikaže v svoji bridkosti ter ti govori: Ti vzdihuješ, moj sin, moja hči? A tudi jaz vzdihujem, tudi jaz žalujem kakor ti v tisočerihih bridkosti! Glej moje srce, ki je polno bridkosti; pridi torej, da žalujeva! Prelivaj v mojem naročju svoje solze in jaz bodem prelival svoje v tvojem! Veruj, pobožna duša: z Jezusom se jokati nam prinaša toliko sladkosti, da zgine pred njo vse pozemeljsko veselje v prazen nič. K Jezusu zato prihajaj, kadar si žalostna, kadar te tarejo mnoge skrbi zemeljskega življenja!

III.

O kako slepi so ljudje, ki v igrah, veselich in posvetnih zabavah iščejo odpočitka od svojih rev in težav, k viru tolažbe pa ne prihajajo. Nesrečneži! Kako goljufiva je vendar tolažba sveta! Namesto da bi rešila stiskano srce, je le še bolj potlači in vznemirja. Naj dihajo taki nesrečneži sveži, prijetni zrak na deželi, naj si razveseljujejo svoja ušesa z najmilejšo godbo, naj pasejo svoje oči v gledališčih, naj tratijo ali pri veselih pojedinah ali pri šalah duhovitih tovarišev cele ure, — ali mislite, da bode zginila s tem njih notranja nadloga? Bodejo-li naši na tak način tudi mir in tolažbo? Veselice, ki jih svet ponuja svojim privržencem, njih srca ne morejo nasititi. Tudi pri najveselejših gostijah, na najprijetnejšem popotovanju, pri najkrasnejših igrah in zabavah je skrita žalost, ki ogrenjuje vsako posvetno veselje. Le sam Bog nas more rešiti iz vseh stisk; le on sam nas more razvedriti, ker le on sam je središče vsakega srca in vir vsake tolažbe. Kdor živi oddaljen od njega, je podoban plamenu, ki je zunaj svojega ognjišča; magnetu, ki je premaknjen od svojega tečaja; kamnu, ki je vzdignjen iz svojega težišča. On je tedaj vedno silno nemiren.

Kdor se pa približuje Bogu v tej presveti

skrivnosti, počiva mirno na njegovih prsih in uživa mir, ki ga nam ves svet s svojimi zabavami dati ne more. Ako si tedaj, pobožna duša, nemirna, ako te tarejo bridke težave, ako te stiskajo hude bolečine, hiti k temu viru veselja. Tu bodeš zajemala veliko več moči in tolažbe, kakor iz umazanih vodnjakov sveta. To uči tudi cerkev, ki imenuje presveto Rešnje Telo nebeško hrano, ki ima v sebi vso sladkost. Beseda svete cerkve pa je resnična.

(Molitev po premišljevanju. Glej str. 8.)

Vzdihljeji.

1. Preklete naj so stvari, ki so me oropale ljubezni, katero sem dolžan Bogu!
2. O Jezus, ki si bil za-me darovan, darujem ti svojo voljo.
3. Moj Bog, kedaj bodem vsemu odumrl, da bi edino služil le tebi!

Iskrice.

1. Kdor pogostoma misli na trpljenje v peklu, katero je tolikokrat zaslužil, mirno prenaša vse hudo tega življenja.

2. Svet je vedno prav veliko ljudij pahnil v nesrečo, ali osrečil ni nobenega.

3. Kdor hoče imeti mir, mora vedno krotiti svoje strasti.

13. premišljevanje.

(Molitev pred premišljevanjem. Glej str. 7.)

Presveto Rešnje Telo ima moč, nas
posvetiti.

I.

Vsa svetost in popolnost duše obstoji v tem, da ljubi Jezusa, svojega Boga, svojega Zveličarja, svojo največjo dobroto. Kdor mene ljubi, pravi Jezus sam, tega bo tudi moj oče ljubil. »Oče sam vas ljubi, ker ste vi mene ljubili.« (Jan. 16, 27.) Sv. Frančišek Salezij piše: Vedno čujem govoriti le o popolnosti, ali malo jih vidim, ki se vadijo v njej. Vsak si predstavlja popolnost drugače. Eden jo vidi v priprosti obleki, drugi v strogem, zatajevanja polnem življenju, tretji v miloščini ali v pogostem prejemanju svetih zakramentov. Zopet drugi jo išče v molitvi, v premišljevanju, ali pa v izvanrednih milostih. Jaz za se pa poznam le eno popolnost, namreč: Ljubiti Boga nad vse in svojega bližnjega, kakor samega sebe Kdor si domišljuje drugo popolnost, goljufa sam sebe, zakaj vse druge čednosti so brez te ljubezni samo kup kamenja!

Zato resnično govori sv. Avguštin: Ljubi Boga in delaj, kar hočeš! Zakaj bogoljubno

dušo ljubezen sama uči, varovati se reči, ki se njemu ne dopade, in delati vse to, kar njega razveseljuje. Kdo nam more potem-takem dopovedati moč, ki jo ima presveto Rešnje Telo, nas posvetiti? Kaj bi v naših srcih moglo bolj raznetiti ogenj božje ljubezni? Ali se naša duša ne napolnuje ravno v sv. obhajilu z božjo ljubeznijo, da pozabi na svet in vse stvari? Ali ne gori duša svete ljubezni, ako jo tu nebeški Zveličar pritiska na svoje srce? Jezus Kristus je prinesel na zemljo ogenj svoje božje ljubezni, da bi vnel človeška srca; je-li mogoče, da bi ne mogel razvneti srca, v katerem prebiva? Je-li mogoče, da bi se ne topila v ljubezni duša, katera je tako tesno sklenjena z Jezusom, ljubeznijo samo? »Bog je ljubezen!« (Jan. 6, 16.)

Svetniki so zmerom imeli oltar za prestol božje ljubezni, odkoder Jezus Kristus napolnuje in objema v ljubezni svoje ljubljene duše. Sv. Katarina Sijenska je videla nekega dne v mašnikovi roki Jezusa v presvetem zakramentu pod podobo ognjišča ljubezni, in svetnica se je čudila, da se od takega ognja ne vnamejo in spremenijo v prah srca vseh ljudij. Sv. Roza Limanska je rekla, da se ji je pri svetem obhajilu zdelo, kakor bi prejela solnce. In res, njen obraz se je ča-

robno svetil in je vzel vsem, ki so vanj gledali, pogled. Ko je sv. Venceslav samo obiskal presveto Rešnje Telo, ga je obšla taka toplota, da sluga, kateri ga je spremljal ter stopal za njim po njegovih stopinjah, ni čutil mraza, čeravno je sneg pokrival tla. Kako se vendar varajo oni, kateri ne pristopajo večkrat k sv. obhajilu, ker ne občutijo v sebi božje ljubezni! Taki, pravi Gerson, so podobni onim, ki se nočejo bližati ognju, akoravno jih zebe. Ako le prav iskreno želimo ljubiti Boga, se mu smemo brez strahu bližati v zakramentu in ga prejeti. On bo razgrel naše mrzlo srce in vnel v njem ogenj svoje ljubezni.

Kadarkoli pristopiš k sv. obhajilu, je rekel enkrat Jezus sv. Tereziji, želi imeti vso ono ljubezen, katero je le kedaj občutilo kako srce do mene, in jaz bodem sprejel tvojo ljubezen v taki meri, kakoršno si želela imeti.

II.

Premišluj, pobožna duša, še dalje, kakšno posvečevalno moč ima presveto Rešnje Telo. Kamen leži prav le tedaj, kadar je v svojem težišču, katero zabranjuje vsako daljše premikanje. Plamen je popolen le tedaj, kadar gori na svojem ognjišču. Ravno tako doseže tudi duša le tedaj svojo popolnost, kadar se

združi z Bogom, za katerega je ustvarjena, in tem popolnejša je, čim tesnejše je združena v sveti ljubezni s svojim najvišjim ciljem. In ravno to, pravi sv. Tomaž Akvinčan, je sad presvetega Rešnjega Telesa, da nas združivši z Jezusom privede do vrhunca popolnosti.

In kako srečno je tako združenje! Zadosti je, če rečem, da se v tem združenju naša duša takorekoč spremeni v Boga.

Zemeljska hrana se razločuje od te skrivnostne hrane: Ako zauživamo hrano in jo po svoji naravni toploti prebavljamo, jo izpreminjamo v svoje telo. Ta nebeški kruh pa nas izpreminja po nadnaravni toploti ljubezni, katero užiga v naših srcih, nekako v svojo božjo naravo, in ubogi ljudje postanemo v nekem smislu božja bitja. Tako vsaj govori sv. Avguštin o sv. obhajilu: »Jaz sem hrana velikanov. Rasti in užival me bodeš; pa ti me ne bodeš spreminjal kakor drugo telesno hrano v se, marveč ti se bodeš spremenil v me.« (Izpovedi 7, 10.)

Ali si že kedaj opazoval, kako ogenj zgrabi kako desko ali bruno? Najprej jo ogreje, potem jo užge in odžene iz nje vse nasprotne mu tvarine, namreč mrzloto, vlažnost in trdobo; nazadnje jo izpremeni v svoje lastno bitje, da postane tudi sama ogenj. »Tako,« pravi sv. Dijonizij Areopagita, »raz-

vname tudi Jezus v presvetem Rešnjem Telesu naše duše najprej s sladkim ognjem svoje nadnaravne ljubezni ter polagoma odstranjuje vse nasprotne lastnosti, namreč male grehe in neurejeno nagnjenje do pozemeljskih stvari. Potem še prav užge v dušah sveto ljubezen in jih izpremeni v samega sebe, da postanejo Bogu podobna bitja: Kakor ogenj vse, kar zgrabi, sebi podvrže, da gori, tako nas izpreminja naš Gospod Jezus Kristus po tej sveti hrani v svojo podobo in nas dela podobne Bogu.«

S temi besedami je hotel svetnik opisati preobilno moč, s katero presveti zakrament posvečuje naše duše. V spisih sv. Vincencija Fererija beremo, da koristi duši eno sv. obhajilo več, kakor da bi se postil človek celi teden pri kruhu in vodi. Ako se pa nekatere duše tej skrivnosti približujejo, ne da bi napredovale v duhovnem življenju, so vsega krive le same. Pomanjkanje sadu pri takih dušah ne pride od hrane; zakaj ta nas popolnoma posveti, ako bi jo tudi le enkrat dobro pripravljene zaužili, kakor pravi sv. Marija Magdalena Paciška. Ker pa pristopajo brezbrizne duše k mizi Gospodovi mrzlo in malomarno, najlepših sadov ne zauživajo. Zakramenti delujejo, pravi sveti Tomaž, v toliki meri, v kolikor se pripravljamo. Ako tedaj sv. ob-

hajilo pri nas obrodi le malo ali nobenega sadu, smo krivi sami. Ker se mizi Gospodovi ne približujemo dobro pripravljene, pogrešamo zaželjenega sadu.

III.

Premišluj, pobožna duša, do kako visoke stopinje popolnosti so dospele neštetilne duše po vrednem svetem obhajilu. In vendar so bile tudi slabe, omahljive in podvržene skušnjavam. Le poglej, kaj zapaziš že na zunanem! Kako junaško se vadijo v potrpežljivosti, ljubezni, pokorščini in zatajevanju samega sebe! Kako so mirne, molčeče, dà, vesele in srečne, akoravno dolgo trpijo huda preganjanja, dolgotrajne in mučne bolezni, najstrašnejše in najgrozovitejše skušnjave. One živijo le v Jezusu Kristusu, ali še bolj resnično, Jezus Kristus živi v njih, kakor pravi sv. Pavel. Zato pa živijo že predno se ločijo od umrljivega telesa, že tu na zemlji srečno, res božje življenje. In ko bi mogel pogledati v njih mišljenje, zdelo bi se ti, da si ustopil v kraljestvo svetlobe, v kraljestvo one nevidljive svetlobe namreč, katera blišči v nebesih. Kako vse prav razumejo in kako vzvišeno mislijo o Bogu in njegovih skrivnostih, se z besedami ne dá opisati. In ko bi mogel pogledati v njih srce, kako bi se čudil svetosti, miru in čistosti vseh njihovih

čuvstev! Njih duša je postala prestol milosti in ljubezni božje, kateri tam kraljujete. Sv. Jederto, sv. Katarino Sijensko, sv. Terezijo in toliko drugih duš je ljubeznivi Zveličar čudovito obogatil s svojimi nebeškimi zakladi; one bi ti mogle pričati, kakšno moč ima ta božji zakrament, da povzdiguje dušo iz nje nizkosti k najvišji stopinji popolnosti.

Okrepčaj se vendar nekoliko, pobožna duša, po premišljevanju tako čudnih rečij, da se ti duh sveto oddahne. Naj ti nikakor ne upade pogum. Spominjaj se, da je v hiši tvojega veličastnega nebeškega Očeta veliko prebivališč. In če ti tudi tvoja ponižnost ne pripušča hrepeneti po največji stopinji popolnosti, — vendar smeš upati, da se najde tudi za-te mera, tudi za-te vsaj kaka nižja stopinja popolnosti. Ne misli toliko na izvanredne, nenavadne milosti, kakoršne so imeli nekateri svetniki; marveč prosi le za milost, da bi mogla krotiti svojo voljo, zaničevati svet, da bi bila potrpežljiva v trpljenju in zbrana v duhu. Do teh darov imaš namreč tudi ti pravico, in božje srce Jezusovo ti jih ne more odreči, če le goreče prosiš za-nje. Gotovo bodo ti darovi tudi tebe predrugačili in tvoje srce povzdignili kvišku, da bodeš pozabila na svoje siromaštvo. Kako dolgo hočeš še ostati uboga; kako dolgo še bodo

tvoje srce in tvoje misli navezane na revni, borni in temni svet? Glej, v koliko srcih slavi Jezusova ljubezen svojo zmago! Le ti mu nočeš odpreti svojega srca! Vendar skleni trdno in odloči se enkrat, da hočeš tudi ti odstraniti svojeljubje, da hočeš svoje misli in želje odtegniti grešnemu svetu ter odslej zvesto služiti Bogu. To Jezus srčno želi od tebe in k temu ti ponuja svoje milosti v presvetem zakramentu!

(Molitev po premišljevanju. Glej str. 8.)

Vzdihljeji.

1. Kaj si mogel, o moj Bog, storiti še več, da bi me pridobil za svojo ljubezen?
2. Zahvaljujem te, moj Bog, za usmiljenje, da si še vedno čakal na mojo pokoro!
3. Poglej me, o Marija, s svojimi blagimi očmi, in pokaži se mi dobrotljivo mater!

Iskrice.

1. Smrt grešnikova je strašna, vesela pa smrt pravičnega.

2. Kdor resnično ljubi Boga, ne bo niti kaj storil, niti kaj opustil iz strahu pred ljudmi.

3. Ljubezen božja ne praznuje, ampak doprinaša dobra dela.

14. premišljevanje.

(Molitev pred premišljevanjem. Glej str. 7.)

V presv. Rešnjem Telesu nam je Jezus Kristus vzgled popolne potrpežljivosti.

I.

Premišljuj, pobožna duša, kakšen vzgled popolne potrpežljivosti nam daje Jezus Kristus v presvetem Rešnjem Telesu. Potrpežljivo prenaša, da ga v tem božjem zakramentu mnogi ljudje žalijo s pozabljivostjo, mrzoto in zaničevanjem. Kaj mora prestati celo od onih duš, katere posebno ljubi in obsipa s svojimi obilnimi milostmi? Le pomisli, koliko je zapuščenih, zanemarjenih in onečasčnih cerkvâ, in vendar prebiva v njih na svojem prestolu, kjer željno pričakuje duše, s kojimi bi se rad združil. Ali ni to hud udarec za njegovo ljubezni polno srce? O moj Bog, palače knezov so zmerom polne ljudij, ki se jim klanjajo. Prebivališča najvišjega Gospoda in vladarja sveta pa so zapuščena in morebiti mine celi dan, ne da bi se kdo prikazal in se ž njim razveseljeval! In med malo peščico ljudij, ki se mu res približujejo, koliko jih je, ki mu ne manjšajo bolečin, katere mu delajo drugi, marveč jih še povekšujejo. In koliko jih pristopa k sv. obhajilu mlačnih, brez ljubezni,

brez prave priprave. In ko so ga sprejeli, hitro zopet odidejo brez najmanjšega znamenja hvaležnosti. Sprejeli so kruh angelov in nebeško hrano, obnašajo se pa, kakor bi bili zaužili navadni kruh in vsakdanjo hrano.

Kdo bi mogel razumeti boleost, ki jo trpi vsled take nehvaležnosti najljubeznivejše Srce Jezusovo? In vendar mora prenašati še hujše bolečine! Pomisli le, kako nespodobno se ljudje obnašajo v njegovi presveti navzočnosti in kolikokrat onečasté njegovo veličanstvo! Ob največjih slavnostih in pri javnem izpostavljenju najsvetejšega zakramenta prejema mnogokrat le zasramovanja. Zaničujejo ga v cerkvah, dà, celo na oltarjih samih! Kolikokrat ga prejema pri oltarju nečiste, pregrešne roke. Le premisli v duhu, pobožna duša, koliko kristijanov zanemarja, onečastuje, zasramuje Jezusa Kristusa v pre svetem Rešnjem Telesu. Nevredno ga prejema in zaničujejo kristijani, ki nosijo njegovo ime. Preudarjaj tudi kraj, čas, način in število oseb, ki mu delajo tolike krivice. Glej koliko nezvestobe, nehvaležnosti in trpljenja se tu zbira za plamteče Jezusovo Srce!

II.

Premišljuj, pobožna duša, kako važno je, da posnemamo krasni vzgled potrpežljivosti,

ki ga nam daje Jezus Kristus v presvetem Rešnjem Telesu, ako hočemo dopadati njegovemu Srcu ter se zveličati. Jezus je rekel nekega dne sv. Tereziji: Tiste duše, ki največ trpijo, so najljubše mojemu Očetu. Zaradi tega je svetnica navadno govorila: Trpeti iz ljubezni do Boga, je pot čednosti. Kdor več more trpeti, naj več trpi in bode najsrečnejši; in kdor se ne more odločiti za trpljenje, nikoli ne bo veliko napredoval. Ravno tako pravi tudi sv. Ignacij Lojola: Ako ti Bog pošlje veliko trpljenja, je to znamenje, da ima s teboj posebne namene in prav gotovo te hoče zveličati. In ako želiš postati velik svetnik, prosi sam Jezusa, da ti pošlje veliko priložnosti za trpljenje; zakaj nič ne more ognja božje ljubezni bolj užigati, kakor les sv. križa. Tako piše tudi sv. Janez od Križa: Ko bi vi, ki vedno le želite mirno živeti in iščete tolažbe, vedeli, kako prijetno je Bogu trpljenje in koliko dušnih dobrot pridobimo s trpljenjem: nikdar bi ne iskali tolažbe v kateremkoli trpljenju.

Sv. apostol Pavel piše, da mora biti, ako se hočemo zveličati, naše življenje podobno življenju Jezusovemu. O tem namreč nas bode sodil Jezus oni dan, ko nam bo odločil večno zveličanje ali pogubljenje. »Zakaj, katere je poprej vedel, te je tudi poprej

odločil, da bodo enaki postali podobni njegovega Sina.« (Rimlj. 8, 29.)

Ali kakšno je bilo Kristusovo življenje na zemlji? Le premišluj je, kakor ti drago; razmotri je od začetka do konca. Prepričal se bodeš, da je njegovo življenje nepretrgana vrsta bolečin. »Le glej in premišluj življenje Jezusovo — vedno ga najdeš na križu. Zakaj odkar se je včlovečil, ni bil nikoli brez trpljenja!« (Sv. Bonaventura.) Betlehemiški hlev ga je videl otroka, kako se je tresel od mraza. Egipet ga je sprejel prognanca in ubežnika. Hišica v Nazaretu ga je videla, kako je rasel na skrivnem v uboštvo. Judeja, Palestina, Samarija so gledale njegove potne srage. Oljska gora ga je zrla utopljenega v morje bridkosti. V Pilatovi hiši je zdihoval pod strašnimi udarci. Na Kalvariji se je boril s smrtjo. Na križu je izdihnil svoje življenje.

Kako bi bilo mogoče dopadati božjemu Srcu in se zveličati, ako hočemo hoditi po poti, ki je nastlana z rožami in veseljem, naš vzor pa je hodil trnjevo pot trpljenja in bridkosti! Prebiraj cerkveno zgodovino in našel bodeš, da so vsi svetniki morali hoditi po potu trpljenja v blažena nebesa. Zaničevali so ugodnosti, veselje in srečo tega sveta, zato pa dosegli nebeško slavo in radost.

III.

Mnogim se zdi trda beseda povelje: Zatajaj se, vzemi svoj križ in hodi za Jezusom! Pa veliko huje bode slišati ono poslednjo besedo: Poberite se od mene, prokleti, v večni ogenj! — Kdor sedaj rad posluša nauk o križu in ga izpolnuje, se mu ne bode bati, da bi takrat slišal večno obsodbo. Znamenje križa bo na nebu, ko pride sodit Gospod. Tedaj bodo vsi služabniki križa, ki so se v življenju ravnali po Križanem, stopili z velikim zaupanjem pred Kristusa-sodnika.

Zakaj se toraj bojiš vzeti križ, ki nas vodi v nebeško kraljestvo? V križu je zveličanje, v križu življenje, v križu branilo pred sovražniki. V križu je vir nebeških sladkostij, v križu je moč uma, v križu veselje duha. V križu je vsa čednost, v križu popolna svetost. Ni zveličanja duši, ni upa večnega življenja razen v križu. Zato vzemi svoj križ in hodi za Jezusom in prideš v večno življenje. On je hodil pred teboj in nosil svoj križ in umrl za-te na križu, da tudi ti nosiš svoj križ ter želiš umreti na križu. Če ž njim umrješ, bodeš ž njim tudi živel, in če si mu drug v trpljenju, mu bodeš tovariš tudi v slavi.

(Molitev po premišljevanju. Glej str. 8.)

Vzdihljeji.

1. Stôri, o Gospod, da te prav srčno ljubim in vse premagam, da tebi dopadem!
2. Naj bi pozabil na vse, o Jezus, in se spominjal edino le tebe in tvoje svete ljubezni!
3. Moj Jezus! Kedaj bom začel tebe tako ljubiti, kakor zaslužiš?

Iskrice.

1. Ničevo je, kar ni večno!
2. Posvetno veselje razveseljuje srce samo nekaj trenutkov; potem pa zapusti nevoljo in strah.
3. Kdor resnično ljubi Boga, malo govori, veliko trpi, vse prenaša.

15. premišljevanje.

(Molitev pred premišljevanjem. Glej str. 7.)

V presv. Rešnjem Telesu nam je Jezus Kristus vzgled globoke ponižnosti.

I.

Premišljuj, pobožna duša, le nekoliko pazljivejše, kako Jezus v tem božjem zakramentu popolnoma zakriva svoje veličanstvo, ter si predstavlja, kolikor ti je mogoče, večno

slavo, ki ga v nebesih obdaja. Glej neizmerno razliko! Občuduj nerazumljivo ponižanje! Uničil se je popolnoma in skrnil vse, kar bi moglo razodevati njegovo nebeško slavo. Kaj vidiš od njegove božje narave? Kdo bi zamogel, ko ga gleda v takem stanu ponižanja, v njem še spoznati onega, kateri vodi in vlada nebesa, solnce, angele, ljudi in vse stvari? Kje vidiš tukaj svetlobo njegove luči in veličanstva? Kje je nebeški dvor in prestol slave njegove? Kje je vsemogočnost, katera vlada svet, kje modrost, katera ga vzdržuje, kje velikost, ki zapoveduje nebesom, zemlji in breznom? Ali se je mogel še bolj zakriti, ako se je bal, da ga ljudje ne bodo častili, kakor se spodobi Bogu? Ali se je mogel še bolj ponižati, ako je iskal zaničevanje in zasramovanje? Kakšen vzgled prave ponižnosti nam daje njegovo Srce. Ne prisiljeno, marveč čisto prostovoljno si je njegovo Srce izvolilo tako neizrečeno ponižanje. Tukaj torej gledaš srce, katero odkritosrčno in resnično ljubi ponižnost.

Kako pa ceniš ti, pobožna duša, to lepo čednost? Preišči svoje besede in dejanja, katera izvršuješ iz ponižnosti. Ali jih delaš tudi iz proste volje in odkritosrčne ljubezni, kakor Jezus? Ali ti je vse eno, kakor Jezusovemu Srcu v presvetem zakramentu, da te

ljudje ljubijo ali zasramujejo? Ali pripuščaš, kakor on, svojo čast popolnoma ljudem? Le preskrbno iščeš in varuješ povsod svojo čast in dobro ime, in tvoje srce se hitro vznemirja in na skrivnem razsrduje, ako te kdo le malo razžali. Je-li to odkritosrčna in prava ponižnost? Sv. Frančišek Salezij resnico govori, ko trdi, da se prikazuje ravno v prenašanju zasmehovanja in zaničevanja prava ponižnost in sploh čednost; kajti ravno v tem postanemo najbolj podobni Jezusu Kristusu, ki je vzgled vsake čednosti. In poslušaj, kaj govori sv. Frančiška: Tisti, ki je resnično ponižen, se v zasramovanju le še bolj ponižuje; ako ga svet prezira, se raduje; ako mu dajo nizko in zaničljivo službo, si šteje to še v večjo čast, katere ne zasluži. Boji se edino ter se brani po svojih močeh častnih služb in odlikovanj.

II.

Zamisli se, pobožna duša, še v drugo premišljevanje, ki nam še v lepši luči kaže globoko ponižanje Jezusovo v presv. Rešnjem Telesu! Srce, ki je v ljubezni do ponižnosti manj utrjeno kakor Srce Jezusovo, bi morebiti mislilo: Božji časti in zveličanju duš bi bilo primernejše, ko bi se Jezus v presvetem zakramentu ne poniževal toliko ter včasi

ljudem vidno razodel svoje veličanstvo. V presvetem Rešnjem Telesu skrivnostno skritega Boga bi ljudje lažje spoznavali in ga bolj častili, ko bi vsaj včasih pokazal kako vidno znamenje svoje večne slave. Katero srce bi se zamoglo ustavljati tudi le kratkemu odsvitu neskončne božje dobrote ali tudi le njegove častitljive človeške narave? In vendar Srce Jezusovo ni mislilo tako! On, neskončna modrost, spoznava svojo večjo slavo in naš večji dobiček v tem, da nam daje v tem zakramentu najsijajnejši vzgled ponižnosti.

Napuh, nečimurno samoljubje, prirojena prevzetnost so tedaj po Jezusovi sodbi njegovih in tvojih največjih sovražniki. Da bi naše zmote popolnoma ozdravil, se je tudi odpovedal lahkemu načinu, po katerem bi pridobil našo ljubezen za-se. O, čudovito ponižno srce mojega Jezusa! O moj neizmerno ljubeznivi, neskončno ponižni Gospod! Tem ljubeznivejši si mi, čim bolj si se ponižal meni v prid. Zapomni si, pobožna duša, da te še vedno goljufa skrita nečimurnost! Ti si misliš: Ako molčim, ako se udam, zgubim svojo čast, svojo nedolžnost in svojo pravico; in vendar pozabiš, da je največja čast za nedolžnega, ako ga nedolžno preganjajo, in največja čast pravičnega, ako ga po krivici stiskajo.

Sv. Filip Nerij pravi: Kdor hoče resnično postati svet, se z malimi izjemami ne sme nikdar zagovarjati, akoravno je popolnoma nedolžen, česar ga obdolžé. Tako je ravnal Jezus! Slišal je, da so hudo zoper njega govorili, česar nikdar ni storil, vendar ni zinil niti besedice, da bi odstranil tako zaničevanje. V spisih sv. Terezije beremo nekaj čudnega: Naša duša povspne se na veliko višjo stopinjo popolnosti, ako se zoper kako obrekovanje sploh ne zagovarja, kakor da bi bila poslušala deset pridig. Zakaj, kadar se ne zagovarjamo, pridemo polagoma do one prostosti in ravnodušnosti, ki se ne briga več za govorjenje ljudij, naj bo dobro ali slabo. Dà, ako se navadimo se nikdar ne opravičevati, bodemo s časom čisto mirno in hladnokrvno poslušali, kako drugi o nas govorijo in se ne bodemo zmenili za-to.

Taka ponižnost, draga duša, se dopade Jezusovemu Srcu! Tako ponižnost so se trudile pridobiti duše, ki so v resnici hrepenele po popolnosti. Ta ponižnost jim je dajala dosti priložnosti, se vaditi v čednostih, katerih svet ne pozna ali jih zasramuje, ktere pa čisla in pozna njih ljubeznivi ženin Jezus Kristus!

III.

Premišluj, pobožna duša, kako potrebno je posnemati vzgled Jezusove ponižnosti v

presvetem zakramentu, ako hočemo dopadati njegovemu presvetemu Srcu, ozaljšati svojo dušo s čednostmi in se zveličati. Sv. Tomaž Kempčan pravi: Ponižne duše, ki same sebe malo cenijo, in tudi želijo, da jih drugi malo porajtajo, dà, ki celó iščejo zaničevanje, take duše so posebni božji ljubljenci. Zato se Bog rad poniža in pride k njim; obsipa jih s svojimi milostmi, razodeva jim svoje skrivnosti, jih prijazno vabi in kliče k sebi. In to je gola resnica! Čim bolj se duša ponižuje pred ljudmi, tem višje raste v božjih očeh in tem bolj bode enkrat spoznala božje bitje. Gospod Bog gleda iz svojega visokega prestola na nas uboge zemljane, ki živimo v tej revni dolini solz. On se ozira na ponižnega in ravno ponižnost ga prisili, da milostno pride z nebes in se združi ž njim. Gleda prevzetnega, ali ošabnost ga odvrča, da beži od njega. Ako se ponižaš, pride k tebi, ako se povišaš, beži pred teboj. (Sv. Avguštin.)

Sv. Avguštin je bil te resnice tako prepričan, da je imel ponižnost za podlago in vir vseh drugih čednostij. Ponižnost, pravi, je vir vseh čednostij, in v duši, kjer ponižnost ne kraljuje, ne morejo biti druge čednosti, k večjemu le na videz. Ravno tako zamoremo le s ponižnostjo doseči druge čednosti

in vse nebeške blagodare. Sploh je ponižnost za popolnost tako potrebna, da je med vsemi poti, ki nas peljejo do nje, prva ponižnost, druga ponižnost, tretja ponižnost. In ako bi me kdo stokrat poprašal, bi mu stokrat enako odgovoril.

Kako rodi ponižnost v nas druge čednosti, razlaga nam sv. Tomaž iz Vilanove tako-le: Ponižnost, pravi, je mati mnogih čednostij. Iz nje izhaja pokorščina, boga-boječnost, mir in krotkost. Kdor je ponižen, rad uboga vse, se boji koga razžaliti, živi z vsemi v miru, je proti vsem ljubezniv, vsem rad postreže, nikogar ne razžali, se ne zmeni za razžaljenja. On živi zmerom vesel, zadovoljen in mirno. Zato je tudi rekel sv. Jožef Kalazancij: Hočeš postati svet, bodi ponižen; in hočeš postati največji svetnik, bodi tudi najbolj ponižen!

Dobro si pa tudi zapomni, pobožna duša, da ponižnost ni samo potrebna, da dosežemo popolnost, ampak sploh, da se zveličamo. Mnogo svetnikov je v nebesih, ki niso dajali miloščine, in njih uboštvo jih opravičuje. Veliko svetnikov je tudi, ki niso krotili svojega telesa s strogim postom; njih slabotnost jih zagovarja. Mnogo je svetnikov, kateri niso deviško živeli, kajti njih poklic ni tega dopuščal. Ali v nebesih ni enega svetnika, ki

bi ne bil ponižen. Če je Bog pahnil angele iz nebes, ker so se bili prevzeli, kako bi mi mogli v nebesa brez ponižnosti? Brez ponižnosti, pravi sv. Peter Damijan, bi niti preblazena Devica Marija ne mogla priti v nebesa vkljub svoji nedolžni čistosti. Kdo je navidezno pobožnejši od farizeja v evangeliju? Veliko je molil, večkrat se je postil, doprinašal je mnogo dobrih del, in vendar je bil od Boga zavržen, ker mu je manjkalo ponižnosti in ker se je ponašal s svojimi dobrimi deli. Ali ne trdi sv. Bernard prav, da je ponižnost potrebna ne samo, da si pridobimo čednosti, ampak da se sploh zveličamo. Saj pravi naš Zveličar Jezus Kristus: Nebeška vrata so tako ozka in nizka, da zamorejo le oni, ki so v ponižnosti majhni postali, iti skozi nje. — Zato prizadevaj se, da v ponižnosti posnemaš svojega Zveličarja.

(Molitev po premišljevanju. Glej str. 8.)

Vzdihljeji.

1. S čem naj ti povrnem, Gospod, vse, kar si za-me trpel?
2. Božja volja naj bode moja ljubezen!
3. Kaznuj me, o Gospod, v tem življenju kakor dobrotljivi oče, da me ne bodeš kaznoval v drugem življenju kakor strog sodnik!

Iskrice.

1. Srce hudobneža je podobno razburjenemu morju.

2. Ena sama stopinja milosti presega vse zemeljske zaklade.

3. Kdor je okusil sladkost ljubezni božje, temu se studi drugo veselje.

16. premišljevanje.

(Molitev pred premišljevanjem. Glej str. 7.)

V presv. Rešnjem Telesu nam je Jezus Kristus vzgled prave ljubezni.

I.

Premišljuj, pobožna duša, vzgled prave ljubezni, katerega nam daje Jezus Kristus v presvetem Rešnjem Telesu! Za naše odrešenje je bilo po večnem sklepu božjem treba, da je Jezus umrl, in da je s svojo daritvijo na križu zadostil božji pravičnosti za naše grehe. Ali pa je bilo tudi potrebno, da se je našim dušam dal v hrano? Ali nas ni popolnoma spravil z Bogom ter odrešil s svojo daritvijo na križu? Zakaj je vendar-le hotel, da se njegova daritev vedno in vedno zopet ponavlja na oltarjih? Kar bi bilo moglo pomiriti užaljeno strogo pravičnost Očetovo, vse

to je bilo še premalo neizmerni ljubezni Sinú božjega. Ljubezni Zveličarjevi, pravi sv. Bernardin, ni bilo zadosti, dati za nas samo življenje. Že pred smrtjo ga je ganila ravno ista ljubezen, se nam dati popolnoma v hrano. Sv. Lavrencij Justinijan piše: Naš Odrešenik je le zaradi tega postavil to najsvetejšo skrivnost, da bi nam pokazal, kako neizmerno nas ljubi. Ravno isto nam jasno pravi tudi sv. Janez, pišoč: »Ko je Jezus vedel, da je prišla njegova ura, da gre iz tega sveta k Očetu, in ker je ljubil svoje, ki so bili na svetu: jih je ljubil do konca.« (Jan. 13, 1.)

Ker je Jezus vedel, da je prišel čas, ko ima zapustiti to zemljo in iti k Očetu, je nam hotel zapustiti največje znamenje svoje ljubezni, namreč zakrament presv. Rešnjega Telesa. Kakšna nežna ljubezen! Že predno je postavil ta presveti zakrament, se nam je podal na razne načine. Bil nam je sodrug, učenik, oče, luč in vzgled. Ostala mu je le še zadnja največja stopinja ljubezni: dal se nam je v hrano, da bi se z nami popolnoma združil tako, kakor se združi hrana z onim, ki jo zaužije.

Premišluj, pobožna duša, razne darove, katere nam je Bog dal v naravi, kakor tudi po milosti! Primerjaj jih potem onemu daru

v najsvetejšem zakramentu, kjer se nam daje samega sebe v hrano, in spoznal bodeš, da se njegova neizmerna ljubezen do nas nikjer drugod ne razodeva lepše! Pri ustvarjenju je nam dal življenje in to življenje nam vsaki dan znova ohranjuje. Pri sv. krstu nam je podaril posvečujočo milost, katero nam vnovič deli pri sv. pokori. Ali v presv. Rešnjem Telesu se daje Gospod sam vsakemu posameznemu kristijanu. Tukaj nam ne deli samo sadov svoje predrage krvi, marveč svojo presveto kri samo, ki je one sadove obrodila. Kako velika, kako neizmerna je vendar Jezusova ljubezen do nas v presvetem Rešnjem Telesu! Presveta daritev na oltarju izvira iz gole Jezusove ljubezni, ona je delo njegovega ljubečega Srca.

Ali morebiti zdaj razumeš, mrzla, slepa in nehvaležna duša, neizmerno ljubezen Jezusovo, ki se vedno daruje za nas v tem božjem zakramentu? Popolnoma resnično je, kar pravi cerkveni zbor tridentinski: Jezus Kristus je v presvetem Rešnjem Telesu pozajel do dnâ vsa bogastva svoje ljubezni do nas. (13. zased., 2. pogl.)

II.

Drugo znamenje neskončne Jezusove ljubezni do nas v presvetem Rešnjem Telesu je

njegovo veliko ponižanje. Popolnoma se je skrnil pod podobama kruha in vina. Naša sv. vera nas uči, da je pod podobo posvečene hostije, katero molimo na oltarju, naš nebeški Odrešenik ravno tako resnično in bistveno pričujoč, kakor sedi in kraljuje v nebesih na desnici Boga, svojega vsemogočnega Očeta. Ali zakaj nam hoče zakriti svoje veličanstvo pod takim zagrinjalom? Zakaj ni bolj skrbel za svoje veličanstvo v tem presvetem zakramentu, da se je ponižal tako in skrnil ter izpostavil tolikemu zaničevanju in zasramovanju? Neskončne ovire mu je stavljalo njegovo veličanstvo in naša revščina. Edino le njegova nenasitljiva ljubezen do nas je zamogla odstraniti te zapreke.

Ravno tu imaš priložnost občudovati, kako nežno in nenasitljivo je njegovo ljubezni polno srce: Ljubljeni Odrešenik želi, da se mu bližajo grešniki in ga prosijo tukaj ob prestolu milosti za odpuščanje; sicer bodo se morali prikazati enkrat pred njim kot ostrim sodnikom. Kako bi se pa predrznili ubogi grešniki, njegovi sovražniki, priti pred njegovo obličje, ko bi se ne skrnil pod podobo kruha in vina ter bi ga morali gledati v njegovem veličanstvu?

Željno pričakuje ljubljeni Odrešenik, da bi se mnogoštevilno zbirali njegovi zvesti

dostovala, ljubiti Boga, kakor zasluži. In še to malo ljubezen, ki jo imamo, obračamo v nevredne in nečimurne stvari, kakor bi je imeli preveč. Veliki svetnik v svojem srcu ni mogel trpeti nobenega nagnenja do kake stvari. Zaradi tega je rekel nekega dne: Ko bi vedel, da je v moji duši le najmanjše nagnenje, ki ni od Boga in ne meri na Boga, hitro bi je izrul; kajti rajše bi bil prazen nič, kakor da bi ne mogel ves živeti svojemu Bogu brez vsakega pridrška. Sv. Filip Nerij, ki je prav gorel v božji ljubezni, je pogostoma vskliknil: Kako je vendar mogoče, da zamore kdo, ki veruje v Boga, ljubiti kaj drugega kakor Boga? In kakor bi se hotel pritožiti nad Bogom samim, je zaklical: Moj Gospod, ki si tako ljubezniv in ki si mi zaukazal ljubiti te, zakaj si mi dal samo eno srce in še to tako majhno? — Izprašuj se skrbno, pobožna duša, kaj napolnuje tvoje srce: Je-li tam Jezus, ali kaka strast? Ali ne zapaziš, da ljubiš le samo sebe, bežiš pred zatajevanjem, hrepeniš po časti, želiš brezkrbno in zložno živeti, iščeš le nečimurne reči? Vse to kaže, da, akoravno ljubiš tudi Jezusa, ga ljubiš premalo. Sveta Terezija pravi: Kdor je svoje srce popolnoma daroval Bogu, izgubi vsako nagnenje do katerekoli stvari. Nikjer drugod ne najde več tolažbe kakor

v Bogu, in v ljubezni do Boga pozabi popolnoma na lastno čast in korist.

Enako se je izrazil sv. Janez Zlatoust: Kdor je došel do popolne ljubezni do Boga, se mu zdi, da je čisto sam na zemlji. Tak se ne briga niti za čast, niti za zasramovanje. On zaničuje skušnjave in trpljenje. Vse časno se mu studi in gnusi, in ker ne najde v nobeni stvari tolažbe in pomoči, išče neprestano svojega ljubljenca, ne da bi se kedaj utrudil. Naj dela ali jè, naj bdî ali spi, pri vseh svojih pogovorih in mislih ima pred očmi vedno le svojega ljubljenca. Kjer je njegov zaklad, tam je tudi njegovo srce!

Sv. Bernard je rekel: Ako še v kaki stvari najdem tolažbo in veselje, se ne upam več reči, da še iskreno in popolnoma ljubim svojega Boga. In čednostna kraljica Ezdra je zaklicala sredi svojega kraljevega blišča in krasote: Gospod, ti dobro veš, da se mi nikoli ni dopadal sijaj kraljevega dvora in bogate gostije. Tebi je znano, da sem do današnjega dne iskala tolažbe edino le v tebi, svojem Gospodu in Bogu. — Sv. Katarina iz Genove je navadno klicala: Proč s svetom, proč z njegovim veseljem! In ko bi gospodovala tudi tisočerim svetovom in bi imela na izbiro vse posvetno veselje, vse bi vrgla od sebe in teptala z nogami, le da bi

zamogla posvetiti svoje srce Bogu. In sveti Ignacij Lojola je tako napredoval v božji ljubezni, da se ni več brigal za kako reč, marveč le za Boga in ni imel druge želje, nego dopadati njemu ter v vsem izpolnovati njegovo voljo.

Primerjaj sedaj, pobožna duša, svoje obnašanje z življenjem teh svetnikov in delaj primerne sklepe, kako jih hočeš posnemati v tem življenju, da kedaj prideš za njimi v nebesa. Tam bodeš združena ž njimi ljubila za vselej Jezusa, svojega najljubeznivejšega Odrešenika!

(Molitev po premišljevanju. Glej str. 8.)

Vzdihljeji.

1. Stôri, o Jezus, da te vidim ljubeznivega, kadar te ugledam prvokrat!
2. Kedaj, o Jezus, bodem mogel reči: Imam te, največjo dobroto in ne bom te več mogel izgubiti?
3. Kedaj, o Bog, bodem mogel gledati lepoto tvojega božjega obličja?

Iskrice.

1. Vse je nečimurnost, razen ljubiti Boga in njemu samemu služiti.

2. Kdor se boji ljudij, nikoli ne bode storil kaj dobrega.

3. Božja milost osladuje vsako bridkost.

17. preišljevanje.

(Molitev pred preišljevanjem. Glej str. 7.)

V presv. Rešnjem Telesu nam je Jezus
Kristus vzgled zveste ljubezni.

I.

Trenutek smrti je brezdvomno čas največje stiske in zaradi tega potrebujemo posebno takrat prijatelja, ki nas krepča in tolaži. Misli si, pobožna duša, kakor bi bil prišel za-te že zadnji trenutek! Obhajajo te spomini na grešno preteklost, strah pred strašno sedanostjo, negotovost, kakšna bode prihodnost! Pridružujejo se telesne bolečine in smrtne bridkosti. Srce razjeda žalost, da je treba zapustiti časno imetje, zemeljsko veselje in sorodnike. Konečno se vname divji boj, ker nas peklenški sovražnik z vsemi svojimi močmi napade tako besno in srdito, da bi omajal, ko bi bilo mogoče, tudi stanovitnost največjih svetnikov... Moj Bog, kadar bode vse to kakor kipeče morje prihrumelo na me, takrat mi bode upadlo srce, zbeگان bode moj duh in ne bodem vedel, kaj naj mislim, kaj naj želim in takrat bodem bolešno klical s kraljem Davidom: »Obdale so me smrtne bolečine in nevarnosti pekla so me zajele.« (Psalm 114, 3.)

Kdo bode takrat v taki stiski tvoj tolažnik? Kdo bode mogel le nekoliko pomiriti stiskano srce? Morda prijatelji ali tvoji sorodniki? O, ne veruj tega! Komaj bodo nekateri zvedeli o tvoji bolezni, se bodo takoj potrudili jo hitro pozabiti, da jih ne vznemirjajo žalostne misli. Drugi se bodo zopet zadovoljili s tem, da vprašajo večkrat tvoje strežnike po tvojem zdravju. Nekateri bodo celo prišli do tvoje postelje, ali kaj ti porekô? S suhimi in prisiljenimi besedami te bodo obžalovali in hitro zopet odšli, da se odresejo slabega zraka bolniške sobe in uidejo neprijetnim bolečinam, posebno če imaš kako ostudno bolezen. Videl bodeš na svojo največjo žalost, kako drviyo po svojih veselicah ter te puščajo samega, dà, čisto samega v bridkosti in bolečinah! — Sorodniki pač, sorodniki! Pripoznaj le sam, kar si že velikokrat skusil. Ali zamorejo sorodniki tolažiti ubogega umirajočega? Ako te ljubijo odkritosrčno in iskreno, bodo njih solze le pomnožile bridkosti ločitve. Če ti pa niso udani, bode tudi njih mrzlo obnašanje povlekšalo tvoje trpljenje! Ali te pa ne bode mogel potolažiti duhovnik? Gotovo te bode tolažil, ako bodeš imel srečo, ga dobiti v zadnji uri. Pa tudi on ne more vedno ostati pri tebi, tudi on te mora zapustiti.

Kdo bode torej tvoj najboljši tolažnik v veliki stiski zadnjih trenutkov? Spoznaj, pobožna duša, kako zvesto in odkritosrčno te ljubi Jezus v presv. Rešnjem Telesu! Ravno Jezus je edini, ki se bode v smrtni stiski pobrigal za-te. On te bode prišel tolažiti; on te bode okrepčal s svojo sladko milostjo, razsvetlil te bode s svojo lučjo, napolnil s pogumom in veseljem, ker ti bode dal svoje lastno meso v hrano. Ko bi bila tudi ostudnejši od Lazarja, ki je ležal že štiri dni v grobu, in ko bi tudi nihče drug ne hotel ostati pri tebi, — glej, tvoj Jezus, katerega morda nikoli nisi povabila v zdravih ali srečnih dneh, naj te obišče, katerega si morebiti celo žalila — isti Jezus pride sedaj, ko te vidi bolno. Ko ti ne pomagajo več človeška zdravila, ko ti nihče drugi več ne more pomagati, pride Jezus iz svojega templja v tvoje ubogo prebivališče! In ko bi on bil tudi najzadnji, h kateremu si pribežala, on vendar hiti priti k tebi, da ti pomaga. On je celo pripravljen vstopiti v tvoje srce, da te pelje s seboj v večno, nebeško veselje.

Blagor ti, ako si v življenju resnično ljubila Jezusa; pridružena bodeš onim pobožnim dušam, katerih obraz se blišči v rajskem veselju, ko sprejmejo v zadnjih trenutkih sveto popotnico. Napolnujejo jih najslajši občutki

in ljubeznivo ter zaupljivo obračajo svoje oči proti nebesom, polni upanja do večnega življenja. Ko pride stiska smrtnega boja, kličejo sladko ime Jezusovo, ki jih oživlja, in prisrčno poljubujejo sveto razpelo. »Jezus,« ponavljajo s slabim glasom, »Jezus, moj najdobrotljivejši Jezus!« potem še nekaj vzdihljejev, sedaj kaka solza veselja in srečno je končano njih življenje! Moj Jezus! Bodem-li tudi jaz umrla tako srečno? Jaz, nehvaležna grešnica, ki sem se tolikokrat vzdignila zoper tebe in te tolikokrat žalila? Dà, jaz upam, najdobrotljivejši Jezus! Rada se zato sedaj odpovem svetu, da enkrat morem umreti s teboj in v tvojem naročju!

II.

Da pa še bolj spoznaš, pobožna duša, prisrčno ljubezen Jezusovo, s katero prihaja v trenutku smrti svojim zvestim dušam na pomoč, premišluj, kako prihaja.

Jezus pride, da se združi z bolnikom, in glej, kako veličasten in slovesen je njegov prihod. Najprej se z zvonom dá znamenje bližnjim in daljnim prebivalcem. Bogatini in siromaki prihitijo od vseh strani, kamorkoli se nese Najsvetejše, bodisi v kočo siromakovo ali v bogatinovo krasno palačo, vedno se zbira pobožno ljudstvo, da spoštljivo spremlja

kralja vseh kraljev. Vsi se združijo h skupni, glasni ali tihi molitvi za dušo bolnega brata, akoravno ga morebiti niti ne poznajo, niti so ga kedaj videli. Vsi cerkveni obredi pri obhajanju kažejo nam veliko skrb in ljubezen sv. cerkve za bolnika.

Duhovnik vstopi in v imenu božjega Zveličarja, katerega drži spoštljivo v rokah, oznanuje mir oni srečni hiši in njenim prebivalcem: »Mir bodi tej hiši in vsem njenim prebivalcem!«

Kdo zamore popisati, kako sladka je beseda »mir« ubogemu siromaku, ki se vojskuje s smrtjo. Še bolj se razveseli njegova duša, ko vidi se bližati Jezusa, Boga ljubezni. Jezus ga hoče blagosloviti, nasitati s svojim lastnim mesom in obdarovati s svojimi milodari. Mirú prosijo tej hiši tudi sveti angeli, ki neprenehoma molijo Jezusa in ga povsod obdajajo. Stalnega, dà, večnega miru prosijo za umirajočega vsi, ki ga kleče obdajajo. In sveta cerkev, naša skrbna mati, milo prosi Gospoda po molitvah svojega služabnika odpuščanja, usmiljenja, pomoči, rešenja in večnega življenja. In kaj naj še rečem o svetih besedah, ki jih mašnik izgovarja, ko deli sveto popotnico? Kdo more zapopasti ljubeznivo skrivnost, katero izražajo, kdo popisati tolažbo, koju vlivajo bolniku v

srce? »Vzemi,« pravi mašnik, »vzemi, brat, ta nebeški dar! Podam ti za popotnico telo našega Gospoda Jezusa Kristusa. On naj te varuje pred peklenkim sovražnikom in srečno pripelje v večno življenje. Amen.« Kako tolažilne so te besede za ubogega umirajočega! Kako ga morejo tolažiti, pomiriti in okrepčati!

Po tako sveti pripravi pride Jezus v bolnikovo srce, da v zadnjem trenutku brani zvesto in ljubljeno dušo. Premisli vendar, s kako obilnimi milostmi, s kakim veseljem, upanjem in s kako sladko ljubeznijo napolnjuje dušo oni, katerega imenuje sveto pismo »zvestega prijatelja in usmiljenega Gospoda!«

Celo vidna znamenja božjega usmiljenja niso redka! Neka radost odseva naenkrat iz bledega obraza bolnikovega, ko je zaužil sveto popotnico. Strah pred smrtjo se spremeni v srčno udanost. Srce ne pozna več časnih skrbi, polno je upanja do večnega življenja. In tako umirajoči celo tolaži žalujoče sorodnike opominjajoč jih na veselo upanje, da se sedaj sicer loči od tod, a da se kmalu zopet vidijo v nebesih. Ali kdo bi mogel naštetiti vse čudeže, katere dela dobrotljivi Zveličar one trenutke v srcu umirajočega?

III.

Premišljuj, pobožna duša, kako hvaležni moramo biti Jezusu za preveliko ljubezen, katero kaže do nas v presvetem Rešnjem Telesu!

Pred vsem moramo zaupati edino le na Jezusa, ker samo on nam more pomagati, samo on nas tolažiti in braniti v raznih potrebah. »Pazite,« pravi sv. Vincencij Pavljanski, »skrbno pazite, da se ne zanašate na ljudi in na njihovo pomoč; kajti oni sami nas ne zamorejo rešiti, in ako Gospod vidi, da se zanašamo na ljudi, nas zapusti. Zaupajmo tedaj na Boga in izročujmo se popolnoma njegovi božji previdnosti! Potem se nam ni treba bati, kaj govorijo ali delajo ljudje zoper nas; zakaj Bog bo obrnil vse v našo korist. Ko bi se tudi cel svet vzdignil zoper nas, ne bojmo se. Zgodilo se bo le to, kar nam je odločil Bog, na katerega smo stavili svoje upanje.« Na drugem mestu govori isti svetnik: »Kdor popolnoma zaupa v Boga, tega bode Bog vedno varoval in tak gotovo more upati, da se mu nič hudega ne bo pripetilo.«

Ravno isto pravi tudi sv. Fančišek Salezij: »Ako kdo obrača vse svoje misli na Boga, se zanaša čisto na njega ter se prizadeva, mu zvesto služiti, skrbi Bog za njega,

in čim večje je zaupanje, tem večja je tudi božja skrb za njega. Ni se mu treba bati, da ga bode Bog zapustil, ker Bog neskončno ljubi duše, katere so vrgle vso skrb na njega.«

Zaupajmo torej edino le na Jezusa! On, kateri edini nas more tolažiti v naših stiskah, naj ima tudi naše srce. Na koga bi tudi mogli zaupati, če ne na Jezusa? Morda na ljudi, ki nas v največjih potrebah ali zapuščajo ali pa nam ne morejo pomagati? Pravi prijatelj, na katerega edino se moremo zanášati, je Jezus Kristus. Ako se naslanjamo na njega, se čutimo silno okrepčane in trdne, da se nam zdi, da se moremo vstavljati vsemu svetu, ako bi se vzdignil zoper nas!

Drugo, kar moramo še storiti, da vsaj nekoliko zadostimo oni Jezusovi ljubezni, ki jo razodeva v presvetem Rešnjem Telesu do ljudij, je, da posnemamo njegov vzgled in odkritosrčno ljubimo svojega bližnjega. Blagor nam, ako ravnamo tako. Potem smemo trdno upati večno življenje. Sveti Vincencij Pavljanski pravi: »Ljubezen do bližnjega je gotovo znamenje, da smo v milosti, zakaj ona nas nareja za prave Kristusove učence.« Ako imamo tedaj priložnost trpeti kaj iz ljubezni do bližnjega, moramo za to zahvaliti Boga!

Tertulijan pripoveduje o kristijanih prvih časov, da so se zelo iskreno ljubili med seboj

in to tudi očitno kazali v dejanju. Celo pagani so jih zaradi medsebojne ljubezni občudovali in hvalili rekoč: Glejte, kako se kristijani ljubijo med seboj, kako ljubeznivo se obnašajo eden proti drugemu, kako se prizadevajo vsakemu priti na pomoč in kako so celo pripravljene eden za drugega iti v smrt!

Sv. Jeronim omenja o sv. Janezu Evangelistu, da v svoji visoki starosti ni več mogel hoditi v zbirališče kristijanov. Nosili so ga vendar tje hvaležni učenci. Ker ni mogel več veliko govoriti, je s slabim glasom vedno le ponavljal iste kratke besede: »Otročiči, ljubite se med seboj!« S časom so postali učenci že nevoljni, ker so slišali vedno iste besede. Vprašali so zato, zakaj jim govori vedno eno in isto? — »Ker je to Gospodova zapoved« — odgovoril je sv. Janez Ev., »in ker zadostuje, ako le to zvesto izpolnujete!«

Zdaj pa preiskuj, pobožna duša, svoje obnašanje do bližnjega. Če najdeš, da je tvoja ljubezen pomanjkljiva, skleni takoj resno se popboljšati!

(Molitev po premišljevanju. Glej str. 8.)

Vzdihljeji.

1. Kaj me še more ločiti od tvoje ljubezni, o Jezus?
2. Rajši umreti, kakor le enkrat še grešiti!

3. Jezus moj, daj mi milost, da te ljubim vekomaj!

Iskrice.

1. Kdor služi le svojim željam, nikoli ne postane svetnik.

2. Kdor se povišuje, bode ponižan, kdor se ponižuje, bode povišan.

3. Naj zahteva ljubezen do Boga od nas še toliko truda, nikoli ni preveč.

18. premišljevanje.

(Molitev pred premišljevanjem. Glej str. 7.)

V presv. Rešnjem Telesu nam je Jezus Kristus vzgled svete gorečnosti.

I.

Predstavlja si, pobožna duša, Jezusa Kristusa kot dobrega pastirja, ki na svojih ramah nosi izgubljeno ovčico. Kako jo poljubljuje in oživlja pritiskovaje jo na svoje srce. Ob tej podobi premišljuj zdaj vzgled sv. gorečnosti, katerega nam daje Jezus Kristus v presvetem Rešnjem Telesu. Zakaj hoče v tem zakramentu ostati pri nas? Le čast Boga Očeta in zveličanje naših duš je nagnilo Odrešenika, da je postal človek in po truda-polnem življenju umrl na sramotnem lesu

sv. križa v največjih bolečinah in bridkosti. Ravno to ga še dandanes pridržuje na naših oltarjih. Iz samote svetišča in tihega tabernaklja vodi in vlada Jezus Kristus svojo sv. cerkev. Pri mizi božji hrani dobri pastir svoje ovčice, pobožne duše. Njim je tu učenik, zdravnik in varuh. Tukaj vabi duše k svoji ljubezni in jih žene in vleče na-se z očetovskim svarjenjem ter s sladkimi obljubami. Skratka: Vse dobrote, ki jih prejemo, prihajajo od tod. Njegovo Srce je neizmerno morje svetlobe, ljubezni, svetosti in dušnih blagodarov, ki se razlivajo po skrivnostipolnem telesu sv. cerkve. Ako torej hočeš, pobožna duša, biti lastnina tega ljubeznivega Srca, moraš se napolniti z njegovim duhom, na njega obračati vse svoje misli in delati za njegovo čast. Ako resnično ljubiš Jezusa Kristusa, ni mogoče, da bi tvoje srce želelo kaj drugega, kakor njegovo. Ti si njegov hlapec, katerega je on odkupil za neizmerno odkupnino. Dolžan si torej, da na svoje rame prevzameš kolikor ti je mogoče od bremena, katero je nosil on za nas.

Ti, pobožna duša, si njegova ljubljena hči. Biti moraš tedaj pri tem, kar je nebeškega Očeta. Ti si izvoljena nevesta njegova. Kako sramotno bi bilo za-te, ko bi se sicer razveseljevala s sladkim mirom

njegove ljubezni, ne pa se prizadevala z vsemi močmi, pospeševati njegovo čast in slavo! Ničesar te ne more izgovarjati ali oproščati dolžnosti, da po svojih močeh deluješ za čast božjo in zveličanje duš. — Preiskuj sedaj vse misli, vse besede in vsa dejanja svojega dosedanjega življenja! Pregleduj, ali morda vsaj včasih nisi delala v duhu Jezusovem za to, da bi tvojega Gospoda, tvojega očeta in ženina vsi častili in slavili, in da bi njegovemu Srcu toliko drage duše prišle do zveličanja. Pač nemogoče je, v resnici ljubiti Jezusa Kristusa, ne da bi tudi kaj storila v njegovo čast in v prid neumrjočim dušam.

II.

Premišluj, pobožna duša, kako Jezus Kristus v presvetem Rešnjem Telesu skrbi za čast svojega nebeškega Očeta in za zveličanje duš. In to imenitno nalogo ne izvršuje z zunanjimi pripomočki, ne s hrupom, ne po svojih apostolih, kakor je delal v svojem pozemeljskem življenju; marveč na tihem skuša doseči svoj namen, ko deli notranje milosti. Na skrivnem vliva v dušo svete misli in nasvete, na skrivnosten način vzbuja v srcu blaga čutila ter deli vsem, ki se mu približujejo, potrebne pomoči. Glej, tako bi morala delati tudi ti! Kak svet pogovor, kak moder

nasvet, kaka prijazna prošnja, včasih kaka ljubezniva beseda, kak prijazen pogled, poln usmiljenja, vse to more marsikoga za Boga pridobiti. Tako razširjaj na tihem božjo čast in delaj za zveličanje duš!

Tudi drugače je Jezusova ljubezen iznajdljiva, če gre za to, da se razdvojena srca zopet zjedinijo, da se zabrani ločitev ali da se neizkušene duše otmejo nevarnosti. Ali naj ima samo pekel sredstva in pripomočke za pogubljenje duš, Jezus pa naj nima nikogar, ki bi se prizadeval reševati duše in jih voditi nazaj k njegovemu ljubečemu srcu? Kako delavni in prebrisani so otroci teme zoper Kristusovo čredo, in otroci luči se ne bodo potrudili za rešitev njegovih ovčic? Kolika sramota bi to bilo za nas! Potrudimo se torej za zveličanje neumrjočih duš in delajmo bližnjemu dobro, kolikor le zamoremo. Kdor misli, da je samo naloga duhovnikova pospeševati pri vsaki priložnosti zveličanje duš, se zelo moti, zakaj Gospod je nam vsem brez razločka dal zapoved, podpirati se med seboj ne samo v telesnih potrebah, marveč še veliko bolj v dušnih zadevah.

Jezus Kristus deluje drugič v presvetem Rešnjem Telesu za čast božjo in zveličanje duš s tem, da nam je tu najlepši vzgled vseh čednostij.

Jezusovo skrito življenje v tabernaklju nam kaže vse čednosti njegovega življenja, in po tem vzgledu dospé mnogo duš do največje popolnosti.

Kje drugod najdeš potrpežljivost podobno potrpežljivosti Kristusovi v presvetem Rešnjem Telesu, kjer voljno prenaša vse krivice, vse hudobije in zaničevanja, ki mu jih delajo nehvaležni in od njega vendar toliko ljubljene kristijani? Kje najdemo večje ponižnosti kakor tu v zakramentu, kjer se skriva pod skromno podobo kruha in vina, ne da bi ga izdajal kak žarek nedosegljive svetlobe, ki ga obdaja v nebesih? Kje moremo najti večje in bolj odkritosrčne ljubezni? Da se z nami združuje ter nas obogatuje, zato se nam podaja v hrano in pijačo! In kje je pokorščina, podobna njegovi? Nekaj besedij njegovega služabnika zadostuje, da voljno zapusti nebesa in postane naš gost!

Vendar so tvoji dobri vzgledi, pobožna duša, v nekem oziru še boljši. Jezusov vzgled ne deluje povsod ter v vseh ljudeh, zakaj le malo jih je, ki premišlujejo njegovo čednostno, tiho življenje v presvetem zakramentu. Tvoj vzgled pa je bolj očividni, ljudje ga lažje vidijo in ga torej tudi lažje posnemajo. Zato potrudi se, da vpravnaš vsa svoja dejanja tako, da bodo bližnjemu v prid in da

bodo silila k dobremu vse, ki jih vidijo. »Tako naj sveti vaša luč pred ljudmi, da vidijo vaša dobra dela in častijo Očeta vašega, ki je v nebesih.« (Mat. 5, 16.) Pomni zlato vodilo: Prej pridobiš dušo po dobrem vzgledu, kakor z golo besedo.

Konečno je tudi molitev sredstvo, s katerim Jezus Kristus kaže svojo gorečnost v tem božjem zakramentu. Tukaj je namreč veden priprošnik in neprenehana daritev za nas. Tu je vedno pripravljen darovati samega sebe nebeškemu Očetu in nas spraviti ž njim. S tem pa se Bog najbolj povečuje. Glej, pobožna duša, le-to sredstvo molitve lahko tudi ti vedno združuješ z drugimi sredstvi, in če nimaš drugega, molitev lahko vse drugo nadomešča. Koliko duš je že prišlo po molitvi pobožnih vernikov do nebeškega veselja!

Zjedinj torej tudi ti svoje srce s Srcem Jezusovim in daruj se z Jezusom za zveličanje neumrjočih duš! Pri vsem dobrem, kar delaš, pri vsakem križu, ki ga prenašaš, imej namen: vse darovati Bogu za zveličanje duš!

III.

Premišluj, pobožna duša, koliko dobrega si moreš pridobiti, ako posnemaš vzgled gorečnosti, ki nam ga daje Jezus Kristus v pre-svetem Rešnjem Telesu. Sv. Dijonizij Areo-

pagita pravi: »Najbolj imenitno izmed vseh Bogu dopadljivih del je, delovati za zveličanje duš.« Sv. Gregorij piše, da na zemlji ni večjega in Bogu dopadljivejšega dela, kakor prav delavna gorečnost za zveličanje duš.

Kako veliko plačilo pač sme pričakovati od Boga duša, ki deluje tako. Sv. Avguštín kar naravnost pravi, da taka duša sme gotovo pričakovati svoje zveličanje. »Rešil si dušo in zagotovil si svoje zveličanje.« Kako? Ali te ne ganejo in presunijo te besede svetega učenika? Ali nisi morebiti mnogokrat vznemirjena zavoljo negotovosti svojega zveličanja?

Le pomisli, kolikokrat si s skesaním srcem in v sveti ljubezni zdihovala k njemu, bodisi pred njegovim oltarjem v cerkvi ali pa doma v tihi sobici, bodisi ko si spolnovala dolžnosti svojega stanu ali pa v bolečinah kake bolezni. Ali nisi vedno v strahu Boga popraševala: bom-li zveličana, o Bog? Kaj bi pač storila, ko bi ti usmiljeni Bog odgovoril po svojem služabniku: Pomiri se, moj otrok, in posuši solze, pri meni bodeš v raju! S kakšnim veseljem in s koliko tolažbo bi bilo napolnjeno tvoje srce! Glej, sv. Avguštín ti daje zaželjeni odgovor: Ako rešiš dušo svojega bližnjega, moreš biti zagotovljena, da si izvoljena k večni slavi! Ali

tako zagotovilo v tebi ne bode vnemalo svete gorečnosti za rešitev duš?

Ne izgovarjaj se, da nisi za tako ime-
nitno delo. Zakaj, ako se ti posreči zabraniti
le en greh ali storiti le eno dobro delo, bi
bilo že to edino nekaj velikega in bi te mo-
ralo napolniti s sladko tolažbo. Dà, ako bi
Gospod poplačal vsa prizadevanja tvojega
življenja z milostjo, da zabraniš le en greh,
odstraniš le eno pohujšanje in spraviš le eno
osebo stalno na pot čednosti, smeš že zaradi
tega pričakovati veliko tolažbe v smrti uri!

Kdo bi ne bil nikoli pohujšal svojega
bližnjega? Kolikokrat si sama bližnjemu ško-
dovala na duši s kako besedo, ali nepremišlje-
nim govorjenjem; kolikokrat z obrekovanjem,
opravljanjem ali pa z zanemarjanjem svojih
dolžnostij, z nespodobnim obnašanjem, grdo
radovednostjo ali pa z razkošnim življenjem?
Vse to si je ljubi Bog dobro zapomnil ter
zahteva strogo povračilo in sicer ne samo z
besedami, ampak v dejanju! Tako pohujšanje
pa moreš popraviti samo s tem, kar je Bogu
obljubil že David po storjenem grehu: »Hu-
dobneže bom učil tvoja pota in brez-
božni se k tebi povrnejo.« (Ps. 50, 15.)

To povračilo bodeš mogla Bogu poka-
zati tudi ti in v smrti uri ga potem lahko
prosiš v ponižnosti: Zaradi svojega usmiljenja,

o Gospod, prizanesi ubogi stvari! Velikokrat sem se sicer spuntala zoper tebe, žalila te s pohujšljivim življenjem in toliko duš, katere neizrečeno ljubiš, odvrčala od tebe. Ali s tvojo milostjo sem se tudi prizadevala, pripeljati nekatere duše k tebi nazaj. Zabranila sem to-le razžaljenje . . .; odvrnila ono pohujšanje . . .; tisto osebo . . . sem pripeljala na pravo pot. Blagovoli tedaj, moj ljubljeni Jezus, prejeti majhno zadostilo, katero ti ponujam po tvoji dobroti!

(Molitev po premišljevanju. Glej str. 8.)

Vzdihljeji.

1. Stôri, o Gospod, da bode eden največjih tvojih sovražnikov postal največji tvoj prijatelj!
2. Naj tudi vse zgubim, da mi le še ostane moj Bog!
3. O Gospod, dodeli mi, da ostanem stanoviten do konca!

Iskrice.

1. Edino dobro je — Bog, edino zlo — greh!

2. Bog bode ravnal z nami tako, kakor smo mi ravnali z drugimi.

3. Prava potrpežljivost nas približuje Jezusu in nas napeljuje na pot v nebesa.

19. premišljevanje.

(Molitev pred premišljevanjem. Glej str. 7.)

V presv. Rešnjem Telesu nam je Jezus Kristus vzgled skrivnega življenja.

I.

Premišluj, pobožna duša, vzgled skrivnega življenja, ki ga daje Jezus Kristus v presvetem Rešnjem Telesu. Kdo bi mogel reči, da v Jezusu, kakor se kaže tukaj, spoznava kralja vseh kraljev in najvišjega Gospoda celega stvarjenja? Kdo bi mogel verovati, da je tu ravno isti Jezus, ki prebiva v nebesih v nepristopni svetlobi, ki sedi na svetlem prestolu obdan od neštevilnih angelov in svetnikov? Tukaj ničesar ne vidiš od njegove neskončne previdnosti, modrosti in vsemogočnosti! Zares, tu na skrivnosten način skrbi edino le za duše vernih! Tukaj vlada tihota, samota, poniževanje, potrpežljivost, skrivno notranje življenje. Tukaj ti kaže s svojim čudovitim vzgledom, kaj je skrivno življenje. Uči se tu od njega, zakaj on srčno želi, da ga posnemaš v takem življenju.

Podlaga takemu skrivnemu življenju je notranji duh, ki mora biti duša vsakemu tvojemu delu; duh, kateri ne dela slepo v en dan, tudi ne iz nečimurnega namena,

temveč gleda vedno le na Boga; duh, kateri se prizadeva delati ne veliko, ampak dobro; duh, kateremu nobena reč ni premalenkostna, ako se le Bogu dopade; tedaj duh, ki izvira iz čiste ljubezni božje, duh, kateremu je božja ljubezen začetek, konec in plačilo vseh dejanj.

Sveta Marija Magdalena Paciška je bila polna tega duha. Njene družice pripovedujejo, da je pri zunanjih opravih delovalo le njeno telo, njen duh pa je bil popolnoma utopljen v Boga. Ravno to bereš tudi o blaženem Janezu Lenartu. Pri delu je bil popolnoma zamišljen v Boga in zdelo se je, da prebiva že v nebesih. — Tudi o sv. Rozi Limanski poročajo, da je vedno bila v duhu pri Bogu. Naj je brala, tkala ali se pogovarjala z drugimi, naj je skrbela za svojo družino, ali hodila po ulici, z eno besedo, pri vsakem delu, vedno in povsod se je zdelo kakor bi gledala v kako zrcalo in ondi ljubeče premišljevala svojega ljubljenega Jezusa. In kar je še čudovitnejše, njen duh je znotraj delal, ne da bi bila zunaj raztrešena! Med tem, ko se je v duhu razgovarjala z Bogom, je brez ovire občevala z ljudmi, točno odgovarjala na vsa vprašanja, delala in opravljala vse tako lahko in natanko, kakor bi imela vse svoje misli edino le pri zunanjem opravih. — Sv. Filip Nerij se je že od mladih nog prizadeval, pri-

dobiti si tega duha. In res je v njem tako napredoval, da je bil vedno, naj je kje hodil, ali stal, zamišljen v božje reči. Dasi je včasih bila njegova soba polna ljudij in se je tam razpravljalo o raznih rečeh, se vendar ni mogel vzdržati, da ne bi zdaj in zdaj povzdignil svojega duha in svojih rok proti nebesom ter tja poslal kak vzdihljeje, akoravno se je zelo prizadeval, da bi ne kazal drugim, kaj čuti njegovo srce.

Iz tega, pobožna duša, lahko spoznavaš, kako potreben je le-ta notranji duh za tvojo popolnost. Začni enkrat s trdnimi sklepi. Zakaj ako se nikoli resno ne potrudiš, si pridobiti tega notranjega duha, nikdar ne prideš do onega skrivnega življenja v Jezusu, o katerem nam sv. Pavel in drugi svetniki pripovedujejo tako imenitne reči. — Da pridemo do skrivnega življenja, se moramo drugič potruditi, da se odtegnemo svetu in svoja dela skrivamo pred njim. Duša, katera ravna tako, se nikakor ne hlina ali odteguje svojim dolžnostim in drugim ljudem. Ravnala bode pa drugače, kadar pokorščina ali ljubezen do bližnjega to tirjate. Svoje veselje bode imela v samoti, molčanju, v zbranem duhu ter bode želela, da bi bila njena dela znana edino le njenemu ljubeznivemu ženinu, ki kraljuje v nebesih. Boji se videti svet in

skriva se tudi pred svetom iz strahu, da bi se ne utihotali človeški nameni v njeno delovanje. Ona želi in išče le Boga za pričo vseh svojih čednostij in svojih težav. Zaradi tega se odreka vsaki nečimurni tolažbi sveta, in pred ljudmi kolikor le mogoče skriva vsako znamenje svojega notranjega veselja kakor tudi svojega skrivnega trpljenja. Dà, celó čednostij ne kaže brez potrebe pred svetom, akoravno jih ljubi ter se prizadeva jih izvrševati v največji popolnosti. Noče, da bi sploh kdo mislil na njo. Ona se ne vtika v reči, ki je ne brigajo, in kjer je le mogoče, si izbira to, kar najmanj vzbuja pozornost in kar drugi najmanj cenijo. Le ljubezen in pokorščina ji odpirate srce; in dokler te ne zahtevate, da bi se pokazala očitno pred svetom, živi v samoti in leta minejo, ne da bi kdo našel priložnosti o njej govoriti.

Primerjaj to sedaj popisano skrivno življenje z življenjem Jezusovim v najsvetejšem zakramentu. Ravno isto je. Primerjaj je dalje s svojim vsakdanjim življenjem in videla bodeš kaj ti še primanjkuje. Ali ne obupaj, ko bi ti tudi popolnoma manjkalo notranje življenje. Prosi srce svojega ženina, kateri je na tako čudoviten način tukaj pričujoč, da v tvojem srcu vzbudi sveto željo po takem skrivnem življenju.

II.

Premišljuj, pobožna duša, da moreš in moraš v kateremkoli stanu posnemati vzgled skrivnega življenja, katerega ti daje Jezus v presvetem Rešnjem Telesu. In kaj zahteva v resnici od tebe, naj posnemaš? Morda, da se ostro oblačiš, nosiš bodeč pas okoli prs, zarjavelo verigo okoli ledja, in da gologlava in bosonoga hodiš v tebajsko ali nirijsko puščavo ter se tam do cela skrivaš? Morebiti zahteva, da živiš kakor puščavnica Pelagija, ali kakor spokornica Magdalena v votlini, ali sv. Pavel v gozdu med divjimi zverinami? Ali tirja od tebe, da zapustiš ljudi in živiš na kakem osamljenem otoku, izpostavljena vetrovom, dežu, mrazu, snegu in burji? Ali da po noči bdiš in moliš, po dnevu pa se trudiš in molčiš? In oči naj se vedno solzijo in srce naj neprenehoma zdihuje? Ali zahteva, da se odrečeš vsaki tolažbi in živiš le trpljenju in bolečinam? Ne! Nikakor ne! Jezus od tebe ne zahteva takega ostrega življenja!

Da Jezusa posnemaš, je potrebno dvojje: da si zbrana v duhu, to je, v mislih tesno združena z Bogom, — in da se, kolikor mogoče, prizadevaš, skrivati samo sebe in vsa svoja dejanja pred svetom.

Ali morebiti ni mogoče spolnovati teh

dveh pogojev v vsakem stanu? Kdo je imel več opraviti kakor sv. Frančišek Salezij? In vendar je bil pri vseh svojih nujnih opravilih v mislih vedno združen z Bogom! Kolikokrat je šel v se ter je imenoval svojo dušo božje svetišče, kamor je pogostoma vbežal in se prijateljski razgovarjal z Bogom. Kdo je bil z delom in težavami tako obložen kakor sv. Katarina Sijenska? In vendar je bila vedno zbrana v duhu. Njeni stariši so jo obložili z neštevilnimi opravili. Ona pa si je v svojem srcu napravila sobico, v kateri je bil njen duh zbran tudi sredi najtežavnejšega dela, kjer je premišljevala o Bogu in se prijateljski pogovarjala z njim. Tako je bila vedno in neprenehoma združena z božjim veličanstvom in rekla je, da je resnično božje kraljestvo v naših srcih, kjer ima Bog svoj prestol. Sveti Peter Krizolog piše, da zamore v resnici pobožna duša najti potrebno samoto tudi na javnem trgu ter ostati združena z Bogom tudi med posvetnim hrupom. Nasprotno pa, pravi sv. Jeronim, kaj nam pomaga telesna samota, ako manjka duševne?

Pogostoma torej idi, pobožna duša, sama v se. Zbiraj svoje misli in jih obračaj na Boga. Bog gleda na-te od zgoraj, od spodaj te podpira, okoli in okoli te obdaja in pre-sega vse žile in kosti, možgane in srce. Tako

si bodeš v svojem srcu postavila temelj skrivnega življenja.

Ali to še ni vse, kar zahteva skrivno življenje. Treba je še, da kolikor mogoče pred svetom skrivaš sebe in svoja dejanja. Res je sicer, da telesna samota sama na sebi še ni skrivno življenje, ali resnično je tudi, da taka samota veliko pomaga k njemu. Zato najdemo, da vse pobožne duše ljubijo samoto. Ravno tu se Gospod tem ljubeznejše ž njimi pogovarja, ker jih najde ločene od sveta in vsega posvetnega. »Sveta samota, kjer se Bog s svojimi prijateljski razgovarja in občuje.« (Sv. Jeronim.) Bog se dušam ne razodeva v posvetnem šumu in hrupu, temveč vodi jih v samoto, da tam govori na njih srce. Nekega dne je Gospod rekel sv. Tereziji: »Kako rad bi govoril k mnogim dušam! Ali svet dela v njih srcu tak hrup, da ne morejo slišati mojega glasú! Da bi se duše vendar mogle nekoliko ločiti od sveta!«

Častiti oče Vincencij Karafa je rekel, da nima nobene želje. Ali ko bi si hotel kaj želeti, želel bi si majhno votlino, košček kruha in duhovno knjigo, da bi zmerom živel v samoti. Sv. Evkerij pripoveduje, da je neki človek, kateri je odkritosrčno želel postati svet, vprašal nekega božjega služabnika, kaj

mu je storiti, da bi našel Boga. Ta ga pelje na samotni kraj in mu reče: »Glej, tukaj najdeš Boga!« Hotel je s tem reči, da Bog ni v posvetnem hrupu, ampak v samotni.

Ni lepšega opravila, kakor so je imeli apostoli. Od njih je pa Jezus zahteval, da se včasih podajo v samoto, kjer naj se odpočije njih duh. »Pojdite na stran v samotni kraj in počivajte malo!« (Mark. 6, 31.) Ni nam sicer treba vedno živeti v samotni, pa kadar je mogoče, jo moramo iskati, ali jo vsaj pozeleti, kadar je ne moremo imeti, kakor piše sveti Lavrencij Justinijan: »Samoto moramo vedno ljubiti, ni pa treba vedno v nji živeti!«

Najbolj pa se moraš, pobožna duša, prizadevati, da skrivaš, kolikor ti dopušča ljubezen in pokorščina, pred ljudmi to malo dobro, kar delaš. Sicer bodeš pokvarila in spridila še to v samoljubju in v nečimurni slavi. Spominjaj se besed dveh svetnikov, katere sta zapisala nam v poduk. Sv. Vincencij Pavlanski namreč pravi: »Nečimurno samoljubje in želja, nekaj biti, da bi ljudje o nas govorili, da bi naše obnašanje hvalili in da bi o nas pravili, da veliko dobrega storimo, dà, celó čudeže delamo, to je hudo in nevarno. To lahko naredi, da pozabimo na Boga in s tem lahko okužimo tudi najboljše dela. Ravno to najbolj ovira napredek v duhovnem življenju.«

»Kaj pa hočejo ljudje,« pravi sv. Bernard, »s tem pridobiti, da se trudijo prikupiti se stvarjem in njim dopadati? Kaj je ležeče na tem, da nas svet obsoja in zaničuje, ako smo le pred Bogom veliki in nedolžni?«

Spoznajmo vendar enkrat to resnico in dosegli bomo popolnost! Svetniki so naši svoje veselje ravno v tem, da so živeli v samoti pozabljeni in zaničevani od ljudij.

III.

Premišljuj, pobožna duša, tudi sadove, ki jih obrodi skrivno življenje, katerega vzgled nam daje Jezus Kristus v presvetem Rešnjem Telesu. Po njem moremo priti do čistosti svoje vesti ter se ločiti od sveta in od nas samih. Odkod pa navadno prihajajo tvoje pregrehe? Izvirajo iz onih priložnostij, ktere se ponujajo tvojim počutkom in razvadam od zunaj, kakor na pr. po nepotrpežljivosti, radovednosti, napuhu itd. Ako se pa prizadevamo za skrivno življenje, ostajamo bolj v samoti, kjer več pazimo na-se ter se ne vtikamo v reči, ki nas ne brigajo. — To pa nas brez dvoma reši veliko priložnostij do greha. Še več! Ako se prizadevaš na tihem živeti, bodeš se privadila večkrat misliti na samo sebe, na želje svojega srca in glej, ako gledaš na-se, se bodeš obvarovala

mnogih pregreh, katere sicer zapaziš še le, ko si jih že storila. — Tako se polagoma odtegujemo svetu in nam samim. Bolj in bolj se odvadimo misliti na reči, katere smo prej neredno ljubili.

Drugi sad takega skrivnega življenja je duh molitve. Tega duha molitve nikoli ne more pridobiti duša, ki je še polna sebičnih mislij, ki se peča s tisočeriimi bedarijami in ki je raztrešena ves ljubi dan. Glej, tukaj imaš pripomoček, da odstraniš enkrat za vselej vse svoje pritožbe, da ti ni mogoče pobožno moliti. Skrivno življenje ti bo čudovitno pomagalo in te privedlo do pobožne in zbrane molitve.

Posebno lep sad skrivnega življenja je slednjič notranje veselje in izvanredne milosti božje, s katerimi Bog navadno poplača tako življenje. Kdor ni okusil sladkosti tega notranjega življenja, temu se seveda zdi žalostno in pusto. Kdor pa živi v njem, kmalu najde notranje veselje, katero neskončno prekosi vsako zemeljsko veselje. O tem nam priča sv. Jeronim, ki je bežal iz Rima ter se skrnil v Betlehemu v neki votlini, kjer je našel svoj raj, kakor spričuje sam. »Samota je moj raj.« Svetniki se nam zdijo zapuščeni, ker živijo na skrivnem. Ali to ni res, kliče sv. Bernard: »Tedaj sem najmanj sam, kadar

sem sam, zakaj pri meni je tedaj moj Gospod, ki me osrečuje bolj, kakor vse stvari na zemlji!«

Svet seveda sodi, da so duše, ki se ogibajo vsakega zemeljskega razveseljevanja, skrajno nesrečne in nezadovoljne; ali kako se goljufa! Ravno one uživajo neizmerni, vedni mir: »Kakor žalostni, vendar pa vselej veseli.« (II. Kor. 6, 10.) Gospod, pravi prerok Izaija (51, 3.), zna tolažiti dušo, ki živi v samoti, in tisočkrat ji bode nadomestil zemeljsko veselje, kateremu se je odrekla. Spremenil bode njeno samoto v vrt nebeškega veselja. Tam bode našla le razveseljevanje, kratek čas in ne bo se utrudila zahvaljevati se za nebeške dobrrote.

Kaj praviš, pobožna duša, k tem obilnim darovom? Vzbudi sveto hrepenenje po njih in premagaj ž njimi zaslepljeno samoljubje! Skleni, da hočeš popolnoma misliti na-nje in vsak dan ponoviti svoje sklepe. Daruj se božjemu Srcu, prosi ga za milost in obljubi, da se hočeš vsak dan izpraševati o tem, kar si sklenila pri tem premišljevanju!

(Molitev po premišljevanju. Glej str. 8.)

Vzdihljeji.

1. Da bi zamogel prav veliko trpeti za-te, o moj Bog, ki si toliko trpel za-me!

2. Dosti je žaljenja, o Bog, sedaj te hočem ljubiti!
3. Stôri, o Gospod, da se ne bojim ljudij!

Iskrice.

1. Zemeljsko bogastvo mora služiti človeku, ne pa človek bogastvu.

2. Kjer se mnogo zbada, tam ni pravega duha!

3. Kdor ne ljubi molitve, ne bode prišel do visoke stopinje popolnosti.

20. premišljevanje.

(Molitev pred premišljevanjem. Glej str. 7.)

V presv. Rešnjem Telesu nam je Jezus Kristus vzgled srečnega življenja.

I.

Premišljuj, pobožna duša, kako srečo uživa Jezus Kristus v presvetem Rešnjem Telesu, ne da bi tudi le najmanjše okusil tega, kar ceni svet ali kar ima tvoje samoljubje za neobhodno potrebno k srečnemu življenju. Namesto posvetnih veselic ga obdaja tihi mir. Navadno je čisto sam, in če ga pride kdo obiskat, so večinoma le revni in zaničevani ljudje. Kolikokrat je obdan

od svojih sovražnikov, ki ga žalijo z grehi. Kolikokrat prihajajo ljudje, ki ga zasmehujejo, zasramujejo in oskrunjajo. Ako s slepimi očmi svojega samoljubja premišljuješ ta stan njegov, se ti mora resnično zdeti skrajno žalosten! Ko bi ti moral le en teden prebivati v tabernaklju kakor on, umrl bi same žalosti! In on vendar, če ravno v samoti, v taki družbi in tako zasramovan, ničesar ne izgubi od svoje neskončne sreče in blaženosti, ki ga vedno obdaja.

Iz tega se lahko učiš prav ceniti nečimurnost vsega posvetnega. Le pomisli, da je Jezusovo Srce ob enem tudi človeško, kakor je tvoje. Ako tedaj svet s svojimi zakladi in veseljem ne zamore osrečiti Jezusa, kako se vendar moreš nadejati, da bodeš našla ti v posvetnih rečeh svojo srečo? Kako dolgo še ne bodeš spoznala, da nas posvetno veselje ne samo ne tolaži, marveč celo napolnuje z bridkostjo? Kedaj se bodeš prepričala, da kakor Jezusovo tudi tvoje srce ni ustvarjeno za ta minljivi svet, ki nas vabi in zapeljuje v greh?

Kje je duša, ki bi zamogla reči, da so jo v resnici osrečile posvetne, minljive stvari? Oh, s svojim veseljem je svet v vseh časih pahnil veliko duš v nesrečo, ali niti ene ni stalno osrečil! Vprašajte najmogočnejše po-

svetne vladarje, vprašajte najslavnejše premagovalce, vprašajte najdičnejše modrijane, vsi vam bodo enoglasno odgovorili, da je večina zemeljskih radostij le nečimurnost in težava duha!

Salomon je bil že v svoji najlepši mladosti kralj Bogu posebno priljubljenega ljudstva, občudovan radi velikih sijajnostij, ki so se godile njemu na čast, in slavljen radi sijajnih zmag, v katerih je premagal svoje sovražnike. Razen tega je bil poln modrosti, da ga je imel celi svet za preroka. Najmodrejši vladarji na jutrovem so ga občudovali in celó nežne kraljice so prihajale iz oddaljenih krajev, da se mu poklonijo. Imel je bogastva, veselic in časti v toliki meri, da si je mogel privoščiti vse, kar je poželego njegovo srce. Saj pravi sam: »Ničesar nisem odrekel svojim očem, kar so poželege; in svojemu srcu nisem branil, da ne uživa vseh sladnostij.« (Pridig. 2, 10.) Kdo bi se torej smel imenovati srečnejšega od Salomona, ko bi zemeljsko bogastvo moglo osrečiti človeško srce? In vendar spričuje Salomon ravno nasprotno. Pripoznal je, da pri največjem bogastvu, na najvišji stopinji časti in med uživanjem najslajšega veselja ni našel drugega, kakor nečimurnost in težavo duha: »V vsem sem videl ne-

čimurnost in obtežnost duha.« (Prid. 2, 11.) Kar so mu drugi zavidali, to mu je bilo v nesrečo in žalost, da se je naveličal živeti ter želel umreti: »Zato mi je moje življenje mrzelo, ker sem videl, da je pod solncem vse hudo in vse nečimurnost in obtežnost duha.« (Prid. 2, 18.)

Sramuj se tedaj, pobožna duša, da si do sedaj iskala svojo srečo v zemeljskem bogastvu in si jo pričakovala od rečij, ki so nečimurne, ničeve in naše ljubezni popolnoma nevredne! Sramuj se svoje dosedanje zmote ter prosi Gospoda, da bi prav spoznala lažnjivi in minljivi svet. Zato moli: »Daj mi, o neskončno blaženo Jezusovo Srce, prav spoznati, kako goljufiv je svet in kako ničevo, kar poželi moje samoljubje! Dodeli, da odkritosrčno zaničujem vse, kar svet ceni in ljubi!« Delaj posebne sklepe; preišči potem, katero nagnenje je v tebi najmočnejše in moli goreče k Bogu, da je premagaš.

II.

Premišljuj, pobožna duša, zakaj je Jezusovo Srce v presvetem Rešnjem Telesu srečno! Ljubezen in posest Boga osrečujeta to božje Srce. Ker je združeno po osebi z božjo naravo, zato je njegova sreča neizmerna, zakaj v njegovem Srcu gori neskončna ljubezen

zaradi združenja z božjo naravo. Glej, to je uzrok, da niti en trenutek ni brez sreče, akoravno nima časnega bogastva, po katerem ti toliko hrepeniš.

Zaradi nekaljene blaženosti mu je siromašni ciborij jednako drag, kakor prestol veličanstva njegovega v nebesih. Ako le malo pogledaš v solnce, tvoje oko ne vidi več nobene druge reči; dà, zdi se ti, da vidiš še vedno solnce, ker silna solnčna luč oslepi oko, da je nesposobno za vsako manjšo luč. O blagor mu, kdor ni več za posvetno! Kako potrebno bi bilo tudi za-te, da bi bila gluha za vse posvetno in tako postala srečna že tukaj! Reci vendar enkrat samej sebi: Moje srce je iste narave, kakor Jezusovo. Kar tedaj njegovo Srce osrečuje, zamore edino osrečiti tudi moje srce.

Spominjaj se onih dnij ali vsaj onih ur svojega življenja, kadar je v tvojem srcu že bolj gorela božja ljubezen! O presladki, o ljubljeni spomini! Česa ti je tedaj manjkalo? Primerjaj tedanji srčni mir s sedanjim! Omi-luj samo sebe, zavidaj si svojo prejšnjo srečo in jezi se nad seboj! O Srce mojega Gospoda, katero je neskončno zadovoljno in srečno! Kedaj se me bodeš usmnilo? Ne-spametna duša, zakaj se ne usmiliš sama sebi, — ti kliče Jezus iz tabernaklja. In ti, kaj

bodeš odgovorila? Prosi ga tedaj odpuščenja, da si pri svoji raztrešenosti ugasila ogenj svete ljubezni do njega, ki ti je vlival že tolikokrat mir in sladkost v srce. Trdno in resno skleni, da se hočeš odtrgati od vsega, kar zabranjuje, da bi se ti bolj pomnožila božja ljubezen.

Blagor ti, ako bodeš ravnala tako, kajti že tukaj bodeš nekoliko okusila večno, nebeško veselje.

Poglej sv. Pavla. Zdaj zdihuje v težkih verigah, zdaj ga ljudstvo kamnja, trinogi ga bičajo in zasledujejo od vseh strani, da bi ga usmrtili. A poslušaj, kaj govori o svojem trpljenju: »Poln sem tolažbe, preobilno veselje imam v vsaki stiski.« (II. Kor. 7, 4.) — Premišljuj, kako se je obnašal sveti Andrej, ko je zagledal križ, ki je bil za njega pripravljen! Čuj, kako ga pozdravlja: »O, ljubi križ, dolgo sem hrepenel po tebi in neprenehoma sem te iskal. Vendar enkrat sem te našel in z veseljem in radostjo te hočem objeti!« — Poglej sv. Marka in sv. Marcelina, ko so ju neusmiljeno pribili z ostrimi žreblji na les. Poslušaj, kaj sta odgovarjala onim, ki so ju omilovali zaradi njihovega trpljenja: »Pomirite se in utihnite; saj še nikoli nisva uživala toliko radosti, kakor zdaj,

ko prenašava iz ljubezni do Jezusa tako strašne muke!»

Ozri se na sv. Sekundo, katera je bila pri mučenju svoje sestre Rufine užaljena, ker jo je trinog pustil le gledati in ne tudi trpinčiti. Poslušaj, kako graja trinoga: »Neusmiljeni človek, zakaj delaš moji sestri čast, meni pa napravljaš sramoto? Zaukaži, da bodeve obe vkup mučeni!»

Občuduj, kakšno moč je imela božja ljubezen v teh svetih dušah. Olajšala jim je težo bolečin, osladila grenkost muk in tako-rekoč spremenila njih mučeništvo v nebeško veselje. Enaki sad bode obrodila tudi v tebi, ako le gori v tvojem srcu. Kako neizrečeno sladkost tedaj smeš pričakovati od te božje ljubezni!

III.

Premišluj, pobožna duša, kako zaslepljeni so oni kristijani, ki mislijo, da bodo srečni, ako služijo svojim strastem! Ko bi nam bilo dano, pogledati v njihova srca, kako žalostni in strašni prizori bi se razkrili našim očem! Gledali bi le težave, bridkosti, žalost in včasi tudi besnost ter sovraštvo. Kakšen mir pa tudi more uživati brezbožno srce, ki živi v sovraštvu s svojim Bogom? Izaija primerja tako srce razburkanemu morju, na katerem razsajajo divji viharji, da celó v

globočini strašno besni in se peni. »Srce brezbožnikovo je kakor besneče morje, katero ne more mirovati.« (Iz. 57, 20.) Greh in mir, pravi isti prerok, se ne dasta nikoli združiti. »Brezbožneži nimajo miru.« (Iz. 48, 22.) Strasti, pravi sv. Gregorij Nisanski, so podobne ravno tolikim divjim, nenasitljivim, nespametnim zverinam, ki srce, v katerem so se ugnezdile, kmalu spremenijo v jamo pošastij. Hude strasti imenujem zverine!

Grešnik, pravi sv. Ambrozij, se sicer more kazati na videz veselega in zadovoljnega ter hliniti na svojem lažnjivem čelu dobro voljo in mir; ali vse to je le prisiljeno in nam le še hitreje odkriva notranjo otožnost in srčne bolečine. Akoravno živi grešnik v obilnosti in v veselju, in ga obdajajo posvetne sladnosti, je njegova duša vendar le polna bridkosti. Ti, nadaljuje svetnik, morebiti vidiš na grešniku razna znamenja veselja, opazuješ smeh na njegovih ustnicah, veselost pri obnašanju; lepo in razsipno se oblačuje in imenitno gostuje. Hočeš-li vedeti, ali je v resnici vesel ali samo na videz? Vprašaj njegovo vest in odgovorila ti bode, da vesolja, ki se kaže tako sijajno na zunaj, niti kapljice ne prodere v njegovo srce. Ali vidiš grešnika veselega pri gostiji? O, vprašaj nje-

govo vest! Že pagani so spoznavali to resnico. Cicero pravi, da so grehi za brezbožnika zli duhovi, ki neprenehoma trpinčijo njegovo srce ter se maščujejo nad njim. In Plato je rekel, da nobena reč na zemlji ni tako žalostna in pomilovanja vredna, kakor duša, katero peče in vznemirja slaba vest zavoljo storjenih hudobij.

Poglej nesrečnega Adama po grehu. Sramožljivost ga obhaja, huda vest ga preganja, da se skuša skriti božjim očem. Vsaka sapica, vsako šumenje ga prestraši. »Strašen hrup je vedno v njegovih ušesih.« (Job 15, 21.) — Misli na brezsrčnega Kajna po strašnem bratomoru! Hudo ga peče vest, kakor divja zverina blodi po gozdih; in če le kaj malega zašumi v gozdu, se mu zdi, da grabi po njem mrzla roka in čuje strašen glas, ki mu bije neprenehoma na uho: V prepad s teboj, grozovitnež, v prepad! »Hudobni beži, čeravno ga nihče ne podi.« (Pregovori 28, 1.)

Poglej Davida po strašnem grehu. Bled in togoten pretaka solze noč in dan. Ne morejo ga utolažiti niti njegova velika slava, niti veličastno njegovo kraljestvo, niti sijajne zmage njegove. Bolesten vsklik se mu izvije včasih iz srca in z žalostnim glasom si očita sam, da je izgubil svojega Boga. »Moje

solze so mi kruh po dnevu in po noči, ker mi vsak dan rekó: kje je tvoj Bog?» (Psalm 41, 4.)

Ali ne prišel bi nikdar do konca, po-božna duša, ako bi hotel naštetiti vse, kar spričuje jasno, da je navadni sad greha le srčna boleost, reva in obupnost.

Pazi na strasti, katere te vabijo. Obetajo ti sicer rajsko veselje, ali če se jim udaš, ti zasadijo smrtno puščico v srce! Nikoli ne zabi, da zamore edino le Bog osrečiti naše srce, ker je ustvarjeno po njegovi podobi. Vsa druga bogastva nas sicer mikajo in vabijo, ali nikdar nas ne morejo zadovoljiti. »Po božji podobi ustvarjena duša zamore sicer uživati zemeljske dobrote, ali nikdar se ne more ž njimi nasititi.« (Sv. Bernard.)

(Molitev po preišljevanju. Glej str. 8.)

Vzdihljeji.

1. O Jezus, moje usmiljenje!
2. Ne pripusti me, Gospod, samemu sebi!
3. Ljubezniva mati Marija, prosi za-me!

Iskrice.

1. Ponižnega Bog v vsem blagoslovi.
2. Prava ljubezen o bližnjem le dobro misli in zagovarja namen, ako ne more dejanja!

3. Pomanjkanje ljubezni do Jezusa Kristusa v presvetem Rešnjem Telesu je znamenje večnega pogubljenja.

21. premišljevanje.

(Molitev pred premišljevanjem. Glej str. 7.)

O ljubezni Jezusovi do nas, ko v sveti maši tolikokrat ponavlja svojo daritev na križu.

I.

Premišljuj, pobožna duša, veliko vrednost daritve sv. maše, v kateri se Jezus Kristus daruje svojemu Očetu v naše zveličanje! Kdo zamore tudi le nekoliko razumeti, kolike skrivnosti so tukaj zakrite? Kdo zamore le nekoliko pojasniti njegovo neizmerno vrednost? Kateri jezik more opisati in poveljati to veličastno, čudapolno in skrivnostno delo božje ljubezni? Vso angelsko modrost presega čudež ene sv. maše, in tudi oni le molčê občudujejo to skrivnost. Tukaj ni ničesar zemeljskega, ničesar človeškega, ničesar minljivega. Tu je vse nebeško, vse božje, vse neskončno!

Oživi svojo vero, ako hočeš le nekoliko premisliti to veliko skrivnost! Kaj ti pravi

vera o sveti hostiji, katero mašnik vsak dan posvečuje na oltarju? Kaj te uči o onem kelihu, ki ga vsako jutro blagoslavlja? Vera ti spričuje jasno in nedvomljivo, da se po vsemogočnosti nekaterih besedij spremeni kruh v pravo telo in vino v pravo kri našega Gospoda Jezusa Kristusa.

Tvoje oko zre še barvo in podobo kruha in vina, tudi okus kruha in vina še ostane. Ali sv. vera te zagotavlja, da tu ni ničesar več od tega, kar nam kažejo počutki. Vera te vabi, da moliš svojega Odrešenika, ki je skrit pod temi podobami kot pravi Bog in pravi človek. Dà, on sam je tukaj pričujoč, ne le v podobi, marveč v resnici. Tukaj se za nas daruje kot žrtva nebeškemu Očetu. Tukaj moli za nas, časti božje veličastvo ter se v našem imenu zahvaljuje njegovi dobrotljivosti, zadostuje za naše grehe njegovi pravičnosti in nam izprosi nove milosti. To naredi sv. mašo enako daritvi na križu, in v resnici je ravno ena in ista daritev. Tukaj se ponavlja vse, kar se je godilo na Kalvariji. Tukaj se daruje v ravno isti namen. Tu se Bog ravno tako časti, kakor takrat na križu in po tej daritvi zajemamo ravno iste dobrote kakor po krvavi daritvi na Kalvariji. Razloček je le v načinu. Tam na gori Kalvariji se je kri resnično prelila; na oltarju

se to zgodi le na skrivnosten način, kajti Jezus Kristus umira tu skrivnostno. Kaj delamo tedaj, ko smo pri sv. maši? Pričujoči smo pri trpljenju in smrti Sinu božjega. Tu gledamo isto, kar je videl na Veliki petek ves Jeruzalem, kar so gledali Judje, kar je v neznosnih srčnih bolečinah premišljevala žalostna Mati božja pod sv. križem. »Kolikorkrat se obhaja spomin te daritve, tolikrat se ponavlja delo odrešenja.« (Molitev na 9. nedeljo po Bink.)

Dobro premišljuj, pobožna duša, to resnico, kajti ona zahteva trdno vero. Kadar obhajamo druge skrivnosti iz Jezusovega življenja, ponavljamo samo spomin na-nje, ali to, česar nas spominjajo Gospodovi prazniki se v resnici ne ponavlja. O Božiču nas cerkev spominja na Gospodovo rojstvo, ali ne tako, kakor bi se Gospod res porodil ta dan. Na Križevo in o Binkoštih praznujemo Kristusov vnebohod in prihod sv. Duha na zemljo; ali v resnici ne gre Gospod ta dan v nebesa in sv. Duh ne prihaja zopet vidno na zemljo. Čisto drugače je pa pri daritvi sv. maše! Tu ne obhajamo samo spomina, marveč nekrvavo se ponavlja Jezusova krvava daritev na gori Kalvariji. Ravno isto telo, ista kri, isti Kristus, ki se je daroval tedaj na Kalvariji se zdaj neprenehoma da-

ruje v sv. maši. Glej, kako čudapolno delo je daritev sv. maše!

II.

Pri daritvi sv. maše moramo dobro preudariti tri reči: Mašnika, kateri jo daruje, dar, ki ga daruje in Boga, kateremu ga daruje. In premišljujmo to daritev od katere koli strani, vedno vidimo, da je ena in ista daritev z daritvijo na sv. križu, zakaj mašnik, ki opravlja daritev, je včlovečeni Sin božji; žrtva je življenje Sinu božjega in daruje se tudi Bogu samemu!

Vzbudi, pobožna duša, znova svojo vero, in spoznaj v duhovniku, ki mašuje, častljivo osebo našega Zveličarja Jezusa Kristusa. On prav za prav daruje, ne samo, ker je to daritev postavil in jej dal po svojem zasluženju vso moč, temveč, ker on sam spreminja pri vsaki sv. maši v našo korist kruh in vino v svoje telo in v svojo dragoceno kri. Ravno to pa je največja prednost sv. maše, ker daruje Kristus sam, ki je Bog in človek. Kadar koli tedaj vidiš mašnika pri oltarju, spominjaj se, da zastopa Kristusa, našega Odrešenika. Zaradi tega je tudi daritev sv. maše Bogu vedno dopadljiva, naj je tudi mašnik grešen, nevreden in slab. Zakaj pravi mašnik, kateri daruje, je Jezus Kristus sam, mašnik pri ol-

tarju pa le njegov služabnik. Slava in hvala bodi Bogu, ki nam je dal najsvetejšega duhovnika, kateri opravlja vedno in povsod božjo daritev. Tisočkrat in tisočkrat bodi hvaljena ljubezen Krisusova, ki daruje nebeškemu Očetu svojo kri, svojo dušo in samega sebe in sicer totikokrat, kolikorkrat se mašuje na zemlji! Zares, sv. maša je neizmerni zaklad in nevsahljivi studenec neprecenljivih dobrot!

Tukaj pomisli, pobožna duša, kako vzvišena je čast mašnikova, in kakšno spoštovanje zasluži! Je-li morebiti majhen čudež, ki ga dela priprosti duhovnik z nekaterimi besedami? Ali zamore človeški ali angelski jezik pojasniti tako neizmerno moč? Kdo bi mogel misliti, da more imeti človeška beseda tako moč, da prisili Sinu božjega iz nebes na zemljo? Ta moč je res večji čudež, kakor pa prestavljati gore, posuševati morje ali obračati nebesa! Beseda mašnikova je nekako posnemanje besede »bodi«, s katero je Bog iz ničesar ustvaril vse. Mašnikova beseda spreminja na drugi, čudoviten in skrivnosten način kruh v telo in vino v kri Kristusovo!

III.

Premišluj, pobožna duša, kako prav ljubi Bog zahteva, da bi bil vsak mašnik ves njegov,

tako da bi se mogel resnično imenovati »moža božjega«. Ako bi Bog le enega človeka na zemlji povzdignil do mašniške časti, da bi le on sam imel oblast, poklicati včlovečeno Besedo na zemljo — kako bi ga častili vsi kristijani! Kako bi se Bogu zahvaljeval za tako izvanredno čast! Kako bi se potrudil sveto živeti, da bi vredno izvrševal svoj visoki poklic! In to po vsej pravici; saj bi bilo v resnici čudno in veličastno za njega, da je on sam izmed vseh ljudij izbran za tako veliko čast. In vendar, ali morda zmanjšuje veliko število drugih mašnikov čast in sveto dolžnost posameznega?

Ko je sv. Frančišek Asiški premišljeval vzvišenost mašniške časti, bil je tako navdušen, da je opominjal mašnike, naj se vendar odrečejo vsemu posvetnemu in naj se prizadevajo edino le ljubiti in častiti svojega Boga, kateri jih je tako ljubil in častil. Pristavil je tudi, kako so obžalovanja vredni mašniki, ki morejo vsak trenutek biti pri oltarju tako blizu Jezusa in vendar navezujejo svoja srca le na to zemljo. »Spoznajte, mašniki,« tako jim kliče svetnik, »svojo čast; in kakor je vas Bog zaradi te skrivnosti povzdignil nad vse ljudi, tako morate tudi vi njega ljubiti in častiti nad vse. Velika

nesreča je za vas, ako imate Jezusa tako blizu in se vendar za vse drugo bolj brigade kakor za njega.«

Iz neizmerne vrednosti sv. maše pa tudi sledi, da se mora z veliko pobožnostjo opravljati in poslušati. Sv. Lavrencij Justinijan pravi: »Sv. maša je zares najmenitnejše, najsvetejše, za nas najkoristnejše in Bogu najdopadljivejše opravilo. Zato obdajajo tudi oltar, kjer se mašuje, angelske trume, ki molčê z velikim spoštovanjem in veliko pobožnostjo občudujejo opravilo sv. maše.«

Kako čisto, pazljivo, pobožno in spoštljivo mora tedaj duhovnik, ki mašuje, stati pri oltarju! Bližati se mora oltarju kakor Jezus Kristus, stati tam kakor angel, darovati kakor svetnik, nositi prošnje ljudstva pred božji prestol kakor višji duhoven, kakor srednik med Bogom in ljudmi mora delati mir in kakor grešnik mora moliti tudi za-se.

(Molitev po premišljevanju. Glej str. 8.)

Vzdihljeji.

1. Dovolj, Gospod, da te ljubi eden najnehvaležnejših služabnikov, kar si jih imel na zemlji!
2. Danes bodi dan, ko se hočem vsega darovati tebi, ki si moja ljubezen, moje vse!

3. Izprosi mi, najljubeznivejša mati Marija, veliko zaupanje do tebe in stori, da vsikdar pribežim k tebi!

Iskrice.

1. Kratko je uživanje — kazen večna!
2. Naše srce je ustvarjeno za Boga in le v Bogu more najti svoj mir.
3. Kdor razen Boga ničesar ne poželi, ima vse, kar hoče.

22. premišljevanje.

(Molitev pred premišljevanjem. Glej str. 7.)

V daritvi svete maše skazuješ Bogu neizmerno čast in hvalo.

I.

Bog zasluži zaradi svojega neskončnega veličanstva neizmerno pokorščino in čast. Kako pa moremo ubogi ljudje skazovati Bogu neskončno čast? Kje moremo najti dar tolike vrednosti? Poglej na vse strani, išči, kjerkoli hočeš, prehodi nebeške prostore, ozri se na angelske trume in vse vrste zveličanih duhov, ki obdajajo sedež neomadeževanega Jagnjeta — nikjer ne najdeš daru, ki bi bil vreden Boga! Ali glej, kar se nam zdi nemogoče, to dela naš ljubeznivi Zveličar vsak

dan pri sv. maši. Ker ni samo pravi človek, ampak tudi pravi Bog, skazuje v sv. maši presveti Trojici neizmerno čast. Kako nezapopadljiva je torej Kristusova ljubezen do nas, ker nam daje tako lahko pomagilo, poplačevati neskončno velik dolg!

Spominjaj se, pobožna duša, onega nesrečnega hlapca v evangeliju, kateri ni imel s čim bi bil povrnil svojemu Gospodu neizmeri dolg deset tisoč talentov. Zato je bil z ženo in otroci obsojen v strašno ječo, kjer bi bil moral ostati v največji revščini in bi bil moral trpeti lakoto, žejo in mraz, dokler ne bi bil poplačal svojega dolga do zadnjega beliča. Dà, žalostno, če ne celó obupno je bilo stanje tega reveža. Da bi bil poplačal dolg, bilo bi mu treba zakladov kakega kneza. Kje bi jih bil mogel vzeti? Od kod posebno, ker je bil zvezan v težkih verigah in je zdihoval v globočini ječe? Ali je mogel pričakovati pomoči od kakega svojih prijateljev? Slabo bi bilo tako zaupanje, ker nas prijatelji v nesreči navadno zapuščajo. In ko bi mu tudi nekateri ostali zvesti, bi jim vendar bilo nemogoče poplačati tolik dolg. Za tega reveža torej na tej zemlji ni bilo več pomoči, ko bi mu ne bil gospod sam v svoji dobrotljivosti popustil vsega dolga!

Glej, pobožna duša, to je prava podoba

našega revnega stanja! Tudi mi smo strogo zavezani častiti Boga. Da pa moremo to svojo dolžnost spolnovati, nam je treba darú neizmerne vrednosti. Kje najdemo tak dar? Neskončna hvala bodi ljubljenemu Jezusu, ki nam je v svoji neizmerni ljubezni in iz usmiljenja z našo revščino poskrbel dar, s katerim zamoremo poplačati tako neskončni dolg. Ta dar pa je sv. maša!

II.

Minulo je že skoro šest tisoč let, odkar živi na svetu mnogo pobožnih in svetih duš. Kdo zamore pojmiti čast, katero so skazale Bogu te pobožne duše v tako dolgem času po svojem češčenju? A bolj ga časti ena sama sv. maša! Minulo je že več ko osemnajst sto let, odkar je Jezus Kristus odprl nebeška vrata in peljal skoz nje duše pobožnih očakov. Od tistega časa sprejema vsak dan tam duše pravičnih, ki grejo iz tega sveta v večnost. Koliko slave in časti je prejel ljubi Bog od teh zveličanih duhov, ki neprenehoma hvalijo in poveličujejo svojega Gospoda! Več ga pa poveličuje ena sama sv. maša! Kajti tudi svetniki so vendar le stvari in njih hvalnice omejene in končne. V sv. maši pa se ponižuje Jezus in njegovo poniževanje ima neizmerno vrednost in neskončno zaslugo!

Kakšna daritev! Tu se daruje svetnik svetnikov in tej daritvi se ne da primerjati ničesar na svetu.

Skrijte se tedaj ve stare predpodobe in ve zastarele sence stare zaveze, skrijte se! Na naših oltarjih ne teče več kri bikov in jagnjet, ampak kri včlovečenega Boga! Tukaj ni edinorojeni sin Abrahamov, kateri se skloni pod očetovim nožem, temveč edinorojeni Najvišjega, kateri se neskončno ponižuje pred Očetovim veličanstvom in mu zavoľjo tega skazuje neskončno čast in neizmerno slavo.

Dobro premišljuj, pobožna duša, to resnico! Ali se ne čudiš zaslepljenemu svetu, kateri tako malo ceni vrednost te daritve?

III.

Hvalimo Jezusovo neskončno modrost, katera nam je dala sredstvo, da moremo Boga spodobno častiti in moliti. Ali kako zaslepljeni so ljudje, ki ravno to imenitno sredstvo rabijo za to, da žalijo svojega Gospoda in mu ne skazujejo neizmerne časti! Koliko jih je, ki se obnašajo pri tej daritvi, kakor bi bili le pri kakem navadnem, vsakdanjem opraviľu! Koliko jih je, ki imajo sv. mašo za malovredno reč, ki nima velikega ali nobenega pomena, in za to jim je — kar je še bolj žalostno — sitno, dolgo-

časno in utrudljivo biti pri sv. maši! Dobri Bog! Mašnik povzdiguje svoj glas in opominja navzoče v Gospodovem imenu s pomenljivimi besedami, naj tudi oni povzdignejo svoje misli in srca k nebesom. Ti pa obračajo svoje misli na vsakdanje, posvetne reči, gledajo okoli sebe in se obnašajo nespodobno in grdo! Kako ostudno in pregrešno je tako onečaščenje! Ko bi vstopivši v kako cerkev videli tam zbrane neštivilne nebeške trume, kako v največji ponižnosti molijo božje veličanstvo; ko bi pred vsem videli preblaženo Devico Marijo, potem kerubine in serafine, moči in prvaštva in gospodstva, prestole in oblasti, nadangele in angele, očake in preroke, apostole, mučenike, spoznovalce, device, sploh vse izvoljene v nebesih: kako bi strmeli! Ali bi ne zaslužil ob takem pogledu, da ga zadene strela iz neba, kdor se predrzne tudi le nekoliko motiti to vzvišeno in sveto opravilo?

Kaj še le zaslužijo tisti, ki pri najsvejši daritvi sv. maše govorijo, se smejiijo in še druge v pobožnosti motijo? Kakšno ime zasluži taka brezbožna predrznost? Je-li morebiti pretirano, ako trdimo, da taka brezbožnost ljudij prekosi še celó ono hudih duhov? Gotovo ne! Zakaj hudi duhovi se tresejo pred Jezusom Kristusom, oni se pri-

klanjajo in obmolknejo pred njim, — in ako se pred Jezusom prikazujejo, gotovo nimajo namena, ga častiti.

Tisti pa, kateri se nespodobno obnašajo pri sv. maši, so slabši od hudih duhov, zakaj oni žalijo Boga celó v njegovi pričujočnosti in porabijo ravno sredstvo, s katerim bi ga imeli častiti, v to, da ga onečastê! Preudarjaj, pobožna duša, tako zločinstvo. Ali ni to zares gnusoba in razdejanje na svetem mestu, o katerem je prorokoval Danijel? Kje drugod bi našel enako gnusobo?

(Molitev po premišljevanju. Glej str. 8.)

Vzdihljeji.

1. Kaj mi je bogastvo, kaj veselice, kaj čast? Tebe edinega hočem, o moj Bog!
2. Pritisni me, o Gospod, na svoje srce, da od tebe ne bodem ločen vekomaj!
3. Stôri, o naljubeznivejši Jezus, da bodem ves tvoj, prej da umrjem!

Iskrice.

1. Kratko trpljenje tega življenja ni nič v primeri z večnim veseljem onkraj groba.

2. Kdor se sramuje Jezusa Kristusa in njegove postave, bo na veliki dan sodbe osramočen in od njega zavržen.

3. Kdor se ne uda v vseh rečeh v božjo voljo, v popolnosti še ni daleč prišel!

23. premišljevanje.

(Molitev pred premišljevanjem. Glej str. 7.)

Sveta maša je pravna daritev za naše grehe.

I.

Kako žalostno bi bilo na svetu, ko bi ne bilo solnca. Povsod bi bila tema, grozna nerodovitnost, največja beda. — In ko bi na svetu ne bilo sv. maše, kaj bi še le bilo z nami? Silno nesrečni bi bili, oropani vseh dobrot in obloženi z vsem hudim. Nekateri se čudijo, zakaj Bog zdaj ne ukonča sveta za vse strašne hudobije, ki se povsod godijo. Saj je vendar isti Bog, ki se imenuje v stari zavezi »Gospoda vojskinih trum,« ki je govoril svojemu ljudstvu med bliskom in gromom ter je najostreje kaznoval njihove pregrehe. David se je samo nekoliko prevzel, ker je dal ljudstvo sešteti, a Gospod Bog je poslal za kazen tako strašno kugo, da je v kratkem času umrlo sedemdeset tisoč ljudi. Le zaradi enega radovednega in nespodobnega pogleda Betzamičanov je Bog

petdeset tisoč izmed njih strašno kaznoval s smrtjo.

II.

Kolikokrat že bi Gospod lahko bil zagnal na nas svoje strele ter nas uničil brez usmiljenja, ko smo s svojimi velikimi in grdimi grehi izzivali njegovo maščevalno roko. Ali glej! On se ozira na svojega ljubljenega Sina, kateri se mu daruje na naših oltarjih kakor najnedolžnejša žrtva. Zato se nas usmili ter izpusti iz roke strele pravičnega maščevanja. Jezus Kristus, katerega darujejo mašnikove roke in vsi verniki, ki so pri sv. maši, kaže nebeškemu Očetu svete rane svojih rok in nog; kaže mu vse svoje razmesarjene ude; kaže mu sramoto, zasmehovanje in udarce, katere je moral na zemlji prestati ter mu kliče: Oče, o Oče, odpusti jim iz ljubezni do mene, saj me neizrečeno ljubiš! Oče, odpusti jim!

Takim ganljivim in ponižnim prošnjam se ne more ustavljati božje srce. Oči njegove postanejo zopet prijazne in usmili se nas. Seveda, mi komaj verujemo te reči, ker jih ne moremo gledati s svojimi telesnimi očmi. Ali prišel bode dan, ko se bodo skrivnosti božje previdnosti jasno razkrile pred vsemi očmi. Potem bomo spoznali, da se imamo edino le neskončni vrednosti

sv. maše zahvaliti, da nismo poginili v svojih grdih grehah! Sad sv. maše je, ako ima Bog toliko potrpljenja z nami ubogimi grešniki ter se ne spominja naše nevhvaležnosti.

III.

Kaj misliš, pobožna duša, o ljubezni Jezusa Kristusa do nas? Ni-li res, da je njegova ljubezen nezapopadna? Dal nam je tako lahko sredstvo zadostiti božji pravičnosti za naše grehe! Kdo bi bil še tako nespameten, da bi se ga ne poslužil in ga visoko ne cenil? Kje ste nesrečneži, ki se hočete oropati tako velike dobrote? Ali hočete še za naprej zdihovati pod težkim bremenom svojih dolgov do Boga? Hočete-li uničiti sad Odrešeni-kove smrti? Hočete se še vedno izpostavljati božji jezi?

Vzdramite se vendar in iz ljubezni do samih sebe in do svojega zveličanja, iz usmiljenja do svojih ubogih duš poslužujte se tako lahkega sredstva, ki vas lahko reši vsega zla! Porabite ta zaklad ve, grešne duše, in gotovo boste zadobile milost spreobrnjenja! Tudi pobožne duše ga pridno rabite, da zadobite vedno večjo moč, ostati v milosti božji in varno hoditi po poti v nebesa!

In kaj hočeš skleniti ti, pobožna duša, ko premišljuješ to resnico? Odloči se, da

hočeš prihajati k sveti maši, kolikorkrat le vtegneš, in da jo hočeš poslušati z največjo pobožnostjo. Spominjaj se, da, akoravno je sv. maša neizmerne vrednosti, mi iz nje zadobivamo le omejeno mero milosti, in sicer več ali manj, čim boljše se na njo pripravljamo. Gledati moramo tedaj bolj na pobožnost, s katero se udeležujemo sv. maše, kakor na število sv. maš; kajti pri zadostovanju velja pravilo, da gleda Bog bolj na srce in na namen, kakor na dar. »Pri zadostovanju se gleda bolj na srce in namen tistega, kateri daruje, kakor na velikost darú.« (Sv. Tomaž 3. del 79. vpraš.)

Blagor ti, ako imaš veliko zaupanje v božje usmiljenje, ki se tako čudovito razodeva ravno v tej božji daritvi. Blagor ti, ako si, kolikorkrat le mogoče, z živo vero in srčno pobožnostjo pri sv. maši. Zago-tavljam te, da imaš ravno v tem gotovo zastavo večnega zveličanja!

(Molitev po premišljevanju. Glej str. 8.)

Vzdihljeji.

1. Ali trpeti, ali umreti, o Gospod!
2. Razsvetli, o dobrotljivi Jezus, s svojo lučjo teme mojega duha!
3. Razvnemi, o najljubši Jezus, s svojo ljubeznijo čuvstva mojega srca!

Iskrice.

1. Bog hoče sam v naših srcih vladati.
2. Največja čast za kristijana je, da je s Kristusom Jezusom rad zaničevan.
3. Kdor v tem življenju ne gori v ognju ljubezni, bode onkraj na vekomaj gorel v peklenškem ognju.

24. premišljevanje.

(Molitev pred premišljevanjem. Glej str. 7.)

Sveta maša je zahvalna daritev za neskončne božje dobrote.

I.

Premišluj, pobožna duša, kako hvaležni moramo biti Gospodu za toliko prejetih dobrot! Kdo pač zamore naštetih neštetilne blagodare in milosti, katere nam je Bog delil od prvega trenutka našega življenja in jih nam v svoji ljubezni še neprenehoma podeljuje. Vse, kar imamo lepega in dobrega na sebi, kar smo, vse smo prejeli iz njegove radodarne roke. Da nas je ustvaril, do sedaj hranil in nas pripeljal do stanu, v katerem smo, zato je razsiral ljubi Bog na nas preobilno dobrot. Vse druge stvari vodi in se jih poslužuje, da nam služijo. Ozri se po

celi zemlji, povzdigni svoje oči proti nebu in preišluj vse reči, ki jih gledaš in ki te obdajajo: našla bodeš, kako čudovito je vse urejeno nam v prid in korist.

Za nas sije po dnevu zlato, veličastno solnce. Za nas se blišče po noči zvezde, da preganjajo temo. Za nas pošilja luč, da moremo delati v temni noči, za nas pošilja tudi mrak, kateri nam prinaša mirno spanje. Za nas so ribe v vodi, ptice v zraku in zverine v gozdu. Za nas zelenijo trave na travnikih; za nas zori na polju rumeno žito; za nas pritakajo iz gor dobrotljivi in plodonosni potoki.

In povzdignimo svoje misli k višjim rečem: Ali ni dobrotljivi Bog vse storil za zveličanje naših duš, da bi jim pripravil rajsko veselje? Ljubil je nas od vekomaj z večno, neizmerno ljubeznijo. Od vekomaj je tudi sklenil, dati nam časno življenje na zemlji, da si ž njim zaslužimo večno. Zavoljo tega je celó ukazal angelom, da naj nas varujejo; pošiljal je ljudem mnogokrat preroke, ki so oznanovali njegovo voljo. Zato je poslal v nezapopadljivi ljubezni na zemljo svojega edinorojenega Sina, ki nam je vse svoje življenje delil le dobrote, konečno pa se iz ljubezni do nas daroval, trpel neznosne bolečine ter umrl na sramotnem lesu sv. križa.

Ali zamoremo prešteti vse, kar je nam Bog dobrega storil?

Kaj moremo dati Bogu v znamenje hvaležnosti za tako dobrotljivost? Kako revni smo vendar! Na eni strani je dolžnost hvaležnosti do Boga neskončna, na drugi pa je naše uboštvo toliko, da se niti za najmanjšo božjo dobroto ne moremo dostojno zahvaliti! Dobrote prejemamo iz rok neskončnega Boga, ki jih nam deli v svoji neizmerni ljubezni in zato so neskončne vrednosti in naša hvaležnost bi tudi morala biti neizmerna. Ali kaj zamoremo storiti? Ako se niti za eno samo dobroto ne moremo dostojno zahvaliti, s čim bi mogli povrniti vse druge neštevilne dobrote? Kaj naj damo Bogu, ko nimamo ničesar, kar bi bilo vredno njegovega neskončnega veličanstva in kar bi zamoglo poplačati naš neizmerni dolg? »Kaj more vredno biti njegovih dobrot?« (Tobija 12, 2.) Ali naj ga molimo in povelečujemo? Gali bomo zahvaljevali z besedami, s kadilom? Kaj je vse to v primeri s tem, kar mu dolžujemo? Ali mu bomo darovali svoje imetje, svojo čast, življenje svoje? Pa, ni-li vse to njegova last? In vrhu tega imajo vse te reči le omejeno vrednost, prejete, neštevilne dobrote pa so neomejene, neskončne vrednosti!

II.

Tukaj, pobožna duša, občuduj preveliko Jezusovo ljubezen do nas! Dal nam je v sv. maši najboljše sredstvo, s katerim moremo poplačati svoj veliki dolg, in Bogu povračati vse njegove dobrote, katere nam je do sedaj podaril. Dragoceni in neprecenljivi so sicer njegovi darovi; ali mi mu ponujamo še dragocenejši dar, namreč njegovega edinorojenega Sina, ki je ž njim enega bitja. Nekatere pobožne duše si želijo, če premišlujejo božje neštivilne in neizmerne dobrote, imeti tisoč jezikov, da bi z vsemi zahvaljevale Boga; želijo si tisoč src, da bi napolnile vsa z gorečimi čuvstvi hvaležnosti; želijo si oblasti čez vse stvari, da bi vsem ukazale neprenehoma hvaliti in slaviti svojega največjega dobrotnika. Take duše naj le prihajajo k sveti maši s pobožnim in zbranim duhom; tukaj naj se združujejo z duhovnikom, ki opravlja daritev svete maše v imenu vseh. Potem so lahko mirne; zakaj Bog je s takim češčenjem bolj zadovoljen, kakor da bi ga hvalile in zahvaljevale s tisočerimi jeziki, ljubile ga s tisočerimi srci in pripeljale vse ljudi k njegovemu prestolu, da bi ga molili.

Približujmo se tedaj s tem darom v rokah z velikim zaupanjem božjemu prestolu, zakaj boljšega Bogu ne moremo dati. Naj

nas Bog opominja na življenje, katero nam je dal in katero nam vzdržuje; naj nam kaže zdravje, imetje in odpuščanje grehov, peklenški ogenj, iz katerega nas je rešil in nebesa, katera nam je odprl: mi mu pokažemo od mašnika posvečeno hostijo, mi mu ponudimo blagoslovljeni kelih, a s tem so poplačane na enkrat vse njegove dobrote! Dostojno smo ga zahvalili, kakor ga vsi angeli in svetniki ne zamorejo!

III.

O sv. maša, v kateri prihaja božji Sin ne samo v naše naročje, temveč celó v naše roke in v naše srce! »Sin nam je dan.« (Izaija 9, 6.) Kaj se ti zdi, pobožna duša, ko to premišljuješ? Ali te to ne bode napolnilo z največjim spoštovanjem do tako vzvišene in čudovitne daritve? Ali ne bodeš trdno sklenila biti vedno pri sv. maši spodobno in z največjo pobožnostjo? Ali zaslужimo še živeti, če lahkomiselno zanemarjamo sv. mašo in se ne brigamo za-njo, ko je vendar edino izdatno sredstvo, s katerim moremo poplačati Bogu vse svoje dolgove? Resnično! Neprenehoma bi imeli poljubovati naše oltarje, pred njimi vedno zažigati dišeče kadilo ter jim vedno skazovati naše največje spoštovanje, ker nam od tod prihaja toliko

dobrot! Zahvaljujmo iz srca večnega Očeta, kateri nas je tako ljubeznivo primoral, da opravljamo velikokrat to nebeško daritev. Še bolj se pa zahvaljujmo za neizmerno korist, katero tam dobivamo. Hvalo pojmo preljubeznivemu Jezusu. Njemu ni bilo zadosti, da se je daroval za nas in da je umrl na sramotnem lesu sv. križa: vsaki dan še ponavlja in opravlja ravno isto daritev svojemu nebeškemu Očetu iz ljubezni do nas! Veliki Bog! Najljubeznivejši Jezus! Zakaj nimam tisoč jezikov, da bi te tisočkrat zahvalil za veliki zaklad, katerega si nam zapustil v sv. maši!

(Molitev po premišljevanju. Glej str. 8.)

Vzdihljeji.

1. Očisti, o Gospod, mojo dušo vseh grehov!
2. Daj mi, Gospod, spoznati nečimurnost posvetnih in neizmerno vrednost nebeških rečij!
3. Slava Jezusu, Mariji in Jožefu!

Iskrice.

1. Kdor hoče biti svet, bodi ponižen, in kdor hoče biti najbolj svet, bodi najbolj ponižen!
2. Kdor ne pazi na svoje počutke, posebno na svoje oči, nikoli ne bode ostal čist.
3. Grešniki pripravljajo sami sebi pekel.

25. premišljevanje.

(Molitev pred premišljevanjem. Glej str. 7.)

Pri daritvi sv. maše si lahko izprosimo vse vrste milostij.

I.

Premišluj, pobožna duša, kako moramo prositi Boga za obilne milosti, da bodemo zveličani. Naša telesna in duševna revščina je tolika, da je z besedami ne moreš popisati. Sami iz sebe ne moremo niti kaj dobrega misliti, veliko manj pa zamoremo kaj zaslužnega storiti za zveličanje svoje duše. Od Boga prihaja vse dobro. On dela slabe po svoji milosti močne, mlačne goreče, mehkužne spokorne. K njemu moramo torej pribežati, da nas s svojo milostjo podpira vsak trenutek.

Ali kako se bomo predrznili ga prositi za nove dobrote, ko smo mu prejšnje njegove dobrote povračali z najgršo nehvaležnostjo? Ali smemo pričakovati novih milostij, ko smo prejšnje zlorabili in ž njimi žalili Boga? Ne boj se, pobožna duša, ampak trdno zaupaj! Ako tudi mi ne zaslužimo novih dobrot, jih je pa za nas zaslužil najdobrotljivejši Jezus! V sveti maši hoče biti naš priprošnik, na oltarju hoče nam izprositi

od nebeškega Očeta vse, česar potrebujemo. Saj prihaja v sveti maši resnično Jezus, naš ljubeznivi in vse ljubezni vredni Bog na naše oltarje in kot pravi in najvišji duhovnik sprejema naše prošnje ter jih izročuje svojemu Očetu; kakor srednik nas zagovarja in prosi za nas! Glej, s kakšno pravico stavimo vse svoje zaupanje v sv. mašo; saj vemo, da prosi za nas usmiljenja sam Bog, edinorojeni Sin, nad katerim ima nebeški Oče svoje dopadenje.

II.

Angelski učenik, sv. Tomaž Akvinčan, piše, da nam deli nebeški Zveličar v sv. maši vse zasluge svojega trpljenja. Zato se ne more dopovedati, kakšno moč ima sv. maša, izprositi nam vse božje dobrote. Zlasti dobivamo po sv. maši vse milosti, ki jih duša potrebuje, ako le sami ne stavljamo zaprek milosti božji. Zato moramo resnično obžalovati vse storjene grehe, kar je včasih posebno težavno za otrpna srca. Srčno moramo premagati vse skušnjave, ki prihajajo na nas od zunaj, kakor od slabih tovaršij, hudih vzgledov in od hudobnih duhov. Zadržati moramo tudi skušnjave, ki prihajajo od znotraj, namreč od našega upornega mesa, od starih navad in od nestanovitnosti naše volje. Sv. maša nam deli dalje milost, ki je

nam tako potrebna, da se hitro zopet vzdignemo, če smo nesrečno padli, da vztrajamo trdno v dobrem in srečno dosežemo svoj zadnji cilj! Tudi časnih dobrot zadobimo lahko po sv. maši, ako so v zveličanje naše duše. Sv. maša nas obvaruje tudi vsega hudega in vseh nesreč, ki nas povsod obdajajo. Zavoljo tega moli tudi duhovnik v kanonu svete maše: »Da bi bili z vsemi nebeškimi blagodari in milostmi napolnjeni po ravno istem Jezusu Kristusu, Gospodu našem.«

Se-li bodemo temu čudili? Zakaj bi nas nebeški Oče ne napolnil z milostmi, ko prosi za nas njegov edinorojeni Sin, oni ljubeznivi Sin, kateri je vzel iz ljubezni do nas vso našo revščino na-se, in bil izročen najkrutejši smrti? »Bog niti ni prizanesel svojemu edinorojenemu Sinu, temveč ga je dal za nas vse: in ž njim nam je dal vse.« (Rimlj. 8, 32.)

III.

Premišluj, pobožna duša, še nekaj. Ako ravno Jezus Kristus v sv. maši neprenehoma prosi za nas, moramo vendar tudi mi združiti svoje molitve z njegovimi, če hočemo zadobiti božje milosti. Moliti moramo tako, kakor moli on. Kako pa moli Jezus za nas

k svojemu večnemu Očetu? On moli z mirnim, zbranim duhom, z gorečo ljubeznijo, s pristrčno pobožnostjo! Ali tudi ti moliš tako? Ali imajo tvoje prošnje te lastnosti? Morda pa moliš le mlačno, raztrešeno in mrzlo, bolj iz navade, kakor v duhu pobožnosti! Ali se moreš potem čuditi, če si zadobila tako malo sadu iz te daritve, katero si z mašnikom že tolikokrat opravljala? Moli vendar z Jezusom Kristusom in kakor Jezus Kristus; kajti le potem bodeš v vsem uslišana! »Tako morate moliti v srcu, kakor Jezus Kristus.« (Filip. 5, 2.)

O Jezus! Zahvaljujem te, da mi hočeš biti priprošnik pri svojem večnem Očetu! Vse svoje potrebe izročam v tvoje roke; svoje molitve združujem s tvojimi in želim le to, kar ti za-me želiš, ter prosim le za to, za kar si ti mene prositi učil. Odpusti mi, moj ljubeznivi Jezus, vse grehe, s katerimi sem te tolikokrat razžalil! Usmili se me po svojem velikem usmiljenju in izbriši s svojo dragoceno krvjo vse grehe mojega življenja! Jaz jih sovražim iz celega srca in rajši bi bil tisočkrat pretrpel smrt, kakor da sem te ž njimi žalil. Prosim te, ne zavrzi me in ne zaničuj »potrtega in skesanega srca!« (Psalm 50, 19.)

(Molitev po premišljevanju. Glej str. 8.)

Vzdihljeji.

1. Križani Jezus, moja največja dobrota, utisni svoje bolečine globoko v moje srce!
2. Hvaljeno in moljeno bodi sedaj in na vekomaj presveto Rešnje Telo!
3. Naj živita Jezus, moja ljubezen, in Marija, moje upanje!

Iskrice.

1. Bog povzdiguje in povečuje one, kateri se iz ljubezni do njega ponižujejo!
2. Več imaš časnega, manj si srečen in več poželiš!
3. Posvetna modrost se je vedno posmehovala Kristusovemu evangeliju.

26. premišljevanje.

(Molitev pred premišljevanjem. Glej str. 7.)

Kako hudo se pregrešijo tisti, ki oskrunjajo sv. mašo.

I.

Premišluj, pobožna duša, kako hudo se pregrešijo kristijani, ki so brez pobožnosti pri sv. maši. Da bodemo to dobro razumeli, spominjajmo se, kaj nas uči sv. vera o tej najsvetejši daritvi. Sveta vera nas uči, da se v

sv. maši skrivnostno ponavlja trpljenje in smrt našega božjega Zveličarja. Ako smo torej pri sv. maši, smemo resnično reči, da smo navzoči, kjer skrivnostno umira naš Gospod in Zveličar Jezus Kristus. Kako se pa moramo obnašati pri smrti svojega Boga, pri smrti svojega Zveličarja, pri smrti svojega Očeta? Kako se moramo obnašati mi, ki smo njegovi otroci, mi, ki smo odrešeni po njegovi dragoceni krvi? Ali se ti ne zdi ostudno in grdo, če ostane sin pri smrti svojega očeta, in sicer najljubeznivejšega in najboljšega očeta, kakoršen je naš Gospod Jezus Kristus, popolnoma hladnokrven? In kaj še le porečeš, ako se celo smeji in morebiti umirajočega zasmehuje? Ko bi vedel, da se je kdo tako ostudno obnašal proti svojemu očetu na smrtni postelji, bi ga le s strahom in grozo mogel pogledati; saj bi bil tak sin nečloveški brezbožnež!

In vendar delajo ravno to kristijani, ki pri sv. maši ne kažejo nobene pobožnosti. Za nje umira njih ljubeznivi oče in oni ne zdihujejo, se ne jokajo in ne kažejo nobenega znamenja sočutja in pomilovanja. Taki ga le žalijo ob smrti njegovi, ker mu s smehom, zaničevanjem in zasramovanjem ogrenijo zadnje trenutke. Ali ni to največja hudobija, nehvaležnost in brezbožnost? Ravno s tem pa jasno kažejo, da nimajo niti trohice žive vere!

Ko kristijani, ki imajo srečo romati v sveto deželo, le od daleč zagledajo svete kraje, vržejo se spoštljivo na tla ter z veseljem pozdravljajo zaželjeno deželo. Vsi so polni svetih mislij in spoštovanja do dežele, kjer so se godile velike skrivnosti včlovečenega Boga. In ko so dospeli srečno tja in stojê na svetih tleh, ni konca ne kraja solzam, ki jim privrejo iz ljubečega in skesanega srca na dan. Z velikim spoštovanjem poljubujejo sveto zemljo in skrbno shranjujejo prst, katera je bila pred tolikimi stoletji napojena s krvjo božjega Sina. Na onih ulicah, na onih hribih, v onih cerkvah, povsod se jim zdi, da gledajo včlovečenega Odrešenika, in njega molijo povsod z gorečim srcem. Tako deluje v njih živa vera, da se je tam enkrat Jezus vidno prikazal, da je tam pridigoval množicam, da je tam trpel in sklenil svoje časno življenje. Ko bi videli, da kak kristijan sv. kraje oskrunjuje z nespodobnim obnašanjem, bi se jih lotila sveta jeza in ne bi mogli gledati, kako zamore vernik grešiti tam, kjer je bil Jezus Kristus rojen ali kjer je za nas umrl.

Zdaj mi pa povej, pobožna duša, kaj moramo še le misliti o kristijanih, kateri onečastê sv. mašo? Ti grešijo, ali ne tam, kjer je živel Kristus enkrat pred veliko stoletij, temveč tam, kjer je ravno v tem trenutku

navzoč; ne tam, kjer je Zveličar enkrat umrl, ampak tam kjer ravno sedaj umira! Ali so naši oltarji manj častitljivi, kakor betlehemska votlina? Je-li naš tabernakelj manj svet, kakor grob Zveličarjev v Jeruzalemu?

Ko je sveti Jeronim nekoč zvedel o nekem duhovnu, da ni pokazal dosti spoštovanja do kraja, kjer se je porodil naš Odrešenik, ga je to silno bolelo in pisal mu je pismo, v katerem mu v krepkih besedah očita njegovo grdo hudobijo. »Nesrečnež,« pravi svetnik, »ali nisi ohranil spoštovanja do one svete votline, kjer se je porodil Sin božji, kjer se je svetu prikazala resnica, kjer je zemlja obrodila najimennitnejši svoj sad? Ali te ni bilo strah, da se bode jokalo dete, katero je ležalo nekdanj v jaslicah? Ali se nisi bal, da te vidi preblažena Devica in mati Gospodova. O ničvredni oskrunjevalec svetišča! Je-li mogoče, da se nisi spominjal Gospodovih besed, kako žuga: »Kdor tempelj božji oskrunja, ga bode Bog pokončal!«

S tako ostrimi besedami je prijel goreči učenik onega nesrečnega moža. Ali te besede veljajo še bolj onim, kateri oskrunjajo sv. mašol Nesrečnež, ti nimaš spoštovanja pred daritvijo večne besede, spoštovanja pred onim, ki umira za te! Ali se ne bojiš za-

ničevati svojega ljubeznivega očeta? Ali se ne zmeniš za žalostno mater Marijo, katera gleda na veliko daritev svojega sina? Ali se ne bojiš jeze nebeškega Očeta, da ne bode mogel gledati tvoje brezbožnosti? Angeli se iz spoštovanja do take svete daritve ne upajo povzdigniti svojih očij; pobožne duše so vse utopljene v premišljevanje take skrivnosti: in ti nesrečni človek si čisto malomaren in še celó zaničuješ najsvetejše opravilo s svojim nespodobnim obnašanjem!

II.

Preudari, pobožna duša, komu so podobni oni, ki oskrunjajo sv. mašo; koga posnemajo tisti, ki so raztreseni pri tej strašni daritvi! Gotovo niso podobni preblaženi Devici Mariji, ali ljubljenu učencu Janezu, ali pobožnim ženam, ki so vsi stali pod križem, žalovali, trpeli in zdihovali z umirajočim Odrešenikom v smrtnih bolečinah in mukah. Komu so torej podobni? Kolika sramota za kristijana! Podobni so zaslepljenim judom, brezbožnim duhovnom, malopridnim farizejem, kateri so še pod križem zasmehovali Kristusa, ga zasramovali, preklinjali, zmajali s svojimi glavami ter psovali z zaničljivimi besedami: »Zapeljivec, ki si se bahal, da hočeš tempelj podreti in v treh

dneh zopet pozidati, reši se sam, ako moreš, in stopi doli iz križa!«

Te hudobneže posnemajo kristijani, ki onečastê sv. mašo, dà, njih hudobija je še večja kakor zlobnost rabeljnov, vojakov in cele druhali, ki je ob Kristusovi smrti tako strašno razsajala! Kakor judje tako tudi kristijani zasramujejo svojega Gospoda. Ali kristijani zaničujejo Gospoda, katerega poznajo, v kojega verujejo, ali katerega vsaj za Gospoda pripoznavajo. In tako prekosijo še hudobijo rabeljnov, ki bi nikdar ne bili križali Kristusa, ko bi bili vedeli, da je pravi Bog. »Kajti, ko bi bili spoznali, bi ne bili nikoli Gospoda slave križali.« (I. Korinč. 2. 8).

In resnično, ko so videli čudeže pri smrti Jezusa Nazareškega ter niso več dvomili, da je Sin božji, so bili osupnjeni. S povešenimi glavami so zapustili Kalvarijo ter žalostni in presunjeni trkali na svoja prsa. Kako velika je torej hudobija kristijanov, kateri tolikokrat gledajo, kako se ponavlja Kristusova smrt, pa nikoli ne gredo potrti iz cerkve in nikoli ne kažejo znamenja žalosti ali kesa! Ali niso veliko slabši od judovskih rabeljnov?

O moj Jezus! Zakaj hočeš vedno znova umirati za nehvaležne kristijane, ki tvoje trpljenje in ponižanje le še pomnožujejo?

Ako misliš, da bodeš njih trda srca omehčal s tem, da jim daješ vedno nove dokaze svoje brezmejne ljubezni, se motiš nad njimi! Čim večkrat ponavljaš daritev svoje ljubezni, tem manj se brigajo za-te, ker ne cenijo tega, kar vsak dan vidijo! Ostani tedaj, o Gospod, v naročju večnega svojega Očeta, ali pridi raji le k zaničevanemu kmetskemu ljudstvu, katero je ohranilo še veliko spoštovanja do presvete maše. Ali kaj Jezusa prosim? Ali ne vem, da dobrotljivi Jezus ne bode jenjal prihajati k ljudem in celó k svojim sovražnikom? Vsa vaša zaničevanja, oskrunjevalci, ga ne bodo odvrnila! Vsa vaša nehvaležnost ne bode pogasila njegove ljubezni! Pri sveti maši bi imeli misliti na njega; ali vi raji obračate svoje misli na ničvredne stvari, in vendar ne bo jenjal prositi za vas. S svojim jezikom bi imeli le njega hvaliti, vi pa rabite jezik za prazne pogovore. In vendar Jezus ne bode jenjal biti vaš srednik pri Bogu. Postopajte ž njim kakor rabeljni, ki so ga križali — Jezus bode vendar-le neprenehoma klical k nebeškemu Očetu: »Oče, odpusti jim, Oče, odpusti jim!« (Luk. 23, 34.)

III.

Premišluj, pobožna duša, koliko divjih in poganskih narodov živi na svetu. Ali no-

benega ne najdeš, ki ne bi vedno kazal največjega spoštovanja do daritev svoje vere. Naj so ti pogani še tako divji in brez vsake vzgoje in omike, po naravnem čutu spoznavajo, da je božje bitje pri daritvah na poseben način pričujoče. Zavaljo tega je tudi pri njih najgrša in brezbožna pregreha, če se kdo nespodobno in nedostojno obnaša pri njihovih žrtvah. Pogostoma beremo v zgodovini narodov, da so se na praznike, ob katerih so svojim bogovom darovali, resno pripravljali s postom, umivanjem in drugimi pobožnimi vajami. Pri opraviu samem so kazali največje spoštovanje: ali so svoje obraze zakrili v zagrinjala, ali pa so se vrgli na tla. Take in enake šege pričajo o njih pobožnosti. In glej! Vse to delajo, da molijo in častê mrtve malike iz kovine, lesa ali iz ila, torej le narejene in lažnjive bogove. — Ali ne osramotujejo pogani nas kristijanov? Kakšno grajo zaslužimo mi, ki imamo edino pravo in neomadeževano daritev, daritev neskončne vrednosti in neizmerne veličanstva, daritev, s katero se Bog najbolj časti. In to najvzvišenejšo daritev onečastujemo z nespodobnim, surovim obnašanjem, to daritev za malo cenimo in celó zaničujemo! Kakšna sramota za kristijane, da se ravno ta pregreha tako pogostoma nahaja med njimi, da nimajo no-

bene ali vsaj le malo pobožnosti pri sveti maši! Kakšna zaslepljenost, da imajo celo še tako oskrunjevanje samo za majhen greh! Vzdignite se iz grobov, vi poganski in neverni narodi, in osramotite take kristijane, ki nimajo ne pobožnega duha ne verel!

S tem pa hudobija onih, kateri onečasté sv. mašo, še ni popolnoma popisana. Ako je že tako velik greh, biti brez pobožnosti pri sv. maši, kakšen greh je še le, brez pobožnosti opravljati presveto daritev maše? Da to boljše razumeš, premišluj, pobožna duša, to-le:

Resnica je, da kristijani, ki se udeležujejo sv. maše, sicer niso posvečeni v mašnike in zato tudi ne opravljajo svete daritve na tak način, kakor duhovniki. Ali resnica je tudi, da so dobili po sv. krstu neko pravico do darovanja, ker so postali udje skrivnostnega telesa, čegar glava je Kristus. Tako tesno združeni s Kristusom v njem in po njem darujejo Bogu neomadeževano daritev. Zato se mašnik tekom opravljanja svetih skrivnostij obrača k pričujočim in imenuje daritev: svojo in njihovo daritev: »Molite, bratje, da bi moja in vaša daritev bila prijetna Bogu vsemogočnemu!« Zato med sv. mašo ne moli: »darujem,« »prosim,« »molim,« temveč: »molimo,« »prosimo,« »daru-

jemo«; zakaj resnično vsi verniki ž njim darujejo, prosijo in molijo. Kdor je tedaj pri sv. maši, je ne poslušá samo, ampak jo tudi daruje. Taki niso samo priče sv. maše ali gledalci, ampak tudi sodelavci, sodarovalci z duhovnikom.

Ko bi kak mašnik raztresen in poln posvetnih mislij pristopil k oltarju, ko bi pri sveti mizi vpletal med molitve nespodobne besede, ko bi opravljal sv. opravilo s smehom in s šalami — ali bi ne bil tak mašnik kriv strašnega zločinstva? Pač gotovo! Nad njim bi se celó oni pohujšali, ki se sicer sami nespodobno obnašajo pri sv. maši! Celó taki bi mu očitali, da je brezbožnež! Ali taki ljudje naj pogledajo najprej na-se: Ravno sami delajo isto hudobijo. Zato naj trkajo na svoja prsa in prosijo skesano za odpuščanje: Jaz sam sem tak, ker tudi jaz z mašnikom darujem telo Jezusovo; jaz sam zlorabim najsvetejše opravilo krščanstva in je zasramujem in z nogami teptam v ravno istem času, ko darujem največjo skrivnost.

Moj Bog, moj Bog! Kako moreš prenašati tako hudobijo? Zakaj ne švigne ogenj iz tvojega svetišča, da bi v prah potrl tako brezbožno ljudstvo! Res, taka strašna kazen bi morala vsakega zadeti, kateri onečastuje sv. mašo. Ali ljubeznivo Jezusovo srce noče

tako strogo kazati svoje pravičnosti! Zato moramo pa tudi mi Gospoda ljubiti, ki je tako ljubezniv in usmiljen do nas. Spodobno se moramo zato obnašati pred oltarjem ter ponižno in spoštljivo darovati, kakor angeli, ki obdajajo duhovnika ter v največji ponižnosti in spoštovanju stojê pred svojim Gospodom, kakor dvorniki pred cesarjem!

Predragi kristijani! Ker tudi vi darujete, zakaj ne posnemate pobožnega Herberta, ki se je obnašal pri sv. maši kakor angel; ali sv. Frančiška Salezija, ki je pristopal k oltarju z veliko pobožnostjo, z zbranim duhom ter največjim spoštovanjem, da je bil pred oltarjem bolj podoben angelu kakor človeku.

Tudi mi bi imeli biti podobni angelom, ko smo pri sv. maši. Kakor angeli bi imeli biti ponižni, polni svetih občutkov; kakor angeli bi imeli plamteti ljubezni do Boga, in ta ljubezen bi imela nas uničiti, kakor je uničila Kristusa ljubezen do nas. Dà, taki bodimo! Častimo najsvetejšo daritev, ki je solnce zemlje, čudež neizmerne modrosti, moči in dobrotljivosti božjel

(Molitev po premišljevanju. Glej str. 8.)

Vzdihljeji.

1. Jezus moj, ki si se daroval meni, jaz darujem se tebi!

2. Popraviti želim vse tebi storjeno hudo, in storiti hočem za to, kar bodo zamogle moje moči!
3. O Marija, pribežališče grešnikov, usmili se me!

Iskrice.

1. Ali večno veselje z izvoljenimi v nebesih, ali večno trpljenje z zavrženimi v pekl.
2. Kdor ne napreduje na Gospodovem potu, — nazaduje!
3. Kdor hoče postati svet, mora odstraniti vse iz srca, kar ne meri na Boga!

27. preišljevanje.

(Molitev pred preišljevanjem. Glej str. 7.)

Kako strašno grešijo oni, ki pristopajo k sv. obhajilu s smrtnim grehom v srcu.

I.

Prejšljuj, pobožna duša, strašni božji rop, katerega storijo oni brezbožni ljudje, ki se predrznejo prejemati Jezusa Kristusa, neomadeževano jagnje, v svoje nečisto, ostudno srce. Moj Bog! Kaka zveza med lučjo in temo, med Kristusom in Belialom, med nebesi in peklom! Izmed grozovitostij, kar jih je izmislila domišljija surovih poganov,

je na prvem mestu gotovo nečloveška ka-zen trinoga Maksencija. Zaukazal je namreč živega človeka privezati mrliču, in sicer tako, da so prišla usta na usta, oko na oko, noga na nogo. Tako združena ostala sta toliko časa, da je tudi živi človek vsled smradu in gnilobe mrličeve začel gniti ter je umrl v groznih mukah.

Podobno, če ne večjo grozovitost de-lajo v nekem pomenu oni nesrečneži, ki s smrtnim grehom stopajo k sv. obhajilu. Zakaj taki združujejo živo in zveličavno telo Kri-stusovo s svojo mrtvo, gnilo dušo. Duša v smrtnem grehu je namreč v božjih očeh naj-ostudnejša reč na zemlji. Tako združenje je zato zlobnejše, kakor bi se družil nadangel Mihael z luciferjem, ker je nasprotje med Bogom in grehom še večje, kakor ono med sv. Mihaelom in hudobnim duhom.

Blaženi Lenard pripoveduje o neki po-božni duši, da je videla nekega dne pristopi-ti takega brezbožneža k sv. obhajilu. Ko se je približal oltarju, zagledala je v mašni-kovi roki namesto hostije ljubo dete, ki se je na vse kriplje z rokami in nogami branilo, vstopiti v usta takega brezbožneža.

Dobro bi bilo, da bi se vsem takim zločincem zgodilo, kar je vzdramilo grešnico Marijo Egiptovsko, da je zapustila grešno živ-

ljenje ter postala velika spokornica. Le iz gole radovednosti, če ne iz slabšega namena, je šla v Jeruzalem, da bi videla, s kakšnim bliščem in sijajem se ondi obhaja praznik povišanja sv. križa. Ko je gledala obilno množico vernega ljudstva, ki je od vseh stranij vrelo k templju, da bi tam počastilo presveto znamenje našega odrešenja, podala se je tudi sama proti svetišču. Že je bila na pragu cerkve, ravno je hotela vstopiti, ali glej: nevidna moč jo pahne nazaj. Osupnjena sicer, ali še ne vsplašena hoče še enkrat vstopiti, a glej: nov udarec jo porine še dalje nazaj. V tretjič poskusi svojo srečo, ali vse zaman. Skrivna moč jo znova močno potisne nazaj.

Dal Bog, da bi se tako godilo tudi brezbožnikom, kateri se predrzno približujejo sv. mizi. Tudi nje naj bi zgrabila mrzla roka in jih potisnila nazaj. In če jih Bog noče odvracati s čudeži od mize Gospodove, imela bi jih vsaj živa vera v njegovo pričujočnost odstrašiti in odrivati od tako strašnega zločinstva.

Sv. Jeronim se ni upal vstopiti v cerkev mučenikov, ker mu je očitala vest, da se je enkrat udal jezi. Tresel se je samega strahu, vrgel se na sveti prag, ga poljuboval in prosil za veliko milost, da bi zopet smel vstopiti. Ta svetnik je noč in dan prebiral sv. pismo

in je zato dobro vedel, koliko umivanj je Bog zahteval od judov, kadar so hoteli vstopiti v svetišče. Znana mu je bila strašna kazen, katera je zadela onega, ki je prišel na ženitovanje brez svatovske obleke. Poznal je dobro, kako strašno je žugal Gospod judom, ko so se predrznili priti v tempelj z grešnim srcem: »Vi,« govori Bog po preroku Jeremiju, »vi občujete najprej z razbojniki, ubijalci, prešestniki in z ljudmi, ki laž molijo in malikom darujejo, — in potem pridete v mojo hišo in pred moje oči. Je-li moja hiša postala jama razbojnikov? Jaz sem, kateri sem vas videl; zavoljo tega bom vas zavrnel izpred svojih očij, kakor sem zavrnel vaše brate, potomce Efrajmove. In ti, Jeremija, ne moli več za tako ljudstvo, nobenih hvalnic, nobenih priprošenj ne prinašaj več za-nj pred me; ne bom te namreč uslišal!«

Če je tedaj po mnenju sv. Jeronima in zlasti po besedah Boga samega že tako strašna hudobija, priti v njegov tempelj z grešnim srcem, kaj še le mora biti: sprejeti najčistejšega in najsvetejšega Boga v nečisto srce? Sv. Tomaž iz Vilanove se je tresel, ako je samo mislil na to. »Groza me je, ko to izgovarjam in tresem se na vsem životu.« (4. govor o sv. R. T.)

Sv. Avgustin si ni mogel misliti dosti

velike kazni, ki bi jo zaslužili ljudje za tako hudobijo. »Rajši bi prestal kazen Kajfeževo, Herodeževo, Pilatovo, kakor kazen mašnika, ki nevredno mašuje.« (O sv. maši.) Sv. Katarina Sijenska ni vedela za take brezbožneže drugih imen, kakor: vidni hudobni duhovi, šotori in templji hudičevi.

II.

Premišluj še nadalje, pobožna duša, grdobo, grozovitost in ostudnost hudobije, katero zakrivijo oni, ki nevredno pristopijo k sv. obhajilu. Kaj bi rekla ti, ko bi našla slučajno sv. hostijo v kaki mlaki? Ali bi te ne napolnil tak pogled z grozo? In glej, kadar prejemajo taki brezbožniki sv. hostijo v dušo, omadeževano s smrtnim grehom, postavljajo sv. hostijo na tako ostuden in smrdljiv kraj, da bi Jezus Kristus, ko bi še mogel trpeti in umreti, moral umreti samega gnusa pred nestrpljivim smradom; kajti za njega je grešna duša veliko bolj ostudna, kakor za nas gnila mrhovina!

O nesrečna srca, kako se morete predrzniti delati toliko hudobijo! Glej, ko bi sprejel v svojo hišo lastnega kralja, ali bi mogel pripustiti, da bi kralj tam našel svojega sovražnika, izdajico ali puntarja? Gotovo ne! Pri sv. obhajilu pa sprejmeš v svoje srce

Gospoda celega sveta, kralja vseh kraljev, svojega Stvarnika, svojega Boga. In če ga sprejmeš v smrtnem grehu, najde Gospod v tvojem srcu svojega največjega sovražnika, to, kar na svetu najbolj sovraži in kar mora neskončno sovražiti; kajti, ko bi tudi le za trenutek neskončno ne sovražil smrtnega greha, bi v tem trenutku jenjal biti sam Bog. Po smrtnem grehu je namreč bil izdan, ta mu je prinesel sramotno smrt. Bi se-li upal požreti ostro orožje, katero bi ti prerezalo grlo in raztrgalo čreva? Nekaj še veliko hujšega pa delaš, ako se nevredno bližaš Jezusu Kristusu; kajti ti ješ in piješ, kakor pravi sv. Pavel, svojo obsodbo, t. j. večno pogubljenje.

Če pristopiš s smrtnim grehom k sv. obhajilu, ukončaš najkrasnejše in najizvrstnejše delo božje modrosti. Tridentinski cerkveni zbor uči, da nam je Jezus Kristus s presvetim Rešnjim Telesom dal vse zaklade svoje božje ljubezni. Saj pravi sv. Avguštin: »Akoravno je Jezus Kristus neskončno moder, nam ni vedel kaj boljšega dati; akoravno je neskončno mogočen, nam ni mogel večjega dati, in akoravno je neskončno bogat, nam ni mogel zapustiti večjega bogastva, kakor samega sebe!« Čemu nam pa je zapustil ta neizmerni zaklad? Hotel se je z

nami najtesneje združiti, hotel je nas, kolikor je to mogoče, spremeniti v svoje bistvo; hotel je, da postanemo deležni božje narave, v kolikor je to mogoče stvari.

In glej, ako greš k sv. obhajilu s smrtnim grehom, uničiš vse vzvišene in ljubeznive namene svojega božjega Zveličarja ter delaš ravno nasprotno. Po strašnem božjem ropu se ločiš in oddaljiš zmerom bolj od svojega Boga in zidaš med seboj in med njim največjo in najmočnejšo pregrajo. Združuješ se pa vedno bolj z njegovim največjim nasprotnikom, hudim duhom, dà, izpreminjaš se nekako v njega in dobivaš njegovo naravo, ki je v vednem nasprotstvu z Bogom.

Zares, komaj je Judež nevredno vzel grizlje, pripoveduje sv. evangelij, je šel v njega hudič, ki ga je zapeljal, da se je obesil na drevesu. Umril je grozne smrti, kajti počila so mu čreva in se razsula na zemljo, kakor poroča sv. Peter. Ako se tudi ne vidijo zmerom očitna znamenja nevrednega sv. obhajila, nevidno se vendar zmerom ločiš od Boga in se vežeš s hudičem, ker si ješ po nevrednem obhajilu večno pogubljenje.

III.

Premišljuj, pobožna duša, še, kako se motijo oni, ki sklepajo iz hudobije nevrednega

obhajila, da je sploh boljše, nikdar ne pristopiti k sv. obhajilu. Kajpak je resnično, da je boljše, sploh ne pristopiti k sv. obhajilu, kakor s smrtnim grehom. Ali greh je, nikdar ne pristopiti ali pristopiti zelo redko. Kaj bi rekel o človeku, kateri je zaužil zastrupljeno jed, prišel tako v smrtno nevarnost in ki sedaj iz tega sklepa, da je sploh boljše, pustiti vsako jed? Manjše hudo je seveda, bi mu ti odgovoril, rajši nič več ne jesti, kakor pa zauživati strup. Strup te usmrti v nekaterih urah, in zavaljo tega se ti zdi večje hudo; ako pa ničesar ne zauživaš, bodeš v nekaterih dnevih gotovo tudi umrl! Tedaj, če čisto nič ne ješ, je tudi veliko hudo.

Uporabimo to! Ako greš s smrtnim grehom k sv. obhajilu, si takoj nakoplješ sodbo večne smrti, in za to je za-te tudi večje hudo, kakor bi nikoli ne bil šel k sv. obhajilu. Ali tudi to te privede, če tudi ne tako hitro, do večne smrti. Kakor je telesna hrana potrebna truplu za časno življenje, tako potrebuje tudi duša za življenje v milosti božji hrane presvetega Rešnjega Telesa. »Ako ne bodete jedli mojega mesa in ne bodete pili moje krvi,« jasno pravi Kristus množicam, »ne bodete imeli v sebi življenja.« Kakor moramo pogostoma zauživati telesno hrano,

da ostanemo zdravi, čvrsti in krepki, tako je tudi skoraj nemogoče, da bi ohranila duša življenje milosti, ako le redko prejema skrivnostno hrano presv. Rešnjega Telesa.

Glej, to moramo iz prejšnjega sklepatil! Ne govori tedaj, da je boljše, ne pristopiti k sv. obhajilu, ampak reci, da je potrebno, večkrat vredno iti k sv. obhajilu. Kdor nima čiste in mirne vesti, naj uniči grehe v dobri spovedi o celem življenju, in potem naj pristopi k mizi Gospodovi. Potem pa naj hodi redno k spovedi in k sv. obhajilu, kolikorkrat mu je le mogoče. Le dobro in skrbno naj se pripravlja in kmalu bo spremenjen v novega človeka. Hrana presvetega Rešnjega Telesa je božja jed in je vsemo-gočna, da obrodi v nas sad življenja in večnega zveličanja. Ali ona deluje po tem, kakor je kdo pripravljen in razpoložen, tako da postane celó smrten strup za onega, kateri jo nevredno zauživa. »Hudobnim je smrt, — življenje dobrim«, poje sv. cerkev. Glej, kolik razloček med eno in isto hrano!

(Molitev po premišljevanju. Glej str. 8.)

Vzdihljeji.

1. Katero večje veselje bi mogel imeti, kakor da dopadem le tebi, moj Bog?

2. Ljubiti te hočem, o Bog, iz celega srca in iz najčistejšega namena!
3. Ljubljene rane mojega Jezusa, od vas upam potrpežljivosti v svojih nadlogah!

Iskrice.

1. Kakoršno življenje, takošna smrt!
2. Ako si po storjenem grehu zbehan, nisi ponižen, temveč napuhnjen.
3. Bolečine, uboštvo in zasramovanja so božjega Zveličarja vedno spremljala in spremljajo tudi njegove učence.

28. premišljevanje.

(Molitev pred premišljevanjem. Glej str. 7.)

K sv. obhajilu moramo pristopati s čistim srcem.

I.

Premišluj, pobožna duša, kako čistega srca moramo biti, če hočemo prejeti Jezusa Kristusa v presvetem Rešnjem Telesu. On je, kakor pravi sv. pismo, brezmadežno jagnje, katero se pase med belimi lilijami. Kako čisti se moramo prikazati pred najsvetejšim Bogom, ki najde madeže celo na najvzvišenejših serafinih? Vzbudi v sebi živo vero in zamisli

se na sveto mesto, kjer ima Bog svoj prestol. Glej, tam ne najdeš nič nečistega, omadeževanega, ničesar, kar bi ne bilo očiščeno v sedmerem ognju. Vse je polno dragih kamenov, smaragdov, rubinov in topasov, polno najredkejših biserov! Ali vidiš ono žlahtno trumo duhov, ki lesketajo v snežnobeli obleki svoje nedolžnosti? Ti so okrog nebeškega jagnjeta in ga povsod spremljajo, ker vse druge prekosijo po svoji srčni čistosti: «Device namreč so: ti hodijo za jagnjetom, kamorkoli gre.» (Skrivn. raz. 14, 4.) Vidiš-li tudi one, ki stojijo pred prestolom in v veliki pobožnosti povešajo svoje glave? Angeli so, ki se iz velikega spoštovanja pred njegovim častivrednim veličanstvom ne upajo povzdigniti svojih očij in mu pogledati v obraz.

Od nebeškega prestola pa stopi zdaj v duhu k prestolu ljubezni, katerega si je on v brezmejni svoji dobrotljivosti postavil na naših oltarjih ter premišluj, s kako čistim srcem se mu moramo približevati, da ga vredno prejmemo pri sveti mizi. Gorje onemu, ki bi se predrznil piti z nečistimi ustnicami presveto božjo kri, in zauživati v sprideno in od greha omadeževano srce presveto meso! Jezus je podoben snežnobelemu golobu; kako bi tedaj mogel prebivati med

nečistimi jastrebi? Jezus je podoben bistremu potoku; kako bi se tedaj mogel stakati z vodami nečednih mlak? Jezus je nedolžno jagnje; kako bi se mogel bratiti z nečistimi živalmi? Pregrešno bi bilo kaj takega le misliti. Kdo je čistejši od blažene Device Marije, katero vsi častijo in občudujejo kot zrcalo čistosti? Omenjam le, da je bila popolnoma neomadeževana že v prvem trenutku svojega spočetja ter je ostala brezmadežna vse svoje življenje; kajti nikdar ni storila niti najmanjšega greha. In vendar, ko govori sv. cerkev o včlovečenju božje Besede, strmi in se čudi preveliki ljubezni Jezusovi, da se je ponižal zavoljo našega odrešenja priti v njeno naročje, ki je bilo vendar tako čisto in neomadeževano.

Pa, moj Bog, ali ne prejema pri sv. obhajilu vsakdo ravno istega Jezusa, kateri je prišel v naročje preblažene Device Marije? Gotovo; in zavoljo tega imenuje po pravici sv. Avguštin sv. obhajilo včlovečenje, ki se vedno ponavlja ter nadaljuje. Kdo more tedaj povedati, kako čisto bi moralo biti naše srce, da bi bilo vredno najtesneje združiti se z Jezusom? Ako se cerkev čudi, da se je večna Beseda ponižala priti v najčistejše krilo preblažene Device, kako bi se še le čudili in strmeli vsi angeli, ko bi Jezusa videli vstopiti v grešno srce?

Duhovniki stare zaveze so bili zavezani čisto in sveto živeti, ker so nosili v svojih rokah svete posode: »Očistite se, ki nosite svete posode!« (Iz. 52, 11.) Kaj je pa večja milost, nositi svete posode v rokah, ali pa prejemati najsvetejše meso Kristusovo na jezik in ga nositi v srcu? »Zares,« pravi sv. Dijonizij, »tako sveto opravilo zahteva tudi največjo čistost!« — Zavoljo tega sv. Pavel resno opominja, naj vsakdo, predno se bliža tej najsvetejši večerji, da bi se hranil s to angelsko hrano, vstopi prej v svoje srce ter preišče svojo vest, ali je v milosti božji ali pa živi v smrtnem grehu: »Naj torej človek presodi samega sebe, in tako naj jê od tega kruha in pije od tega keliha.« (I. Korin. 11, 28.)

Komur vest ne očita nobenega smrtnega greha, naj pristopi ponižno, da prejme kruh življenja. Kogar pa vest vznemirja in peče zavoljo kakega smrtnega greha, naj vendar zavoljo svojega zveličanja ne hodi k mizi Gospodovi, dokler ni popolnoma čist; kajti v smrtnem grehu bi si jedel sodbo in pil pogubljenje ter našel tam strup, kjer drugi najdejo zdravilo.

II.

Predno je prišel Gospod na goro Sinaj, da bi dal svojemu ljudstvu zapovedi, zaukazal

je Mojzesu: »Idi k ljudstvu in posveti jih danes in jutri in naj operó svoja oblačila. In naj bodo pripravljene za tretji dan. Zakaj tretji dan bo prišel Gospod pred vsem ljudstvom na Sinajsko goro.« (II. Mojz. 19, 10.) Ko je sv. Ambrozij premišljeval to povelje božje, je rekel: »Božji prihod na goro Sinaj je bil predpoda njegovega prihoda na oltar v presvetem Rešnjem Telesu. Tukaj prihaja v podobah kruha in vina, da obišče svoje ljudstvo in je napolni s svojimi milostmi. Če je pa že predpoda zahtevala tako pripravo, kakšno še le nje resnica? Ako je sama predpoda od izraelskega ljudstva tirjala tako svetost in tako čistost, kakšne svetosti in čistosti je še le treba, da prejmemo Jezusa v presvetem zakramentu, na katerega kaže predpoda?

Ko je David po Natanovem nasvetu sklenil sezidati tempelj, v katerem bi postavil skrinjo zaveze, je zaklical začudivši se nad velikostjo takega podjetja: »Delo je veliko, zakaj ne pripravlja se prebivališče človeku, marveč Bogu.« (I. Paralip. 29, 1.) Dà, veliko delo je, katero sem začel. Tu se postavlja palača ne človeku, temveč Bogu samemu, Gospodu veličanstva in slave, kralju nebes!

Ali kaj je hranila skrinja zaveze, katero je David tako spoštoval, da je imel skoro za najbolj imenitno delo svojega vladanja, da bi pripravil za njo krasno stanovanje? Hranila je samo kameniti plošči, na katerih je bila zapisana Gospodova postava, in posodo z mano, ki je bila predpoda presv. Rešnjega Telesa. In če je bil David že za voljo nje v skrbeh, kaj bi bil še le rekel in storil, ko bi bil moral pripraviti stanovanje Bogu samemu? Kaj bi bil še le rekel in storil, ko bi moral Gospodu nebes pripraviti tempelj v svojem srcu? Kakšna sramota za kristijane, ki se tako malo prizadevajo, pripraviti Jezusu Kristusu v svojem srcu vredno prebivališče! Razsvetli nas Gospod v sveti veri, da razumemo, kaj se pravi, pripravljati stanovanje ne človeku, temveč Bogu!

Ali premišljuj, pobožna duša, še bolj globoko to resnico. Če so morali že oni, ki so v stari zavezi jedli ogledne kruhe, biti čistega srca, kakšno čistost in svetost tirja Gospod še le od onih, kateri se hočejo hraniti s kruhom življenja, z njegovim lastnim mesom? Če je moral seraf z živim ogljem očistiti ustnice preroku Izaiju, da je zamogel oznanjevati besedo božjo, kako čisti in sveti moramo biti še le mi, ki ne oznanujemo morebiti samo besedo božjo, marveč preje-

mamo v svoje srce v resnici in bistveno neizmerno božje veličanstvo, včlovečeno Besedo božjo?

III.

Premišluj, pobožna duša, kakšen tempelj je Bog hotel imeti, ko je dovolil Salomonu, da ga zida. Hotel je, da bi po velikosti, bogastvu in krasoti bil bolj podoben čudežu kakor delu človeških rok. Po obsegu je prekosil vse palače sveta; nakopičeno je bilo tu neizmerno bogastvo. Cedrov les in najdragocenejši mramor nista bila nič v primeri s čisto zlatimi ploščami, ki so pokrivalo stene od spodaj do zgoraj v onem delu veličastne stavbe, kateri je bil namenjen edino le za službo božjo; še celó žebliji so bili iz čistega zlata. Krasota je bila tako čarobna, da je popolna izpeljava v vsaki vrsti podobarstva, ploskorezbe in stavbarstva prekosila vrednost porabljenih tvarin. Tudi svete posode so bile pravi čudeži krasote in umetnosti, tako lepo in okusno so bile izdelane. Ali zakaj je Gospod Bog Salomonu zaukazal, da mu mora zidati tako krasno stanovanje in tako imenitno stavbo? Brezdvomno, ker je naš hotel s tem opomniti na čistost in lepoto, ki se mora nahajati v duhovnih templjih — v naših dušah, kadar ga prejemamo v presv. Rešnjem Telesu! Božji hiši se spodobi

svetost! Ako se pa že hiši božji, ki je vendar le nekaj zunanjega, spodobi svetost, kako svete morajo biti še le naše duše, ktere postanejo pri sv. obhajilu prebivališča božja? Moj Gospod, zakaj bi zahteval tako veliko snažnost v svojih cerkvah, ko bi ne bilo treba očistiti kar najbolj mogoče srce, v katero prihajaš pri sv. obhajilu? Zakaj zapoveduje cerkev duhovnikom, da smejo posvečevati tvoje presveto telo le na najčistejšem platnu in blagoslavljati tvojo presv. kri le v zlatih ali srebrnih kelihih, ako bi ne bilo treba imeti tudi onim čistega srca, kateri te prejemajo. Ali imaš morebiti le na tem svoje veselje, da stanuješ med mramorjem in na zlatem prestolu? Se-li ne brigaš bolj za to, da bi bili zlati oni ljudje, kateri se bližajo sveti mizi, da bi se hranili s tvojim presvetim, neomadežanim mesom? Ali nisi morda zavoljo tega zaukazal, da se ti zidajo krasne cerkve, da bi nas ravno po zunanji krasoti opomnil na notranjo lepoto, ki mora kinčati naše srce, če te prejemamo? Dà, to je tvoj edini in glavni namen. Ti zahtevaš za svoj tempelj velike prostorne palače, da se spominjamo na tvojo neizmerno in neskončno velikost ter se ti približujemo z največjo ponižnostjo in pobožnostjo. Ti hočeš krasne posode, orodja in zagrinjala le zavoljo tega,

da se iz tega učimo, pred sv. obhajilom kinčati svoje srce s čednostmi. Ti zahtevaš krasoto in blišč v tvoji hiši le, da mi spoznamo, kako mora biti naše srce, ko te prejemamo. Tam ne sme biti nobenega madeža, nobenega greha.

Skrbno se zato potrudi, pobožna duša, očistiti svoje srce vsakega madeža, predno pristopiš k sv. obhajilu, za katero ne moreš nikoli biti dosti čista. Mojzes je moral sezuti črevlje, predno se je bližal grmu, sredi katerega je bil Gospod Bog. S tem nas je hotel Bog učiti, kako čisti moramo biti, ko se hočemo razgovarjati z Gospodom v molitvi. Za apostole pa ni bilo zadosti, da so odkrili noge; morali so si jih tudi umiti, dà, celó nebeški Zveličar sam jim je umival noge, nam v poduk, da, če hočemo z dobičkom prejeti sveto obhajilo, ne zadostuje navadna čistost srca, marveč se moramo skrbno in izvanredno pripravljati. Pred mano je padla na zemljo zmerom obilna rosa, da bi nekako očistila prostor za nebeško hrano. Tako so morali tudi ogledni kruhi biti iz najlepše moke, postavljeni na popolnoma snažno mizo in potrošeni z najdragocenejšim kadilom, da bi bili po tej veliki čistosti pripravi, biti predpodoba presvetega Rešnjega Telesa in da bi nas opominjali, s kako posebno čistim

srcem se moramo pripravljati vsakikrat na sv. obhajilo.

(Molitev po premišljevanju. Glej str. 8.)

Vzdihljeji.

1. Da bi te, predragi Jezus, sedaj zamogel ravno tako ljubiti, kakor sem te prej žalil!
2. Preljubezni vi Jezus, kateri si bil iz ljubezni do mene zaničevan, stôri, da bom tudi jaz zaničevan iz ljubezi do tebe!
3. Drage Jezusove rane, ve ste moja tolažba in moja moč!

Iskrice.

1. Na smrtni postelji bi vsi radi imeli, da bi bili krščansko živeli.

2. Toliko smo, kolikor veljamo pred Bogom!

3. Resnično ponižni se nima vrednega nobene časti, misli pa, da zasluži vsako zaničevanje.

29. premišljevanje.

(Molitev pred premišljevanjem. Glej str. 7.)

K sv. obhajilu moramo pristopati z živo vero.

I.

Premišluj, pobožna duša, kako potrebno je, da imaš prav živo vero, ako hočeš prejeti

v sv. obhajilu Jezusa Kristusa! Sv. vera je sploh začetek in korenina našega opravičenja. Zlasti potrebna je vera pri vseh božjih skrivnostih; najbolj potrebna pa je pri skrivnosti, ki se pred vsem imenuje skrivnost vere. Nikjer drugod namreč ni Bog tako skrit, kakor ravno v najsvetejšem zakramentu. V ustvarjenju se Bog sicer skriva telesnim očem, katere vidijo le zunanost rečij, ali razodeva se očem duše, ki spoznajo v stvarih Boga, kakor solnce v ogledalu. To pa ne velja o presvetem Rešnjem Telesu. Tukaj namreč se Bog skriva ne samo čutom, ampak tudi človeški pameti, katera sama iz sebe ne more prodreti zagrinjala, za katerim je Jezusova božja narava skrita v njegovem človečanstvu in človečanstvo v podobi kruha. Oživi zato svojo vero, predno se približuješ sveti mizi, da bodeš res z veliko koristjo zaužila presveto telo. Prizadevaj se tudi, vzbuditi v sebi veliko spoštovanje pred veličanstvom Boga, katerega hočeš prejeti v svoje srce.

Veruj, da sprejemaš velikega Boga, pred katerim se trese zemlja in drobê gore v prah, na katerega povelje se prikažejo zvezde v polni svetlobi. Trdno veruj, da sprejemaš vsemogočnega Boga, ki zaukazuje valovom morja in umirjuje najsilovitejše viharje, ka-

terega uboga vsa narava. Ti sprejemaš veličastnega Boga, ki stanuje v nepristopni svetlobi in pred katerim zakrivajo celó angeli svoje obraze iz velikega spoštovanja do njegovega neizmerneega veličanstva Trdno veruj, da sprejemaš Boga, katerega ne morejo obseči niti široki zemeljski prostori, niti globoki morski prepadi, niti neizmeri oboki nebeški Veruj, da sprejemaš Boga, kateri je bogastvo dušam, tolažba žalostnim, luč slepim, vodnik zapeljanim, zdravnik bolnim, olajšava stiskanim, moč slabim, veselje izvoljenim in radost nebes. Z eno besedo: Veruj, da sprejemaš v svoje srce vse, kar koli hranijo nebesa lepega in dragega. Tako se bodeš najboljšje pripravila, da bodeš zadobila tudi sadove presvetega obhajila. »Zakaj ta zakrament,« pravi sv. Tomaž, »je božja skrivnost, ki jo moremo spoznavati samo v luči sv. vere. In ravno s tem, da trdno verujemo, smo Bogu dopadljivi, zakaj mi mu darujemo najlepšo prednost svoje duše, če mu podvržemo svojo pamet ter verujemo njegovim besedam. Tako mu pripravljamo v srcu vredno prebivališče.«

II.

Premišluj, pobožna duša, da se mora živa vera, s katero moramo Jezusa Kristusa

sprejemati v presvetem Rešnjem Telesu, pokazati ne samo v besedah in mislih, temveč tudi v dejanjih. Posnemaj sv. Janeza Zlatousta, ki si je v duhu prestavljal, da vidi okrog mašnika, ki daruje, in okrog oltarja, na katerem je Jezus v presvetem Zakramentu pričujoč, veliko trumo angelov. Misli si, da jih vidiš, kako v nepretrgani vrsti prihajajo iz nebes, kako časté nebeškega kralja s svojimi slavospevi in s svojimi molitvami. »Pri sveti maši obdajajo angeli mašnika pri oltarju, in cela truma nebeških močij povzdigne svoj glas in vsi angeli obrnjeni proti oltarju, kjer se Kristus daruje, molijo, dokler ni daritev končana.« (Sv. Jan. Zl. o sv. maši.)

Lahko si tudi predstavljaš pri nekrvavi daritvi, da gledaš, kako se veličanstveno odpirajo nebesa, Kristus zapušča nebeški prestol ter stopa obdan od angelskih trum z veliko močjo in veličanstvom na naše oltarje. Tako si je mislil sv. Gregorij: »Kdo bi dvomil, da se pri daritvi sv. maše na mašnikovo besedo odpirajo nebesa, in da so pri tem opravilu, katero opravlja Jezus Kristus sam, pričujoče trume angelov?« (4. knjiga razgovorov, 50. pogl.)

Potem pa premišluj svojo lastno revščino in primerjaj jo s takim veličanstvom in s tako slavo. Iz tega premišljevanja bodeš spoznala, da se moraš najglobokeje ponižati ter vzbuditi v svojem srcu pobožnost, spoštovanje in sveti strah. Misli na stotnika v evangeliju in skesano ponavljaj njegove besede: »O Gospod, nisem vreden, da greš pod mojo streho!« Kdo sem jaz, da hočeš priti to jutro k meni? Oh, jaz nisem vredna tolike milosti! Tako je že v prvih stoletjih podučeval Origen svoje vernike, rekoč: »Kadar prejmeš to sveto hrano, to nestrohljivo jed, ta kruh pravega življenja, tedaj pride Bog v tvojo hišo. Ponižaj se torej najglobokeje in govori s stotnikom: Gospod, nisem vredna, da prideš v mojo siromašno hišo!«

Veliki cerkveni učenik sv. Jeronim je nevarno zbolel ter prosil za sveto popotnico. Ko se je približal mašnik s sv. zakramentom njegovi sobici, se je dal vzdigniti iz postelje, zbral je zadnje svoje moči, pokleknil na gola tla, globoko se priklonil, trkal na svoje prsi in z velikim hrepenenjem prejel najsvetejše telo svojega božjega Zveličarja. (Marcelij. IV. knjiga.)

Sveti nadškof Viljem iz reda Cistercijanov je v smrtni nevarnosti goreče poprosil za

presveto Rešnje Telo. Akoravno so ga moči že popolnoma zapustile, da se ni mogel več obrniti od ene strani na drugo ter ni mogel več zaužiti niti kapljice vode, se je vendar v istem trenutku, ko je prišel Jezus v presvetem Rešnjem Telesu v sobo, nepričakovano vzdignil iz postelje, da so vsi pričujoči kar strmeli. Kakor plamen svetilnice, ki že ugaša, vendar še enkrat bliskoma vzplapola, tako se je poživil tudi ubogi bolnik in srčno šel naproti svojemu Gospodu. Večkrat se je še pripognil in je pokleknil, da bi pobožno molil v zakramentu svojega Boga. Med takimi znamenji žive vere in najglobokejše ponižnosti prejel je spodobno presveto popotnico. (Suriy, 10. prosinec.)

Glej, koliko moč je imela živa vera pri teh svetnikih, kako srečna je bila njih smrt. Tudi mi jih moramo posnemati v živi veri, ako hočemo, da bode nam koristilo presv. Rešnje Telo. Zlasti pa moramo kazati svojo vero v dejanju, da tudi na zunanje z velikim spoštovanjem in globoko ponižnostjo sprejemamo v svoje srce tako velikega gosta!

III.

Premišluj tretjič, pobožna duša, da mora biti naša vera, če prejmemo Kristusa v presvetem Rešnjem Telesu, ne samo dejanska,

temveč tudi trdna, tako da izključi vsako senco dvoma o tej preveliki skrivnosti! Sv. apostol Jakob govori o veri, s katero moramo opravljati svoje molitve ter dostavlja, da ne smemo nikdar dvomiti, ali imeti kake pomisleke, marveč trdno moramo pričakovati to, za kar prosimo. On primerja človeka, ki dvomi, bode-li uslišan, morskim valovom, ki so vedno nemirni, ker jih viharji zmerom vzdigujejo in premetavajo. In končno pravi, da taka molitev nikoli ne bo uslišana in ne bo nagnila Boga, podeliti nam kako milost. »Kdor moli, naj prosi z zaupanjem brez vsega pomišljanja; zakaj kdor pomišlja, je podoben morskemu valu, katerega veter goni in premetava sem ter tja. Zato naj tak človek ne misli, da bode kaj prejel od Gospoda.« (Jak. 1, 6. 7.)

Kar pravi sv. apostol Jakob vernikom o molitvi, ravno isto hočem ti, pobožna duša, povedati o sv. obhajilu. Ako želiš zaužiti z veliko koristjo presveto Jezusovo meso, pristopi k sv. mizi s trdno vero na njegovo moč in dobrotljivost, da bode izključen vsak dvom in vsako vznemirjanje. Zakaj, ako dvomiš, si podobna razburkanemu morju in ne smeš upati, da ti bode sv. obhajilo koristno. Velika in brezdvomno globoka je skrivnost, ki

je zakrita pod podobama v presv. zakramentu; ali kdo se upa staviti meje božji vseмогоčnosti? Mi vemo, in to zadostuje, da je Jezus Kristus sam rekel, da je pod tem zagrinjalom pričujoče njegovo presveto telo in njegova presveta kri. Zadosti je nam, da vemo, da je pričujoč Bog, kateri vse zamore, kar hoče; Bog, kateri se ne more motiti; Bog, katerega veličanstvo občudujemo v prelepah resnicah naše vere, katero je prinesel Odrešenik iz nebes na zemljo. Da je ta skrivnost nezapopadljiva in temna, to ne sme slabiti naše vere, temveč jo mora le utrjevati. Bog ima najpopolnejši um, ker je neskončno bitje; je-li potem čudno, da so njegova dela neizmerna in nerazumljiva? Ravno isto je mislila sv. Terezija. Prepričana o neskončnem veličanstvu svojega Boga je navadno govorila: »Čim bolj vzvišene, skrivnostne in nezapopadljive so resnice naše sv. vere, tem trdnejše in pobožnejše je verujem, ker dobro vem, da more božja vseмогоčnost delati še večje čudeže.«

○ Ako hočeš torej, pobožna duša, z veliko koristjo prejeti sv. obhajilo, prizadevaj si, da stopiš pred oltar s trdno, neomahljivo vero v tistega, katerega hočeš prejeti. Veruj trdnejše, kakor da bi ga videla z lastnimi očmi ter prijela njegovo presveto meso s

svojimi rokami. Tako živo in trdno je veroval sv. Ludovik, kralj francoski, v ta božji zakrament. Prigodilo se je nekoč pri daritvi sv. maše v kraljevi kapeli, da se je pri povzdigovanju sv. hostije prikazal pred očmi vsega zbranega ljudstva Jezus Kristus v podobi bliščečega in ljubeznivega deteta. Prosili so mašnika, naj ne spusti svojih rok navzdol, da naznanijo kralju čudoviti dogodek in da tudi on more pogledati milo prikazen. Hitro so tekli služabniki v kraljevo stanovanje, da bi mu naznanili čudež, ali sveti kralj jim je odgovoril: »Take čudeže naj gre gledat, kdor ne veruje, da je Jezus Kristus v sveti hostiji pričujoč; jaz pa trdnjše verujem v njegovo pričujočnost, kakor da bi ga videl s svojimi lastnimi očmi.« In kralj ni hotel zapustiti svoje sobe. — Imej tudi ti enako trdno vero in bodi prepričana, da bodeš zajemala iz sv. obhajila prave sadove svetosti!

(Molitev po premišljevanju. Glej str. 8.)

Vzdihljeji.

1. Uči me, Gospod, da spoznam, koliko je vredna tvoja ljubezen!
2. Predragi Jezus, iz ljubezni do mene si bil mučen, stôri, da tudi jaz iz ljubezni do tebe voljno trpim.
3. Najljubeznivejši Jezus, zavoľjo tvoje

smrtne bridkosti upam trdno, da bom tudi jaz mirno prenesel smrtne stiske.

Iskrice.

1. Je oko, ki vse vidi — uho, ki vse sliši — roka, ki vse zapiše!

2. Človeška hvala nam nič ne pomaga, če nas Bog graja; človeška graja nam nič ne škoduje, če nas hvali Bog.

3. Pozabi na-se, in Bog bo mislil na-te!

30. premišljevanje.

(Molitev pred premišljevanjem. Glej str. 7.)

K sv. obhajilu moramo pristopati z gorečo ljubeznijo.

I.

Presveto Rešnje Telo je zlasti zakrament ljubezni. Z ljubeznijo moramo tedaj tudi mi napolniti svojo dušo, ko se pripravljamo na sv. obhajilo. Da vzbudiš v sebi ogenj ljubezni, spominjaj se, pobožna duša, kako ljubezniv je Jezus Kristus, katerega hočeš sedaj prejeti. Ti sprejmeš Jezusa, nad katerim ima nebeški Oče svoje dopadenje, kateri je veselje in radost vseh zveličanih duhov v nebesih in po katerem vzdihujejo in hrepenê vsi sveti

popotniki na zemlji. Predstavlja si nebeškomi-
 mili obraz, ki je očaral vse ljudi in njih srca
 vzbujal k čednosti; spominjaj se besed večnega
 življenja, ki so tolažile potrte in žalostne duše;
 misli na ljubeznive poglede, s katerimi je
 Jezus ganil tudi najtrdovratnejše grešnike k
 pokori, in na one dobrodelne roke, katere
 so obilno delile milosti vsakemu revežu in
 trpinu. In končno preudarjaj nežnost lju-
 bezni, da se ti popolnoma daruje v presve-
 tem obhajilu!

Lahko bi tako veliko milost skazal le
 onim dušam, katere so krstno nedolžnost
 ohranile brez madeža. Že to bi bila velika
 milost in ponižanje. Saj je bilo tudi veliko
 ponižanje, da se ni branil priti v Marijino
 krilo, ko se je včlovečil. Ali ne! On je pri-
 pravljen priti tudi v naše srce, akoravno je
 bilo prej prebivališče greha in hudega duha.
 Kolika ljubezen, kolika dobrotljivost!

Spominjaj se svojih hudobij, s katerimi
 si ga že žalila. Spominjaj se onega leta,
 onega dne, ko si smrtno grešila in si nič-
 vredno stvar bolj čislala, kakor njega. Od-
 povedala si se njemu in njegovim večnim družbi
 zavoljo kratkega nečimurnega veselja! In
 zdaj — glej in občuduj njegovo dobrotljivost!
 Akoravno natanko pozna vse tvoje hudobije
 in tvojo grdo nehvaležnost, vendar dobro in

ljubeznivo ravna s teboj. Pozabljeni so vsi tvoji grehi, ne spominja se več tvoje hudobije, z dopadenjem gleda tvoje potrto in skesano srce in prihaja k tebi s srcem, polnim nežne ljubezni.

S takim in enakim premišljevanjem vzbujaj v svojem srcu plamen goreče ljubezni do Jezusa. Z velikim zaupanjem se mu potem približuj in čisto mu odkrij v pobožnih vzdihljajih svoje ljubeče srce. Govori mu iz celega srca:

»Moj dragi Jezus! Vso se ti izročim in želim, da bi le tebe goreče ljubila. Izpolni na meni vse, kar si sklenil storiti z menoj v svojem usmiljenju! Pridi v moje ubogo srce, katero je tvoje; ti gospoduj za naprej v meni in ne pripusti, da bi vnovič grešila in te pregnala iz svojega srca. Ničesar naj ne ostane v srcu, kar bi se ne dopadlo tvojim najčistejšim očem! Nadomesti ti, česar jaz ne znam storiti, ali bi vendar rada storila. Podpiraj mojo dobro voljo, ker hočem biti vsa tvoja; pomagaj moji slabosti, razsvetli mojo temo; razvnamo moje mrzlo srce z ognjem svoje svete ljubezni, da izbrišeš in sežgeš v njem vse madeže mojih grehov. Očisti tako moje srce, da bode gorelo edino le za te ter hrepenelo edino le po tebi!«

II.

Premišljuj, pobožna duša, da je sad sv. obhajila odvisen od ljubezni, s katero pristopaš. Čim večja je ljubezen, tem večji dobiček imaš od sv. obhajila. Sv. Katarina Si-jenska je rekla: »Kadar prižgeš več sveč, prejmejo sicer brez dvombe vse svetlobo in toploto, ali najbolj gorijo in grejejo največje sveče. Ravno tako zadobijo sicer vsi pravični pri sv. obhajilu milosti, ali največ oni, kateri so se bolj skrbno pripravljali in so za to bolj za milosti sposobni.«

V zgodovini cistercijanskega reda se pripoveduje o pobožnem menihu, da je občutil na jeziku neko neizrekljivo sladkost, katera je trajala enkrat en dan, drugikrat tri dni in nekolikokrat tudi celi teden. Nekoč je moral dobri redovnik nekega svojih sobratov zavoljo storjenega pregreška posvariti. Ko ga je grajal, se je nekoliko razvnel in se je pri tem pregrešil proti krščanski ljubezni do bližnjega. On se ni zmenil za to nepopolnost, ker si je mislil, da je to storil le v sveti gorečnosti in šel je kakor navadno zopet k sv. obhajilu. Ali takrat se mu je zdela sveta hostija, ki je bila prej vedno sladkejša od medú, bolj grenka kakor pelin in zopernejša kot žolč. Menih se je ustrašil nesrečnega in nepričakovanega dogodka, in ker

mu vest ničesar drugega ni očitala, je hitro spoznal, da pride to od tod, ker se je pregrešil proti ljubezni do bližnjega. Delal je za to strogo pokoro. — Iz tega lahko spoznaš, pobožna duša, kako mora še le pomanjkanje ljubezni do Boga ovirati sad sv. obhajila, če ga je zamoglo zabraniti že malo pomanjkanje ljubezni do bližnjega!

Svetniki so bili pri sv. obhajilu čisto vtopljeni v božjo ljubezen; posluževali so se različnih pobožnostij, da bi se v njih bolj razvnel ogenj božje ljubezni. Sv. Janez Zlatoust si je pri sv. obhajilu predstavljal, da srka s svojimi ustmi iz odprte Kristusove strani njegovo dragoceno rešnjo kri. — Sv. Frančišek Borgia se je skrtil v presvete Zveličarjeve rane, kakor zgubljena ovčica v hlev božjega pastirja. — Drugi so si mislili, da stojê pod križem in da teče čez njih glave obilna presveta kri, katero je Jezus preлил v naše odrešenje.

III.

Premišluj, pobožna duša, kaj ti je storiti, da bodeš prejela pri sv. obhajilu Jezusa Kristusa z gorečo ljubeznijo in zajemala prav veliko koristi. Že na predvečer moraš se začeti pripravljati na sv. obhajilo s srčnimi vzdihljeji. Idi malo prej k počitku, da moreš zjutraj prej vstati. Ako se po noči prebudiš,

takoj izgovori s srcem in ustmi nekaj besed, polnih ljubezni do Boga, da bo tvoja duša napolnjena s prijetnim duhom in se bode dobro pripravila, da vredno sprejme svojega ženina. Zakaj Jezus bdi, ko ti spiš, in ti pripravlja že brezštevila milostij in blagodarov, ako si le sposobna jih prejeti.

Zjutraj vzdigni se veselega srca, ker te čaka velika sreča. Z velikim zaupanjem in z veliko ponižnostjo pristopi k mizi Gospodovi, da prejmeš ono nebeško hrano, ki te dela neumrjočo. Polna vere, upanja in ljubezni prejmi onega, v katerega veruješ, na katerega upaš in katerega ljubiš nad vse. Pogledj bučelico! Kako skrbno nabira nebeško roso in najboljši sok cvetlic, ga spreminja v strd in nosi v panj. Ravno tako vzame mašnik iz oltarja Sinú božjega, ki je prišel, kakor rosa iz nebes in sinù Device, ki je pognal kakor cvet iz zemlje človečanstva, ga položi v tvoja usta in ti ga daje zauživati kot hrano polno sladkosti. Zato pa, ko si ga prejela, vzbudi v svojem srcu gorečo ljubezen in pozdravi svojega Kralja in Odrešenika. Razgovarjaj se ž njim o svojih dušnih zadevah: ne misli na nič drugega, kakor edino le na njega, ki je prišel v tvoje srce, da te osrečuje. Sprejmi ga najljubeznivejše ko moreš, in obnašaj se tako,

da se bode videlo, da je pri vseh dejanjih Bog s teboj.

Sv. Terezija je bila od Boga tako razsvetljena, da je cerkev imenovala njen nauk nebeški. V njenih spisih najdemo, kaj je glavni vzrok, zakaj sv. obhajilo tolikim dušam tako malo koristi. Ljudje prejmejo, pravi svetnica, tako imenitnega gosta v svoje srce in se vendar ž njim ne razgovarjajo tako dolgo, dokler je on pod podobama pri njih pričujoč. Na drugem mestu piše svetnica: »Jezus Kristus sedi po sv. obhajilu v duši kakor na prestolu milosti in zdi se, kakor bi hotel duši povedati, kar je govoril v svojem življenju sleporojenemu: „Kaj hočeš, da ti storim? Moja duša, kaj želiš od mene? Odkrij pred menoj svoje srce; kajti prišel sem, da ti podarim one milosti, za katere bodeš prosila.“ « Zato je sv. Terezija navadno govorila: »Ne zamujajmo dragega časa po sv. obhajilu. Tu napravimo lahko najboljšo kupčijo — kajti Bog stanovanja v naših srcih ne plačuje slabo, če ga le lepo sprejmemo.«

Tudi sv. Marija Magdalena Paciška pravi: »Najdragocenejši čas našega življenja je čas po sv. obhajilu. Takrat je najpripravnejša ura, da se razgovarjamo z Bogom in Bog nas napolnuje z ognjem svoje ljubezni. Tu nam ni treba niti učenika niti knjige, ker

Jezus Kristus sam nas uči, kako ga moramo ljubiti.« Častitljivi oče Avila pravi, da moramo trenutke po sv. obhajilu visoko ceniti, kajti dragocen je ta čas, da si pridobimo veliko zakladov milosti.

Uči se tedaj, pobožna duša, dobro porabiti zlati čas po sv. obhajilu, da izprosiš od Boga one milosti, katerih najbolj potrebuješ. Nekega dne je rekel Jezus Kristus sv. Marjeti Kortonski: »Jaz ravnam z dušami tako, kakor ravnajo one z menoj!« Skrbi tedaj, da se pri sv. obhajilu do Jezusa Kristusa obnašaš kolikor le mogoče dostojno in spodobno in da ga sprejmeš s prisrčno ljubeznijo in svetimi željami.

Po svetem obhajilu lahko premišljujemo krasne besede, katere je zapisal sveti Janez Zlatoust: »Po sv. obhajilu idi v samega sebe in zamisli se globoko v čast, katero ti je Bog skazal, da zdaj prebiva v tvojem srcu. Preudarjaj neizmerno dobroto, katero si prejel iz njegovih rok! Tako velika je, da bi si je niti ti, niti jaz, niti kak drugi človek ne mogel le domišljevati, še veliko manj pa za njo prositi. Premišluj svete angele, ki obdajajo Odrešenika in občudujejo neskončno veličanstvo božje,

ki počiva zdaj skrito v tvojem srcu. Dà, angeli strmijo nad tako obilno ljubeznijo, in ti sam bi se ne čudil? Angeli neprenehoma hvalijo in poveljujejo Boga; ali ne bodeš tudi ti s svojim jezikom hvalil in slavil dobrotljivega Boga, kateri se je dal samega sebe tebi v hrano?»

Celi dan sv. obhajila moraš biti zbrana v Bogu. Sv. Alojzij se je tri dni po sv. obhajilu zahvaljeval. In ko bi večkrat pristopil k sveti mizi, moraš ostati zbranega duha; kajti čim večkrat prejmeš Gospoda, tem bolj moraš biti ž njim združena. Spominjaj se, da je pri sv. obhajilu postalo tvoje telo eno s telesom Kristusovim, in tvoje meso eno s Kristusovim mesom. Zato ne smeš več živeti kakor človek med ljudmi, ampak tvoja sveta dolžnost je, da živiš kakor angel med angeli. Tvoje telo je sicer na zemlji, ali tvoje srce mora biti v nebesih, kakor pravi sveti Pavel: »Naše prebivališče je v nebesih.«

(Molitev po premišljevanju. Glej str. 8.)

Vzdihljeji.

1. Moj Jezus! Ti si trta in jaz tvoja mladika; združi me s teboj, da se nikoli več od tebe ne ločim!

2. Želel bi, predragi Zveličar, za-te umreti, ker si tudi ti umrl za-me!
3. Smrt Jezusova! Od tebe upam tudi jaz srečno smrtno uro!

Iskrice.

1. Ako hočeš srečno umreti, moraš pogostoma misliti na smrt in živeti tako, kakor bi moral vsaki trenutek umreti.

2. Ni bilo zaslišano, da bi kdo ne bil uslišan, kateri se je zatekel zaupljivo k preblaženi Devici Mariji!

3. Ljubi zaničevanje in našel bodeš Bogal

31. premišljanje.

(Molitev pred premišljanjem. Glej str. 7.)

O pogostem svetem obhajilu.

I.

Premišljuj, pobožna duša, kako veselje napravljaš Jezusu Kristusu, ako hodiš pogostoma k sv. obhajilu! V življenju sv. Marjete Kortonske beremo, da jej je Gospod nekoč rekel, da hoče njenega spovednika bogato poplačati, ker ji je svetoval, večkrat pristopiti k sveti mizi. Ravno tako beremo o božjem služabniku, častitljivem Antonu

Torres, da se je po smrti prikazal v svoji nebeški slavi neki osebi ter jej razodel, kako je Bog v nebesih poveličal njegovo slavo, ker je v svojem življenju spovedancem prigovarjal, naj pogostoma pristopajo k sv. obhajilu. Nasprotno pa poroča Ludovik Blozij: »Nekega dne se Jezus prikaže sv. Jederti in se bridko pritožuje črez take ljudi, ki odvrtačujejo druge od pogostega sv. obhajila. Rekel jej je: Moje veselje je, bivati med človeškimi otroci in zato sem postavil presv. Rešnje Telo. Kateri pa odsvetujejo od pogostega sv. obhajila, mi kratijo moje veselje.«

Zato pravi častiti oče Avila, da oni, kateri grajajo pogosto sv. obhajilo, služijo hudemu duhu, ki strašno sovraži presveti zakrament. V življenju sv. Bonaventure beremo, da je ta svetnik enkrat iz prevelikega spoštovanja opustil daritev sv. maše. Bil je samo pri sv. maši pobožno premišljujoč Gospodovo trpljenje. Ali glej, angel je vzel iz mašnikovih rok del sv. hostije ter ga položil na njegove ustnice. Tako ga je hotel Bog opomniti, da se mu bolj dopade, ako se spoštljivo in v ljubezni približuje sv. mizi, kakor da iz prevelikega strahu opušča sv. obhajilo.

Zato beremo, da sv. cerkev in sv. očetje najtopleje priporočajo pogosto sv. obhajilo. Tridentinski cerkveni zbor izrečno želi, da

bi vsi verni, kateri so pri sv. maši pričujoči, ne samo v duhu in v želji, temveč resnično prejemali sveto obhajilo, da se tako udeležujejo obilnih sadov najsvetejše daritve. (22. zased., 6. pogl.) Sv. Jeronim hvali in priporoča pobožno navado tedanjih kristijanov, ki so pogostoma pristopali k sv. obhajilu, da bi, kakor pravi psalmist, večkrat okusili neizrekljivo božjo sladkost. Sv. papež Gregorij VII. je pisal grofinji Matildi, mladi in jako pobožni kneginji, lepo pismo, kjer jej naravnost pravi, da je najboljši pripomoček k popolnosti pogosto sv. obhajilo.

II.

Toliko veselje ima Jezus Kristus nad pogostim sv. obhajilom, da je že večkrat storil velike čudeže, da bi nam razodel svoje dopadenje. V življenju sv. Katarine Sijenske beremo, da je nekaterikrat tako srčno želela biti združena s svojim Zveličarjem v presv. zakramentu, da je vsled premogočnega hrepenenja omedlela. Prosila je svojega spovednika že pri prvi jutranji zarji za sv. obhajilo, ker se je bala, da bi ne umrla od prevelikega poželenja. Jezusu se je dopadla goreča ljubezen device in nekega dne ji je to razodel z velikim čudežem. Njen spovednik je maševal; v trenutku, ko je prelomil sveto

hostijo, se je odlomil košček hostije ter prišel po zraku na jezik svetnice, katera je bila pri daritvi. Tako je Gospod nasitil gorečo željo svoje neveste.

III.

Kaj praviš, pobožna duša, pri tem pre-mišljevanju? Kako moreš opravičevati svojo lenobo in zanikernost v prejemanju svetega obhajila?

»Nisem vredna take časti,« mi morda odgovarjaš. Ali ko bi veljalo to, potem bi morala sklepati, da ne smeš nikoli pristopiti k sv. obhajilu; kajti nikoli ne zaslužimo take časti. Edini Bog je vreden, sprejeti Bogal! Ko bi veljal tvoj izgovor, bi tudi ne smela nikoli stopiti v cerkev, nikoli moliti k Bogu; zakaj revni človek ni vreden stopiti v hišo božjo ali ž njim govoriti. Ali ne veš, da bodeš tem nevrednejša, čim dalje odkladaš sv. obhajilo? Množijo se namreč tvoji grehi in slabosti, ker se sama oropaš najboljšega pripomočka za očiščenje svoje duše. Neka svetnica je rekla: Ravno ker se spoznam za nevredno, bi želela vsak dan iti trikrat k sv. obhajilu; zakaj tako bi imela upanje, da bi s časom zmanjšala svojo nevrednost! — Kasijan vpraša, kdo je pač najponižnejši; ali oni, ki gre velikokrat, ali oni, ki gre redko-keďaj k sv. obhajilu? In on odgovori: Biti

mora tisti najponižnejši, kateri gre velikokrat k mizi Gospodovi; kajti s tem pripoznava svojo slabost, se ne zanaša na svoje moči in skrbneje išče nebeškega zdravila. Ravno isto je zapisal tudi sv. Tomaž Akvinčan: »Akoravno,« pravi, »se Bogu dopade, ako kdo opušča iz pobožnosti ali boječnosti sv. obhajilo, mu je vendar ljubša ljubezen in zaupanje, katero ima duša, ki ga prejme v presvetem Rešnjem Telesu. Ne glejmo toliko na svoje uboštvo in revščino, ampak ozirajmo se bolj na božje usmiljenje.«

V prelepi priliki o kraljevem ženitovanju beremo, da povabljeni niso bili velikaši in posvetni mogočnejši, temveč reveži, slepci in hromovi. To ženitovanje je predpodoba presvetega Rešnjega Telesa.

Kakor tam, vabi tudi tukaj Jezus le uboge in revne ljudi k sebi. Treba je le, da imamo svatovska oblačila, to je da smo v milosti božji in zaupljivo smemo pristopiti k svetemu obhajilu.

Ti praviš: Jaz se ne poboljšam in ne ristem v čednosti! Ako nisi iz srca udana svojim napakam, temveč se prizadevaš jih odstraniti ter se jih varuješ, zakaj bi potem ne hodila pogostoma k sv. obhajilu? Čim slabšo se počutiš, tem bolj se moraš posluževati zdravila.

Ti praviš, da nisi napredovala v čednostih! Zavoljo tega pa vendar ne smeš izostati pri mizi Gospodovi. Vsak dan jemo in vendar ne rastejo vsak dan naše moči; drugače bi moral postati vsak človek orjak, kakor Samson. Je-li torej zavolj tega jed nepotrebna? Gotovo ne! Kajti, ako nam tudi ne deli novih močij, ohrani nam vsaj prejšnje. Ravno isto velja gledê dušne hrane.

Pa praviš mi še: »Jaz sem tako raztrešena, tako mlačna, brez vsake pobožnosti in imam toliko skušnjav, kako bi mogla pristopiti k sv. obhajilu?« Kaj pa imenuješ pobožnost? Ako misliš, da je pobožnost neka zunanja, občutljiva gorečnost, se motiš. Vedi, da tega ni treba. Zadostuje trdna in srčna volja, hrepeneti po pobožnem življenju. Mi moramo imeti resnično voljo, storiti vse to, kar Bog zahteva od nas, kar spoznamo za božjo voljo. Tako pobožnost zahteva Bog. In če tudi še nimaš take trdne volje, hodi vendar pogostoma k sv. obhajilu, da zadobiš ravno tam, kar ti še manjka. Kajti, pravi pobožni Gerson, ako ne greš k mizi Gospodovi, ker čutiš v sebi premalo pobožnosti, si podoben človeku, katerega zebe, pa se noče približati peči, da bi ne občutil toplote.

»Pomisli,« pravi sv. Lavrencij Justinijan, »da včasih ta presveti zakrament nevidno de-

luje v naši duši, ne da bi česa zapazili.« Isto pravi tudi sv. Bonaventura: »Čeravno se čutiš mlačnega in brez pobožnosti, ne opusti prejemati sv. obhajila, marveč zaupaj na božje usmiljenje; kajti, čim hujša je bolezen, tem bolj ti je treba zdravnika!«

Tudi ako te napadajo najhujše hudičeve skušnjave, da bi te odvrnile od sv. obhajila, ne zmeni se za-nje in ne opuščaj zavoljo njih sv. obhajila. Če zaradi tega izostaneš, pripustiš sovražniku zmago; kajti čim večja je v boju nevarnost, tem več moči ti je treba. Pristopi tedaj k angelski mizi, uživaj pogostoma hrano močnih: zmaga bode tvoja!

Konečno mi še ugovarjaš: Domača opravila mi ne pripuščajo pogostoma hoditi k sv. obhajilu! Glej, glej! Katera opravila, kakšne skrbi? Ali si zavoljo tega na svetu, da opravljaš le posvetna dela ter skrbiš samo za svet in ne, da bi si na svetu služila nebesa? Čemu vendar hočeš zanemarjati glavno opravilo in hočeš skrbeti le za minljive dobre? Ali nimaš tuđi neumrjoče duše, katero moraš rešiti? Čemu tedaj ne skrbiš, da bi pogostoma zauživala ono nebeško hrano?

Skleni torej trdno, da hočeš pogostoma in z veliko pobožnostjo prejemati Jezusa v presvetem Rešnjem Telesu. Če te povprašu-

jejo otroci sveta, zakaj hodiš tolikokrat k sv. obhajilu, reci jim, da to delaš zavoljo tega, da bi se učila Boga ljubiti, da bi se očistila svojih napak, znebila svoje revščine, da bi se tolažila v svojih bridkosti in okrepcala v slabostih. Povej jim, da je pogosto obhajilo potrebno popolnim in nepopolnim. Popolnim je treba, ker bi ravnali silno ne-spametno, ko bi se ne bližali viru in studencu popolnosti, ko so vendar dobro pripravljene; nepopolnim, da bi zadobili v tem zakramentu pravo popolnost. Močnim ga je treba, da ne oslabê; slabim, da postanejo krepki. Bolnim, da ozdravê, in zdravim, da ne zbolijo. Povej jim, da je tebi, ki si nepopolna, slaba in bolna, silno potrebno, da se mnogokrat zjediš s svojo popolnostjo, s svojo močjo in s svojim zdravnikom. Reci jim, da morajo tisti, ki niso preveč obloženi z posvetnimi skrbmi, pristopiti, ker to lahko storijo; ali tudi oni, ki imajo veliko opraviti, naj to storé, ker ne morejo biti brez njega, kakor ne morejo biti brez krepke in trdne hrane tisti, ki veliko in težko delajo.

Reci jim, da prejemaš presveto Rešnje Telo, da se naučiš je prav prejemati, kajti le redko se dobro opravi delo, v katerem se nismo večkrat vadili in izurili. Sprejemaj sv. obhajilo pogosto in sicer tolikokrat, ko-

likorkrat ti je mogoče, ali vselej s privoljenjem duhovnega vodnika.

Veruj mi, po vednem češčenju in zaživanju večne lepote, dobrote in čistosti pod zagrinjalom tega božjega zakramenta, bodeš postala tudi ti vsa lepa, vsa dobra in vsa čista. Zadostila bodeš Odrešeniku vsaj nekoliko za razžaljenja, zasramovanja in zaničevanja, katera prejema najljubeznivejši Jezus od nehvaležnih ljudij ravno v tem zakramentu ljubezni!

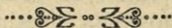
(Molitev po premišljevanju. Glej str. 8.)

Vzdihljeji.

1. Večni Bog, jaz hočem na vekomaj ostati v tvoji ljubezni!
2. Kdo naj bi te ne ljubil, neizmerna dobrota!
3. Da bi mogel umreti same žalosti, ko se spomnim, da sem tebe, predragi Jezus, tolikokrat razžalil!

Iskrice.

1. Kdor je radoveden, je vedno raztrešen.
2. Kdor resnično ljubi Boga, je vesel tudi v največjih bridkostih in težavah.
3. Edini pot v nebesa je pot svetega križa.

Drugi del.

Molitvenik.

Jutranje molitve.

V imenu † Očeta in † Sina in † svetega Duha. Amen.

Molim te, svojega neizmerno velikega Boga. Jaz ljubim tvojo neskončno dobroto nad vse. Zahvaljujem te za vse dobrote, katere si mi skazal, posebno da si me ohranil to noč in varoval vsega hudega. Z Jezusovim zasluženjem ti darujem vse misli, besede, dejanja in nadloge tega dneva. Vse, kar bom mislil, govoril, delal ali trpel, naj bo le v tvojo čast in dopadenje. Udeležiti se hočem tudi vseh odpustkov, katere morem pridobiti ter jih položim v roke preblazene Device in matere Marije, naj ona ž njimi razpolaga.

Trdno sklenem, da se hočem varovati vseh prostovoljnih grehov in vseh priložnostij v greh ter v vsaki skušnjavi in pri vsaki hudi misli poklicati na pomoč Jezusa in Marijo. Rajši hočem umreti, kakor tebe, o Bog, razžaliti s kakim grehom. Posebno se hočem prizadevati varovati se greha, v katerega največkrat padem (tu imenuj dotični greh). Vse hudo vzamem iz božjih rok in rečem že sedaj: Zgodi se in hvaljena bodi ter v vseh rečeh na vekomaj poveličana najpravičnejša in najljubeznejša volja božja!

O moj presladki Jezus, blagoslovi me in daj mi moč in milost, da ostanem zvest svojim sklepom. V tvoje petere krvave rane izročim svojo dušo, da ostane obvarovana pred vsakim sovražnim zalezovanjem. Spomni se, da si za-me toliko trpel, me odkupil s svojo dragoceno krvjo in ne pripusti, da bi bilo tvoje trpljenje za-me zaman! Moj Jezus, tebi živim; moj Jezus, tebi umrjem; moj Jezus, tvoj sem živ in mrtev. Amen.

Češčena bodi, kraljica, mati milosti, življenje, sladkost in upanje naše, bodi češčena! K tebi vpijemo zapuščeni Evini otroci; k tebi vzdihujemo žalostni in ob-

jokani v tej solzni dolini. Oh, obrni torej, naša pomočnica, svoje milostljive oči v nas in pokaži nam po tem revnem življenju Jezusa, blaženi sad svojega telesa; o milostljiva, o dobrotljiva, o sladka Devica Marija!

Ÿ. Prosi za nas, sveta božja porodnica!

Ř. Da postanemo vredni obljub Kristusovih.

Moja mati Marija, blagoslovi me s svojim maternim blagoslovom in varuj me v vseh nevarnostih duše in telesa. Pod tvojim varstvom hočem živeti in umreti.

Moji sveti patroni, prosite za me!

Angel varuh moj, razsvetli, varuj in vodi me, ki sem ti od božje ljubezni izročén. Amen.

Molitev za tiste, ki bodo ta dan umrli.

O dobrotljivi Jezus, ki ljubiš duše, prosim in rotim te pri smrti bridkosti svojega presvetega srca in pri bolečinah svoje neomadeževane matere, operi v svoji krvi vse grešnike sveta, ki sedaj umirajo in bodo danes umrli.

Srce Jezusovo, ki trpiš smrtne bridkosti, usmili se umirajočih. Amen.

(100 dnij odpustka. Pij IV. dne 2. febr. 1850.)

Dober namen.

O moj Bog in Gospod! Iz ljubezni do tebe sklenem, to je moja resnična volja, da hočem danes in vse dni svojega življenja vsa svoja notranja in zunanja dejanja, vse svoje misli in želje, vse svoje molitve in pobožnosti, vse svoje delo in opravilo, vse svoje skrbi in težave, vse svoje dejanje in nehanje vedno in vselej opravljati zedinjeno s tvojimi božjimi deli; in to vse s tistim namenom, ki je po tvoji presveti volji in tebi najdopadljivejši. Vse to hočem storiti in spolniti z istim namenom in ravno tako popolnoma, kakor je tvoj božji Sin, Jezus Kristus, opravil vsa svoja božja in človeška, notranja in zunanja dejanja v tvojo čast in v naše zveličanje. Odpovem se vsaki časti, vsaki tolažbi, ter ne želim drugega, kakor le edino tvoje najvišje dopadenje. Le to še ponižno prosim, da vse moje dejanje vedno spopolnuješ s svojo pomočjo. Slednjič vse to po Marijinih rokah darujem za uboge duše v vicah. Amen.

(Da ostane ta dobri namen ves dan veljaven, reci večkrat čez dan:)

Moj Bog! Jaz vedno ostanem pri tem, kar sem zjutraj sklenil; pomagaj mi, da tudi vse dopolnim!

Molitev zjutraj pred sv. obhajilom.

Hvala ti, moj božji Zveličar, Jezus Kristus, ki si me to noč obvaroval, se me spominjal v svoji veliki usmiljenosti ter me povabil k svoji kraljevi gostiji! O prehitimi me s svojo božjo milostjo; očisti in pripravi moje srce za svoje stanovanje; pogreznite vse moje hudobije v globoko morje svojega usmiljenja, da bodo za vedno pozabljene. Posveti vse moje misli, besede in dejanja, da bodem vreden prejeti studenec vse čistosti v tvojo čast in v zveličanje svoje duše! Amen.

Večerne molitve.

V imenu † Očeta, in † Sina, in † svetega Duha. Amen.

Hvala ti, moj Bog, da si me ta dan obvaroval. Zahvaljujem te za vse telesne in dušne dobrote, katere si mi skazal danes in v celem mojem življenju. O Bog, pred katerim so odprta srca vseh ljudij in kateremu ni zakrita nobena misel, razsvetli me, da spoznam vse grehe in napake, katere sem danes storil in daj mi milost, da jih srčno in resnično obžalujem.

Pomisli in povprašaj svojo vest za petere reči:

1. Kaj sem danes mislil, pozelel ali govoril, da bi ne bilo prav? — 2. Kako sem danes molil in mislil na Boga? — 3. Kako sem danes delal, dopolnil dolžnosti svojega stanú? — 4. Komu sem se zameril, ali kako škodo storil? — 5. Ali sem se poboljšal ali pohujšal?

Ako se ne veš kaj hudega spomniti, zahvali Boga, ki te je varoval greha; če si pa greh storil, prosi ga, naj ti odpusti; trdno mu obljubi, tega nikoli več storiti ter obudi pravo živo kesanje, rekoč:

O moj Bog, kako močno si ti mene ljubil, kako zeló pa tebe jaz razžalil! Grešil sem in nisem več vreden biti tvoj sin. Odpusti mi, ljubi Oče, grehe moje, ne odtegni mi ljubeznive roke svoje! Rajši hočem umreti, kakor se tebi zameriti. O Bog, pomagaj mi in bodi milostljiv meni ubogemu grešniku! Amen.

Marija, mati božja in mati moja, prosi tudi za-me grešnika pri svojem Sinu, da mi odpusti grehe in dodeli časa, da jih obžalujem. Kolikor se jaz premalo in pre-slabo zahvalim svojemu Bogu za prejete dobrote, toliko ti nadomesti, mati moja!

Angel varuh, prijatelj moj, varoval si me zvesto po dnevu; srčno se ti zahvaljujem za to in te prosim, stoj mi tudi po noči na strani, da varen počivam v tvojem naročju.

Prosim te, Gospod, obišči to stano-

vanje in odženi vse hudičeve napade. Tvoji sveti angeli naj prebivajo v njem, da nas varujejo ter ohranijo v miru in tvoj blagoslov bodi vedno nad nami. Po Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen.

O predragi Jezus! Varuj me milostljivo to noč vsega hudega in vsega greha! V tvoje presvete rane izročim svojo dušo. Odpočil bom od težave tega dneva; ljubiti in hvaliti te hočem z vsakim dihlejsem, kakor te ljubijo in slavé svetniki v nebesih! Amen.

Molitev za srečno smrt.

O Bog, kateri si nam namenil smrt, a nam zakril uro in trenutek; dodeli mi, da preživim vse svoje dni pravično in sveto in da bom vreden, z mirno in čisto vestjo iti iz tega sveta in umreti v tvoji ljubezni; po Jezusu Kristusu, Gospodu našem, kateri s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

Če smrtna groza me objame,
Takrat, Marija, prosí za-me;
O Deva, Mati in Kraljica,
Ob smrti bodi mi Rešnica!

Molitev na večer pred sv. obhajilom.

O presveta Trojica! Srčno te zahvaljujem za ustvarjenje, odrešenje in posve-

čevanje in za vse druge neštnevilne dobrote. Prosim te, podeli mi jutri še veliko milost, da pri svetem obhajilu vredno prejmem Jezusa Kristusa.

Da bi se zamogel celo noč vaditi v veri, upanju in ljubezni! Da bi te mogel s serafi celo noč poveličevati in hvaliti! Ker moram pa privoščiti po tvoji odredbi tudi telesu počitka, naj govori vsaj srce pri vsakem udarcu: Hvaljena in moljena naj bo presveta Trojica! Čast bodi Očetu, Sinu in svetemu Duhu na vekov veke!

Predobrotljivi Jezus, moj Odrešenik in Zveličar! Verujem v tebe, ki si večna resnica, upam na-te, ki si večno zveličanje, ljubim te, večno dobroto. Zahvaljujem te, da si me odrešil in v zahvalo ti darujem vse misli, besede in dejanja tega dneva ter jih združujem z zasluženjem tvojega svetega trpljenja, z zasluženjem tvoje preblazene matere in vseh svetnikov. Žal mi je, da sem te tolikokrat razžalil s svojimi grehi in obžalujem jih iz srca.

Očisti mojo dušo z ognjem svoje ljubezni, da zamorem jutri prejeti sv. obhajilo z največjo čistostjo duše in telesa in z najgorečnejšo ljubeznijo. Zato ti darujem vse dobro, kar se je s tvojo pomočjo kedaj storilo in se bode še storilo.

O presveta Devica in mati Marija! Priporočim se tudi tvojemu mogočnemu varstvu. Izprosi mi od Boga milost, prejeti v presvetem zakramentu tvojega Sina s tako čistostjo, ponižnostjo in ljubeznijo, s kakoršno si ga ti prejela.

Angel varuh moj! Varuj, vodi in razsvetli me, da bodem presv. Trojico vedno bolj spoznaval in ljubil na svetu in kedaj užival v večnem zveličanju. Zvesto me tedaj uči, da bom jutre prejel sv. obhajilo s takim hrepenenjem, gorečnostjo in ljubeznijo, kakor bi bilo prvo in zadnje v mojem življenju.

Vi, moji sveti patroni in vsi svetniki božji, hvalite in poveljučujte z menoj Gospoda; izprosite mi od Boga milost, da bi spoznal, častil in ljubil Jezusa v presv. Rešnjem Telesu, onega Jezusa, kateremu bodem prepeval z vami enkrat v nebesih na vekomaj: Hvala in slava, zahvala in čast in moč bodi našemu Bogu od vekomaj do vekomaj! Amen.

Mašne molitve.

Prva sveta maša.

V čast presvetega Rešnjega Telesa.

(Kakor jo ima duhovnik na praznik presv. Rešnjega Telesa.)

(Mašnik pristopi in moli pri stopnicah:)

Mimenu † Očeta, in † Sina, in svetega † Duha. Amen.

Duhovnik: Stopil bom pred božji oltar.

Služabnik: Pred Boga, ki razveseljuje mojo mladost.

Duh. Sodi me, o Bog, in rzsodi mojo pravdo zoper nesveto ljudstvo; reši me krivičnega in zapeljivega človeka.

Služ. Ker ti si moja moč, o Bog! Zakaj si me zavrgel, in zakaj hodim žalosten, ko me stiska sovražnik?

Duh. Pošlji svojo luč in svojo resnico, da me peljeta in pripeljeta na tvojo sveto goro in v tvoj šotor.

Služ. In stopil bom pred božji oltar; pred Boga, ki razveseljuje mojo mladost.

Duh. Hvalil te bom s citrami, o Bog, moj Bog; zakaj si žalostna moja duša in zakaj me vznemirjaš?

Služ. Zaupaj v Boga, zakaj še ga bom hvalil, on je pomoč mojega obličja in moj Bog.

Duh. Čast bodi Očetu in Sinu in svetemu Duhu.

Služ. Kakor je bilo v začetku, tako sedaj in vselej in vekomaj. Amen.

Duh. Stopil bom pred božji oltar.

Služ. Pred Boga, ki razveseljuje mojo mladost.

Duh. Pomoč naša je v imenu Gospodovem.

Služ. Ki je ustvaril nebo in zemljo.

Duh. Spovem se Bogu vsemogočnemu, blaženi Mariji Devici, svetemu Mihaelu arhangelu, svetemu Janezu Krstniku, svetima apostoloma Petru in Pavlu, vsem svetnikom in vam, bratje, da sem veliko grešil z mislijo, z besedo in z dejanjem: moja krivda, moja krivda, moja prevelika krivda! Zato prosim blaženo Marijo, vselej

Devico, svetega Mihaela arhangela, svetega Janeza Krstnika, sveta apostola Petra in Pavla, vse svetnike in vas, bratje, molite za-me pri Gospodu našem Bogu.

Služ. Usmili se te vsemogočni Bog, odpusti ti grehe in te privedi v večno življenje.

Duh. Amen.

Služ. Spovem se . . . vsem svetnikom in tebi, oče, da . . . vse svetnike in tebe, oče . . .

Duh. Usmili se vas vsemogočni Bog, odpusti vam grehe in vas pripelji v večno življenje.

Služ. Amen.

Duh. Milost, odvezo in odpuščanje grehov dodeli nam vsemogočni in usmiljeni Bog.

Služ. Amen.

Duh. O Bog, obrni se k nam in oživi nas.

Služ. Potem se bode veselilo v tebi tvoje ljudstvo.

Duh. Skaži nam, o Gospod, svojo milost.

Služ. In podeli nam svoje zveličanje.

Duh. O Gospod, usliši mojo molitev!

Služ. In moj glas naj pride do tebe!

Duh. Bog z vami.

Služ. In s tvojim duhom.

Duh. Molimo.

(Sedaj grè duhovnik k oltarju in moli potoma:)

Odvzemi nam, prosimo, o Gospod, naše grehe, da bodemo vredni stopiti s čistim srcem na presveti kraj. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Prosimo te, o Gospod, vsled zasluženja tvojih svetnikov, katerih svetinje so tukaj, in vseh svetnikov, da nam milostljivo odpustiš vse grehe. Amen.

Pristop.

(Antifona.) Hranil jih je z najboljšo pšenico, in jih sitil z medom iz pečevja. Aleluja.

Vrskajte Bogu, pomočniku našemu, radujte se v Bogu Jakobovem! (Ps. 80.)

Čast bodi Očetu in Sinu in sv. Duhu...

Hranil jih je z najboljšo pšenico, in jih sitil z medom iz pečevja. Aleluja, Aleluja.

Gospod, usmili se nas!

Duh. Gospod, usmili se nas!

Služ. Gospod, usmili se nas!

Duh. Gospod, usmili se nas!

Služ. Kriste, usmili se nas!

Duh. Kriste, usmili se nas!

Služ. Kriste, usmili se nas!

Duh. Gospod, usmili se nas!

Služ. Gospod, usmili se nas!

Duh. Gospod, usmili se nas!

Slava.

Slava Bogu na višavah, in mir ljudem na zemlji, ki so svete volje. Hvalimo te, slavimo te, molimo te, povelečujemo te. Zahvaljujemo te zaradi tvojega veličastva. Gospod Bog, Kralj nebeški, Bog, Oče vse-mogočni. Gospod, edinorojeni Sin, Jezus Kristus, Gospod Bog, Jagnje Božje, Sin Očetov. Ki grehe sveta odjemlješ, usmili se nas! Ki grehe sveta odjemlješ, sprejmi našo prošnjo! Ki sediš na desnici Očetovi, usmili se nas! Ker ti sam si svet, ti sam Gospod, ti sam najvišji, Jezus Kristus, s svetim Duhom v časti Boga Očeta. Amen.

Duh. Gospod z vami.

Služ. In s tvojim duhom.

Molitev.

Duh. Molimo: O Bog, kateri si nam zapustil v prečudnem zakramentu spomin svojega trpljenja, daj nam, te prosimo, svete skrivnosti tvojega telesa in tvoje krvi tako častiti, da vedno v sebi čutimo sad tvojega odrešenja, kateri živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj.

Služ. Amen.

Berilo. (I. Kor. 11, 23—29.)

Bratje, jaz sem prejel razodeto od Gospoda, kar sem vam tudi izročil, da je Gospod Jezus tisto noč, ko je bil izdan, vzel kruh, in zahvalil, ter razlomil in rekel: Vzemite in jejte, to je moje telo, katero bo za vas (v smrt) dano. To storite v moj spomin! Ravno tako (je vzel) tudi kelih po večerji z besedami: To je nova zaveza v moji krvi. To storite, kolikorkrat boste pili, v moj spomin! Zakaj kolikorkrat boste jedli ta kruh in pili kelih, boste ozna-
novali smrt Gospodovo, dokler ne pride (v svojem veličastvu sodit). Kdorkoli torej je nevedno kruh ali pije kelih Gospodov, je kriv telesa in krvi Gospodove. Naj torej človek sam sebe presodi, in tako naj je od tega kruha in pije od keliha. Kdor namreč nevedno je in pije, si sodbo je in pije, ker ne razloči telesa Gospodovega.

Služ. Hvala Bogu.

(Po berilu mašnik moli:)

Oči vseh upajo va-te, Gospod, in ti jim daš njih jed ob pravem času. Ti odpreš svojo roko in napolniš vse, kar živi, z blagodarom. Aleluja, Aleluja. (Ps. 144.)

Moje telo je res jed in moja kri je res pijača; kdor je moje meso in pije mojo kri, ostane v meni in jaz v njem. (Jan. 6.)

(Potem moli duhovnik v sredi oltarja:)

Vsemogočni Bog, očisti mi srce in usta; kakor si nekdej z živim ogljem očistil usta preroku Izaiji, tako tudi mene s svojo milostjo očisti, da bom vredno oznanoval tvoj sveti evangelij. Po Kristusu Gospodu našem. Amen.

Blagoslovi me, Gospod!

Gospod naj bo v mojem srcu in v mojih ustih, da vredno in spodobno oznanujem njegov evangelij. Amen.

Duh. Gospod z vami.

Služ. In s tvojim duhom.

Evangelij.

Duh. Besede svetega evangelija po svetem Janezu. (6, 56—59.)

Služ. Slava tebi, o Gospod!

Tisti čas je govoril Jezus množicam Judov: Moje telo je res jed in moja kri je res pijača. Kdor je moje meso in pije mojo kri, ostane v meni in jaz v njem. Kakor je mene poslal živi Oče, in jaz zavoljo Očeta živim, tako bo tudi tisti, kater mene je, živel zavoljo mene. Tak je kruh, kateri je prišel iz nebes; ne kakor mana, katero so jedli vaši očetje, a so umrli. Kdor je ta kruh, bo živel vekomaj.

Služ. Hvala ti bodi, Kristus!

Vera.

Verujem v enega Boga, Očeta vse-mogočnega, Stvarnika nebes in zemlje, vseh vidnih in nevidnih stvari. In v enega Gospoda Jezusa Kristusa, edinorojenega Sina božjega, kateri je rojen iz Očeta od vekomaj in je Bog od Boga, luč od luči, pravi Bog od pravega Boga. Kateri je rojen in ne ustvarjen ter z Očetom enega bitja, po katerem je vse ustvarjeno. Kateri je prišel zavoljo nas ljudij in zavoljo našega zveličanja z nebes, včlovečil se po svetem Duhu iz Marije Device in postal človek. Bil je tudi za nas križan, trpel pod Poncijem Pilatom in bil pokopan. In tretji dan je vstal od mrtvih, kakor je bilo prerokovano v pismih. In je šel v nebesa, kjer sedi na desnici Očetovi. In pride zopet v veličastvu sodit žive in mrtve, in njegovega kraljestva ne bo konca. In v svetega Duha, Gospoda, kateri oživlja, kateri izhaja iz Očeta in Sina, katerega z Očetom in Sinom vred molimo in slavimo, ki je govoril po prerokih. In v eno, sveto, katoliško in apostolsko cerkev. — Pripoznavam en krst, postavljen v odpuščanje grehov. Pričakujem vstajenja mrtvih in večnega življenja. Amen.

Darovanje.

Duh. Gospod z vami.

Služ. In s tvojim duhom.

Duh. Molimo! Duhovni Gospodovi darujejo Bogu kadilo in kruhe, zato naj bodo sveti svojemu Bogu in naj ne skrunijo njegovega imena. (III. Mojz. 21.) Aleluja.

(Duhovnik daruje kruh in moli:)

Sprejmi, sveti Oče, vsemogočni, večni Bog, ta neomadeževani dar, katerega jaz ne vredni služabnik darujem tebi, svojemu pravemu in živemu Bogu, za svoje brezštevilne grehe, razžaljenja in nemarnosti in za vse navzoče, tudi za vse verne kristijane, žive in mrtve, da meni in njim koristi v zveličanje in večno življenje. Amen.

(Ko vliva vodo v vino:)

O Bog, ki si ustvaril čudovito dostojanstvo človeške narave in še čudovitejše prenovil, dodeli nam po skrivnosti te vode in tega vina, da smo deležni božje narave njega, ki se je ponižal in se je udeležil naše človeške narave, Jezus Kristus, Sin tvoj, naš Gospod, ki s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha Bog vekomaj. Amen.

(Potem daruje kelih:)

Darujemo ti, Gospod, kelih zveličanja in prosimo tvojo usmiljenost, da se dvigne v prijetni vonjavi pred tvoje božje veličastvo v naše in celega sveta zveličanje. Amen.

Sprejmi nas, o Gospod, ker smo ponižnega in potrtega srca; in tako naj daritev, prosimo, Gospod Bog, katero ti danes darujemo, doseže tvoje dopadenje.

Pridi, posvečevalec, vsemogočni večni Bog, in blagoslovi ta dar, ki je pripravljen tvojemu svetemu imenu!

(Ko umiva roke, moli psalm 25, 6–12:)

Med nedolžnimi umivam svoje roke; in obdajam tvoj oltar, o Gospod!

Da poslušam hvalni glas in oznanujem vsa tvoja čuda.

Gospod! Ljubim lepoto tvoje hiše in kraj, kjer prebiva tvoje veličastvo.

Naj ne pogubé hudobni, o Bog, moje duše, in krviželjni naj me ne umoré!

V njih rokah je krivica, in njih desnica je polna daril.

Jaz pa sem hodil v svoji nedolžnosti, reši me in usmili se me!

Pravično sem živel, zato te bom v zborih hvalil, o Gospod!

Čast bodi Bogu Očetu itd.

(Sredi oltarja:)

Sprejmi, sveta Trojica, daritev, ki ti jo darujemo v spomin trpljenja, vstajenja in vnebohoda Gospoda našega, Jezusa Kristusa, in v čast blažene Marije vselej Device, svetega Janeza Krstnika, svetih apostolov Petra in Pavla, njih in vseh drugih svetnikov: naj bo njim v čast, nam pa v zveličanje, in naj oni prosijo v nebesih za nas, ki obhajamo njihov spomin na zemlji. Po ravno istem Kristusu Gospodu našem. Amen.

Molite, bratje, da Bog, vsemogočni Oče, milostno sprejme mojo in vašo daritev.

Služ. Naj sprejme Gospod ta dar iz tvojih rok v hvalo in čast svojega imena, tudi v našo korist in v korist vse svoje svete cerkve.

Duh. Amen.

Tiha molitev.

Dodeli, prosimo, Gospod, svoji cerkvi dar miru in edinosti, kar kruh in vino skrivnostno predpodabljata, po Gospodu našem Jezusu Kristusu, Sinu tvojem, ki s teboj, živi in kraljuje v edinosti svetega Duha, Bog.

Predglasje.

Duh. Od vekomaj do vekomaj.

Služ. Amen.

Duh. Gospod z vami.

Služ. In s tvojim duhom.

Duh. Kvišku srca!

Služ. Imamo jih pri Gospodu.

Duh. Zahvaljumo se Gospodu, svo-
jemu Bogu!

Služ. Spodobi se in prav je to.

Duh. Res se spodobi in prav je, pravično je in dobro, da se ti zahvaljujemo vselej in povsodi, sveti Gospod, vsemogočni Oče, večni Bog! Kajti po skrivnosti včlovečene Besede je zasvetila nova luč očem naše duše, da se povzdignemo do ljubezni nevidnih stvari, med tem, ko Boga na vidni način spoznavamo. Zato z angeli in arhangeli, s prestoli in z oblastmi in z vso množico nebeške vojske neprenehoma pojemo slavospev tvojemu veličastvu z besedami:

Svet, svet, svet si, Gospod Bog vojnih trum! Nebo in zemlja sta polna tvoje časti. Slava ti na višavah! Češčen naj bode, kateri pride v imenu Gospodovem. Slava na višavah!

Tiha maša.

Tebe torej, usmiljeni Oče, po Jezusu Kristusu, tvojem Sinu, Gospodu našem, ponižno molimo in prosimo, da sprejmeš in posvetiš te darove, te daritve, te svete in prečiste žrtve, zlasti katere ti darujemo za tvojo sveto katoliško cerkev, da ji podeliš mir, da jo braniš in v edinosti ohraniš in vladaš po vsem svetu; ob enem pa tudi prosimo za tvojega služabnika, našega papeža I. in našega škofa I. in našega cesarja I., za vse pravoverne in za spoznavalce katoliške in apostolske vere.

Spomni se, Gospod, svojih služabnikov in služabnic I. I. in vseh pričujočih, katerih vero in pobožnost poznaš, za katere ti darujemo ali kateri ti darujejo ta hvalni dar za-se in za vse svoje, za zveličanje svojih duš, za upanje zdravja in blaginje svoje, in kateri svoje prošnje pošiljajo tebi, večnemu živemu in pravemu Bogu.

Združeni obhajamo spomin posebno vselej častitljive Device Marije, matere našega Boga in Gospoda, Jezusa Kristusa, pa tudi tvojih svetih apostolov in mučenikov: Petra in Pavla, Andreja, Jakopa, Janeza, Tomaža, Jakopa, Filipa, Jerneja, Matevža, Simona in Tadeja, Lina, Kleta, Klementa, Ksista, Kornelija, Ciprijana, Lavrencija,

Hrizogona, Janeza in Pavla, Kozma in Damijana in vseh tvojih svetnikov. Po njihovem zasluženju in priprošnji dodeli nam vselej in povsodi svojo mogočno pomoč. Po istem Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Sprejmi torej milostno, o Gospod, ta dar svoje pokorne in ponižne družine, daj, da mirno preteče čas našega življenja, reši nas večnega pogubljenja in prištej nas v vrsto svojih izvoljenih. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Povzdigovanje.

Stôri, o Gospod, da bo ta daritev v vsem posvečena, sprejeta, potrjena, dostojna in prijetna, da se spremeni v telo in kri tvojega preljubega Sina, Gospoda našega, Jezusa Kristusa, kateri je dan pred svojim trpljenjem vzel kruh v svoje svete in častite roke, povzdignil oči proti nebu, k tebi Bogu, svojemu vsemogočnemu Očetu, se ti zahvalil, ga posvetil, razlomil in dal svojim učencem, rekoč: „Vzemite in jejte vsi od tega; zakaj to je moje telo.“

(Duhovnik povzdigne in moli presv. hostijo.)

Takisto je vzel po večerji presveti kelih v svoje svete in častite roke, zahvalil se ti zopet, ga posvetil in dal svo-

jim učencem, rekoč: „Vzemite in pijte vsi iz njega; zakaj to je kelih moje krvi, novega in večnega zakona, skrivnost vere, ki (kri) bo za vas in njih veliko prelita v odpuščanje grehov. Kolikorkrat boste to delali, delajte v moj spomin.“

(Povzdigne in moli presveto kri.)

Po povzdigovanju.

Zato se spominjamo, o Gospod, mi, tvoji služabniki in tvoje sveto ljudstvo, blaženega trpljenja, vstajenja in častitljivega vnebohoda prav tega Kristusa, tvojega Sina, našega Gospoda, in darujemo tvojemu prevzvišenemu veličastvu od tvojih dobrot in darov čisti dar, sveti dar, neomadeževani dar, sveti kruh večnega življenja in kelih večnega zveličanja.

Ozri se s potolaženim in milostljivim obličjem na te darove, in naj ti ugajajo tako, kakor so ti bili povšeči darovi tvojega pravičnega služabnika Abelna in našega očaka Abrahama, kakor ti je bila ljuba sveta daritev in brezmadežna žrtev, katero ti je daroval tvoj veliki duhovnik Melkisedek.

Ponižno te prosimo, vsemogočni Bog, da ukažeš svojemu angelu prinesti te darove na visoki oltar pred svoje božje ve-

ličastvo, da bodemo vsi, kar se nas bode vdeležilo tega oltarja in zavžilo presveto telo in kri tvojega Sina, polni nebeškega blagoslova in milosti. Po taistem Kristusu, Gospodu našem. Amen.

(Potem mašnik moli za verne mrtve:)

Spomni se, o Gospod, tudi svojih služabnikov in služabnic I. I., ki so pred nami z znamenjem vere legli k večnemu počitku. Dodeli, prosimo te, o Gospod, vsem, kateri v Kristusu spé, tolažbo, mir in večno luč. Po taistem Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Pa tudi nas grešnike in svoje služabnike, ki zaupamo v obilno tvoje usmiljenje, uvrsti v družbo svetih apostolov in mučenikov, Janeza, Štefana, Matije, Barnaba, Ignacija, Aleksandra, Marcelina, Petra, Felicite, Perpetve, Agate, Lucije, Neže, Cecilije, Anastazije in vseh svojih svetnikov; sprejmi nas v njihovo družbo ne zavoljo naših zaslug, ampak zavoljo svojega usmiljenja. Po Kristusu, Gospodu našem, po katerem, o Gospod, vedno vse dobro ustvarjaš, oživljaš, posvečuješ in nam deliš. Po njem, ž njim in v njem imaš ti, o Bog, Oče vsemogočni, v edinosti svetega Duha vso čast in slavo na vekov veke.

Služ. Amen.

Oče naš.

Duh. Molimo! Ker nas opominjajo zveličavne zapovedi in nas je podučila božja naredba, si upamo moliti:

Oče naš, kateri si v nebesih! Posvečeno bodi tvoje ime; pridi k nam tvoje kraljestvo; zgôdi se tvoja volja, kakor v nebesih, tako na zemlji; daj nam danes naš vsakdanji kruh; in odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom; in nas ne vpelji v skušnjavo.

Služ. Temveč reši nas hudega.

Duh. Amen.

Prosimo, o Gospod, reši nas vsega zlega preteklega, sedanjega in prihodnjega in dodeli nam na priprošnjo blažene in vselej Device Marije, matere božje, in svojih svetih apostolov Petra in Pavla, Andreja in vseh svetnikov milostljivo mir v naših dnevih, da bodemo po tvoji usmiljenosti vedno prosti greha in obvarovani brez vsake nezgode. Po ravno tem Gospodu našem, Jezusu Kristusu, tvojem Sinu, ki s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj.

Služ. Amen.

Duh. Mir Gospodov bodi vedno z vami.

Služ. In s tvojim duhom.

(Izpusti odlomek hostije v kelih, rekoč:)

To zedinjenje in posvečenje telesa in krvi Gospoda našega, Jezusa Kristusa, bodi nam vsem, kateri ga prejmemo, v večno življenje. Amen.

Jagnje božje.

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta, usmili se nas!

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta, usmili se nas!

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta, daj nam svoj mir!

Pred zauživanjem.

Gospod Jezus Kristus, ki si dejal svojim apostolom: Mir vam zapustim, svoj mir vam dam, ne glej na moje pregrehe, ampak na vero svoje cerkve in utrdi jo po svoji sveti volji vedno bolj v miru in v edinosti, ki živiš in kraljuješ kot Bog na veke. Amen.

Gospod Jezus Kristus, Sin živega Boga, ki si po Očetovi volji s pomočjo svetega Duha svet s svojo smrtjo odrešil, reši me s tem svojim presvetim Rešnjim Telesom in Rešnjo Krvjo vseh mojih pregreh in vsega hudega; daj, da vselej zvesto izpolnujem tvoje zapovedi in da se nikdar ne

ločim od tebe, ki s taistim Bogom Očetom in svetim Duhom živiš in kraljuješ vekomaj. Amen.

Uživanje tvojega telesa, o Gospod Jezus Kristus, katero se jaz nevrednež drznem prejeti, naj mi ne povzroči sodbe in pogube, ampak naj mi bo po tvoji milosti bramba in zdravilo za dušo in telo; ki živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

Nebeški kruh bom prejel in klical Gospodovo ime!

Zauživanje.

O Gospod, nisem vreden, da greš pod mojo streho, ampak reci le z besedo in ozdravljena bo moja duša. (Trikrat.)

Telo našega Gospoda Jezusa Kristusa naj ohrani mojo dušo v večno življenje. Amen. (Nato prejme telo Gospodovo.)

Kako naj povrnem Gospodu vse, kar mi je dal? Kelih zveličanja bodem vzel in klical Gospodovo ime. V hvalnih pesmih bom klical Gospoda in varen bom pred svojimi sovražniki.

Kri Gospoda našega, Jezusa Kristusa, naj ohrani mojo dušo v večno življenje.

(Prejme presveto Rešnjo Kri.)

Kar smo z usti prejeli, o Gospod, naj

zaužijemo s čistim srcem, in časní dar naj nam bo v večno zdravilo.

Tvoje telo, o Gospod, katero sem zaužil in tvoja kri, katero sem pil, naj vedno ostane v mojem srcu in stori, da izgine vsak madež greha iz mene; saj so me pokrepčale čiste in svete skrivnosti, ki živiš in kraljuješ na vekov veke. Amen.

Po zauživanju.

Kolikorkrat boste jedli ta kruh in pili iz keliha, boste oznanjevali smrt Gospodovo, dokler ne pride. Kdorkoli torej nevredno je kruh ali nevredno pije kelih Gospodov, ta je kriv telesa in krvi Gospodove. Aleluja. (I. Kor. 11.)

Duh. Gospod z vami.

Služ. In s tvojim duhom.

Duh. Molimo! Dodeli nam, prosimo te, o Gospod, da bodemo deležni večnega uživanja tvojega božanstva, katero nam predpodablja časno uživanje tvojega Rešnjega Telesa in tvoje Krvi, ki živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj.

Služ. Amen.

Duh. Gospod z vami.

Služ. In s tvojim duhom.

Duh. Odidite, maša je končana!

Služ. Hvala Bogu!

Duh. Naj ti bo po godu, o sveta Trojica, opravilo moje podložnosti in naj ti bo prijetna daritev, katero sem jaz nevredni človek opravil pred očmi tvojega veličastva; meni pa in vsem, za katere sem jo daroval, naj bo v zveličanje. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Blagoslovi vas vsemogočni Bog: Oče, Sin in sveti Duh.

Služ. Amen.

Zadnji evangelij.

Duh. Gospod z vami.

Služ. In s tvojim duhom.

Duh. Začetek sv. evangelija po Janezu.

Služ. Slava ti, o Gospod!

V začetku je bila Beseda in Beseda je bila pri Bogu in Bog je bila Beseda. Ta je bila v začetku pri Bogu. Vse je po nji storjeno in brez nje ni nič storjenega, kar je storjenega. V nji je bilo življenje in življenje je bilo luč ljudij. In luč v temi sveti in tema je ni razumela. Bil je človek od Boga poslan, kateremu je bilo ime Janez. Ta je prišel v pričevanje, da je pričeval od luči, da bi vsi po njem verovali. On ni bil luč, ampak je prišel, da bi pričeval o luči. Bila je prava luč, katera raz-

svetli vsakega človeka, ki pride na ta svet. Na svetu je bil in svet je po njem storjen in svet ga ni spoznal. V svojo lastnino je prišel in njegovi ga niso sprejeli. Kolikor pa jih ga je sprejelo, jim je dal oblast božjim otrokom biti, njim, kateri verujejo v njegovo ime, ki niso iz krvi, ne iz volje mesa, ne iz volje moža, ampak iz Boga rojeni. In Beseda je meso postala in je med nami prebivala (in videli smo njeno čast, kakor čast edinorojenega od Očeta), polna milosti in resnice.

Služ. Hvala Bogu!

Molitev po tihi sv. maši.

Ceščena Marija . . . (Trikrat.)

Ceščena bodi kraljica, mati milosti, življenje, sladkost in upanje naše, bodi češčena! K tebi vpijemo zapuščeni Evini otroci; k tebi vzdihujemo žalostni in objokani v tej solzni dolini. Oh, obrni torej, naša pomočnica, svoje milostljive oči v nas in pokaži nam po tem revnem življenju Jezusa, blaženi sad svojega telesa, o milostljiva, o dobrotljiva, o sladka Devica Marija!

Ÿ. Prosi za nas, sv. božja porodnica!

Ř. Da postanemo vredni obljub Kristusovih!

Molimo!

O Bog, naše pribežališče in naša moč, ozri se milostno na ljudstvo k tebi vpijoče; in na priprošnjo častitljive in brezmadežne Device Marije, božje porodnice, sv. Jožefa, njenega ženina, svojih svetih apostolov Petra in Pavla in vseh svetnikov, usliši milostno in dobrotno naše prošnje za spreobrnjenje grešnikov, za prostost in povišanje matere svete cerkve. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Sv. nadangel Mihael, brani nas v boju, bodi naša bramba zoper hudobnost in zalezovanje hudobnega duha. — Ukroti naj ga Bog; ponižno za to prosimo! In ti, vojvoda (prvak) nebeške vojne, satana in druge hudobne duhove, ki hodijo po svetu v pogubo duš, z božjo pomočjo v pekel pahni! Amen.

Odpustka 300 dnij, ako se klečé moli. (Papež Leon XIII., 6. prosinca 1884.)

Druga sveta maša.

(Poleg Paganija.)

Kako moreš koristno poslušati sv. mašo?

Potrudi se, pobožna duša, da si pri sledečih kratkih premišljevanjih tudi prav pobožna, da bodeš s pravo koristjo pričujoča pri sv. maši. Moli sledeče molitve premišljevaje. Zato so posamezni stavki ločeni po črtah, da pri vsakem nekoliko postojiš in prebrano pobožno preudarjaš.

Pred začetkom sv. maše.

O moj Bog! Verujem, da se v daritvi svete maše ponavlja ona daritev, katero je daroval tvoj edinorojeni Sin Jezus Kristus na križu. — Ponavlja se tvojemu božjemu imenu na čast — v posvečenje pravičnih — za spreobrnjenje grešnikov. — Oh, Oče usmiljenja! Očisti moje srce predno se bližam oni daritvi, pri kateri bo darovano nedolžno Jagnje — Jezus Kristus. — Proč, posvetne misli; bližam se resnično božjemu in največjemu opraviilu, ka-

tero je Bog sam mogel postaviti. Izprosi mi, preljuba mati Marija, milost, da sem pri sveti maši z isto pobožnostjo in spoštovanjem, s katerim si bila ti pod križem, da tudi jaz postanem deležen onih milostij, katere radodarno daješ vsem, ki so dobro pripravljene pri tej božji daritvi.

Pri očitni spovedi, ali „confiteor“.

Velikokrat sem se že vzdignil zoper tebe, o moj Bog, in te izdal. Glej, sedaj klečim pred teboj. — O, kako nehvaležen sem ti bil za tvojo ljubezen! — Spoznam, Gospod, in obžalujem svoje grehe. — — Ob enem pa spoznam in občudujem tudi tvojo dobroto! — — Kdo je večji: jaz v hudobiji, ali ti v usmiljenju? — Ker je tvoje usmiljenje neizmerno večje, kakor vsa hudobija ljudij, naj pride nad me in naj mi podeli potrto in ponižano srce!

Pri „Gospod, usmili se nas“.

Po moji revni, o Gospod, se ravna tvoje usmiljenje. — Čim revnejši sem, tem bolj morem upati, da se me usmiliš. — O, Gospod, usmili se me! Jezus Kristus bodi mi milostljiv! Skaži se usmiljenega onemu, kateri je večji grešnik, kakor vsi drugi.

Pri berilu.

Zahvaljujem te, božji sveti Duh, da si govoril po prerokih in apostolih k nam. Daj, da mi bo njih nauk v korist, da me na dan sodbe ne bodo sodili in osramotili pred celim svetom.

Pri evangeliju.

Kako hvaležen ti moram biti, o Bog, ker si me poklical k božji luči svetega evangelija! — Kaj mi pomaga vse drugo dobro brez svete vere! — O sveta božja vera! V tebi hočem živeti, in umreti za tvojo čast in razširjenje! — Nočem se ozirati na ljudi. — Nauki svetega evangelija naj bodo moje veselje in moja slava; nočem pa hoditi po potih sveta. — Studi se mi ta zapeljivi in goljufivi svet, kakor se je studil tudi Jezusu Kristusu!

Pri darovanju.

Molim te, o moj Bog, ter ti darujem z mašnikom to daritev v tvojo večjo čast, v zahvalo za vse dobrote, katere si skazal meni in celemu svetu, — v zadostilo za moje in vseh ljudij grehe in hudobije. — Vsprejmi, Gospod, ta dar svojega božjega Sina, ki je ob enem mašnik in dar, ki ti daruje samega sebe. — Njegove dragocene

zasluge naj se razlivajo na one, kateri jih najbolj potrebujejo, med katerimi je tudi moja duša. — Pomiri se srce moje, Jezus sam se daruje za-te!

Pri „Molite bratje“.

Stvar ne more darovati svojemu Stvarniku ničesar, kar bi bilo njega vredno. — Združujem se tedaj z daritvijo Jezusa Kristusa, katera edino more zadostiti za-me! — Razen njega ničesar ne poželim. — O Bog ljubezni, iščem edino le tvojo ljubezen! — Naj ti dopade dar, katerega ti darujem s svojim srcem in z vsem, kar imam, kakor si sprejel tudi Jezusov dar, s katerim združujem svojo daritev.

Pri predglasju.

Duša moja! Nisi za svet, temveč za nebesa! — Vzdigni se tedaj v mislih na višave! — Uči se vendar, biti v nebesih in ne na zemlji! — Moje srce hrepeni po tebi, o Bog, po studentu vsega dobrega. — Ti edini bodeš na vekomaj moje edino in največje dobro; ker ti si dobroti sama, izven tebe je vse nečimurnost, laž, golju-fija in prevara!

Pri „Svet, svet, svet!“

O Bog, svet si ti in jaz sem grešnik! — Nebo in zemlja sta polna tebe, le v mo-

jem srcu te ni! — Oh, napolni je ti sam, da bode vse tvoje. — Ukazuješ mi, da naj sem svet, stôri me svetega s svojo milostjo. Zaupajoč na tvojo pomoč hočem tudi jaz zaklicati, kakor je klical velik učenjak naše svete vere: Svetnik hočem postati, velik svetnik, in ravno sedaj hočem postati svet!

Pri spominu za žive.

Oče nas vseh si ti, o Gospod! Daj tedaj tudi, da postane koristen vsem svojim otrokom ta nekrvavi dar. — Povišana bodi sveta katoliška cerkev, tvoja nevesta. Njen vidni poglavar, naš višji pastir in sveti oče, naj najde povsod pomoči in zavetja. Kriva vera naj se uniči, in vsi krščanski oblastniki naj živê med seboj v miru. — Priporočam ti našega škofa, cesarja, našo domovino, — svoje stariše, prijatelje in dobrotnike, — svoje sovražnike in vse, za katere sem moliti dolžan.

Pred povzdigovanjem.

Spremeni, o Bog, vse moje želje v svoje, kakor spreminjaš kruh in vino v svoje presveto telo in svojo predrago kri. — Dodeli, da se ti posvetim z dušo in s telesom.

Pri povzdigovanju svete hostije.

Molim te, o Jezus, ki si za nas postal spravna daritev! — Dodeli mi milost, da bi ti bilo moje srce vedno čist in svet dar, in da bi ti bilo vedno dopadljivo.

Pri povzdigovanju keliha.

O Jezus! V tem svetem kelihu molim tvojo dragoceno kri, katero si prelil na križu za naše odrešenje. — Naj se razlije nad mojo dušo, da jo posveti in očisti! — Večni, usmiljeni Oče! Spomni se, da je upila kri Abelnova v nebo za maščevanje; kri novega Abelna pa kliče za nas za usmiljenje! — O kri, o rane Jezusove, ve ste moja tolažba in moje pribežališče.

Pri spominu za mrtve.

Spomni se, Gospod, da so duše, katere zadržuje tvoja pravičnost v vicah, vendar le tvoji ljubljene otroci in neveste. Ta nekrvavi dar naj jim prinese tolažbe in pomoči, posebno onim, za katere sem najbolj prositi dolžen.

Pri Očenašu.

Ti neizrekljivo veliki Bog si naš Oče! — Oče! Zakaj si nas s tako ljubeznijo ustvaril? — Oče! Zakaj si nas odkupil s tako dragoceno krvjo? — O dodeli nam

milost, da postanemo vredni sinovi takega Očeta s tem, da iščemo le tvojo čast. — Edino le za-te sem na svetu — za-te edino hočem živeti!

Pri svetem obhajilu.

Le Bog more biti vreden prejeti Boga! — Kako naj je grešna duša, kakoršna je moja, vredna take časti? — Ali ti, neskončno dobrotljivi Bog, tukaj ne gledaš na svojo velikost in veličanstvo, temveč na svoje usmiljenje. — Ti hočeš, da pridem k tebi, kakor bolnik k zdravniku, da ozdravim; — kakor siromak k bogatinu, da obogatim. — O Bog ljubezni! Glej me pred teboj, mene, svojo najrevnejšo in najzadnjo stvar. — Združi me s seboj in postal bom bogat in velik kakor le kaka druga tvojih stvari. — Stôri ta čudež; primeren je tvoji vsemogočnosti in ljubezni. — Pridi v moje srce, — posedi mojo dušo z vsemi njenimi močmi! — In ker danes nisem tako srečen, prejeti te resnično v svetem obhajilu, pridi k meni s svojo milostjo in ne zapusti me nikoli! — Daj, da živim in umrjem v tvoji ljubezni!

Po svetem obhajilu.

Dovršil si, o moj Jezus, daritev, katera je enaka daritvi na križu. — Stôri, da

tudi jaz živim v pokorščini do tvojega svetega evangelija. Hočem edino le, kar ti hočeš. — Tako hočem živeti in umreti, kakor je po tvoji najsvetejši volji. —

Po sveti maši.

Zahvaljujem te, o Gospod, da si meni, svoji nevredni stvari, dodelil biti pri najvzvišenejšem opraviilu mojega Stvarnika. — Odpusti mi, Gospod, vse, s čemur sem se pregrešil! — Stôri, da po tvojih zaslugah pridem enkrat v krasen tempel nebeške domovine, ter dovršim tam veliko daritev ljubezni, po kateri bo moja duša na vekomaj v Bogu in Bog večno v meni živel. Amen.

Prošnja za blagoslov.

Moj Odrešenik in Zveličar Jezus Kristus! Dodeli mi z Očetom in svetim Duhom svoj blagoslov in milost, tebe popolnoma ljubiti, tvojo voljo izpolnovati in vedno zvesto živeti po poklicu, da bi tebe, dragoceni kruh angelov, vredno užival tukaj na popotovanju, na koncu svojega življenja pa srečno v nebesih. Amen.

Tretja sveta maša.

Med sledečimi kratkimi molitvami za sv. mašo prebiraj in premišluj dve ali tri strani iz prvega dela te knjižice („Premišljevanja“), najboljše vsako nedeljo in praznik po vrsti naprej. S tem združuj tudi pobožne vzdihljeje k presvetemu zakramentu.

Ob začetku.

Vsemogočni večni Bog, nebeški Oče! S skesanim in pobožnim srcem ti darujem to nekrvavo daritev svete maše:

v počeščenje tvojega najvišjega veličastva in neomejenega gospostva, katero imaš čez vse stvari v nebesih in na zemlji;

v srčno zahvalo za vse nepreštete milosti in dobrote, katere neprenehoma skazuješ meni in vsemu človeškemu rodu, zlasti po najvetejšem Rešnjem Telesu;

v pokoro in zadoščenje za vse grehe celega svojega življenja in za vse grehe vesoljnega sveta, posebno za vse

hudobije in vso nečast, ki se ti godi v presvetem zakramentu;

v ponižno prošnjo tvojega božjega blagoslova, da mi milostljivo podeliš, karkoli potrebujem za dušo in telo;

slednjič še tudi za uboge verne duše, da jih očistiš po presveti Jezusovi rešnji krvi in sprejmeš pred svoje obličje. Amen.

Sv. evangelij.

Veselo vstanem k svetemu evangeliju v imenu † Očeta, in † Sina, in svetega † Duha! Amen. O sveti Bog, jaz verujem v te, ker večna si resnica; o dobri Bog, jaz upam v te, ker milost si neskončna; o mili Bog, črez vse te ljubim, ker ti največja si dobrotā in vse ljubezni vreden. Amen.

Darovanje.

Sprejmi milostljivo, večni Bog, darove naše, kruh in vino, katere ti po tvojem namestniku izročamo, in ki se bodo spremenili v presveto telo in predragoceno kri tvojega ljubljeneega Sina, našega Gospoda in Zveličarja Jezusa Kristusa. Pa tudi vse, karkoli smo in kar imamo, tebi darujemo; naša duša in telo, vse naj tebi vedno posvečeno bo. Amen.

Povzdigovanje.

Presvete hostije.

Bodi vedno češčeno in hvaljeno presv. Jezusovo telo, ki si bilo za me darovano na svetem križu — ponižno te molim!

O Jezus, bodi mi milostljiv! O Jezus, bodi mi usmiljen! O Jezus, odpústi mi vse moje grehe! Amen.

Keliha.

Bodi vedno češčena in hvaljena presveta Jezusova kri, ki si bila za me prelita na svetem križu — ponižno te molim!

O Jezus, tebi živim! O Jezus, tebi umrjem! O Jezus, tvoj sem zdaj in večkomaj! Amen.

Počješčenje presv. Jezusovega Srca.

Bodi tisočkrat češčeno,

Tisočkrat zahvaljeno

Presladko Srce Jezusovo

V najsvetejšem zakramentu! Amen.

Sv. obhajilo.

O Gospod, jaz nisem vreden, da greš pod mojo streho, ampak le reci besedo in ozdravljena bo moja duša!

Moli tako trikrat; potem se pripravi na duhovno sveto obhajilo: nekoliko trenutkov premišluj, srčno obžaluj svoje grehe, potlej pa vzdihni, rekoč:

O moj Jezus, kako rad bi te zdaj z mašnikom vred pobožno zaužil! Ker mi pa to danes ni dovoljeno, prosim te ponižno in goreče, pridi v me vsaj s svojo milostjo in ostani v meni vekomaj. Amen.

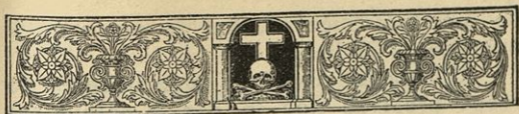
Zadnji blagoslov.

Blagoslovi nas vsemogočni Bog: Oče †, Sin †, in sveti † Duh! In ta nebeški blagoslov naj nas potrdi v vsem dobrem in naj vedno pri nas ostane! Amen.

Sklep.

Vsemogočni večni Bog! Lepo te zahvaljujem za vse tvoje dobrote, posebno pa še za neprecenljivo milost, da si mi dal danes biti pri tej daritvi svete maše. Odpusti mi, če nisem bil tolikanj zbran in pobožen, kakor bi se bilo spodobilo, in podeli mi, da bodo vse moje misli in želje, vse moje besede in dejanja danes in ves čas k tvoji največji časti in k mojemu zveličanju! Amen.

Spovedne molitve.

Molitev pred spovedjo.

Bog luči! Ti gledaš na dno mojega srca, tebi so znane vse moje hudobije po velikosti in po vseh okoliščinah. Razsvetli me, da jih popolnoma spoznam in da se resnično popoljšam! Odvzemi mi vsako samoljubje, katero me hoče goljufati in prikriti pravi stan moje duše. S tvojo pomočjo hočem iti v sé, nobenega greha ne spregledati, temveč natanko se izpraševati, da bom zvedel, kako daleč sem se od tebe, svojega Očeta, oddaljil v nepokorščini in nezvestobi. Sveti Duh, katerega si po svojem Sinu vsem, ki te zanj prosijo, obljubil, naj me razsvetli, da prav spoznam, kolikokrat in kako sem se pregrešil z mislimi, besedami in dejanjem ter z opuščanjem dobrega. Bodi milostljiv svojemu revnemu otroku, ki k tebi vpije, da moji pokori ne

bo manjkalo ničesar, kar je potrebno k poboljšanju življenja.

O nebeški Zveličar, ki iz ljubezni do mene prebivaš noč in dan v presvetem zakramentu! Skesan in ponižan se povračam k tebi; bodi torej moj usmiljeni priprošnik pri svojem Očetu! Vsprejmi me milostno, podari mi zopet svatovsko obleko čistosti in prstan ljubezni!

O Marija, mati mojega božjega Odršenika! Izprosi mi milost, da se resnično in odkritosrčno spovem! — Ti, moj angel varuh, si bil priča mojih grehov, spomni me sedaj na-nje. Pomagaj mi, da svojo vest prav preiščem, in svoje grehe prav obžalujem, ker sem ž njimi razžalil tako ljubeznivega Boga.

Moj Zveličar, pošlji iz tabernaklja žarek luči in milosti v mojo grešno dušo, da spoznam svoje grehe in se jih odkritosrčno spovem, svoje življenje poboljšam in se vrednega skažem, tebe, sladkost svoje duše, prejeti v svetem obhajilu! Amen.

Izpraševanje vesti.

Izprašuj svojo vest prav resno in natanko. Pomisli, da Bog vse vidi in vse vé. Samega sebe ne smeš goljufati. Gre za resnico. Ničesar te ne sme zadržati, da bi ne poslušal odgovora svoje vesti, kako si se obnašal proti Bogu, bližnjemu in proti

samemu sebi, kako si grešil v mislih, besedah in dejanju.

Nekaj nagibov obuditi srčen kes.

Premisli in preudari, nehvaležna duša, kaj si storila s svojimi grehi! Razžalila si Boga, ki je neskončna modrost, neizrekljiva blagost in nedosegljiva lepota; Boga, ki je popolnost sama, slava izvoljenih in njih rajska radost; Boga, ki je studenec vse dobrote, iz katerega izvira vse, kar je krasnega in lepega na celem svetu! Oh, kako si se zamogla spuntati zoper tako dobrega Boga? Ni-li on tvoj Stvarnik, Odrešenik in Posvečevalec? Kaj naj bi bil še storil za-te, česar ni storil!

Iz ljubezni do tebe je bil rojen v hlevu, sredi noči, v hudem mrazu, v uboštvu, v revni! — Že kot dete je bil preganjan in stregli so mu po življenju. — Tepli so ga in suvali; bljuvali so v njega, prestal je zasramovanje, bičanje in zasmehovanje! Ravnali so ž njim, kakor bi bil izvržek človeštva, najnižji in najzaničljivejši od celega naroda! — Kakor razbojnika in hujskača so ga peljali po Jeruzalemskih ulicah! — S težkim križem obložen, zasmehovan od rabeljnov in duhovnov, preklinjan od ljudstva je hodil na Kalvarijo! — Med dvema razbojnikoma je bil na sramoten križ pribit. Stepen in ranjen je bil na celem

truplu, tako, da je bil le ena rana od temena do pete. Na rokah in nogah preboden je dolgo in strašno umiral. Do zadnje kaplje je pretil svojo dragoceno kri. — Na križ pribit je umrl v morju zasramovanja. Zares, bil je mož bolečin! — V božjem zakramentu ti je zapustil svoje presv. meso, da se okrepčaš in poživiš v svoji slabosti. — V nebesih ti je pripravil kraljestvo veselja.

In ti si se predrznila žaliti ga! Upala si se, prebosti prsi tako ljubeznivega Očeta, nezvesta postati takemu ženinu, proč se obrniti od tako dobrotljivega Gospoda, žaliti tako ljubljene Zveličarja! Z nogami si teptala njegovo čast, oskrunila njegovo dragoceno kri, ponovila njegove rane in iz nova si ga križala s svojimi grehi! — Premišljuj, nehvaležna duša, s kom si tako napačno ravnala, koga si žalila!

Kes in trdni sklep.

Predrznil sem se tedaj žaliti svojega Boga, najljubeznivejšega Očeta, dragega ženina, svojega prijatelja, svojo največjo dobroto, svoje življenje in svoje vse! Oh ta misel prešinja in rani moje srce! Jaz, uboga stvar, sem žalil Stvarnika! — Jaz, revni črv, sem zasramoval Boga slave in veličastva, onega Boga, kateri ima v rokah

moje življenje in me more vsaki trenutek kaznovati! — Jaz, prah in pepel, sem razžalil najvišjega Gospoda, od katerega sem prejel neizmerno veliko dobrot.

Oh, sram me je, Gospod, da sem te tako žalil; kesam se, da sem zapravil tvoje prijateljstvo. Ali ozri se vendar le na svojo nehvaležno stvar, ker se povračam k tebi, kakor izgubljeni sin, poln sramote in kesanja. Velikokrat in hudo sem grešil. — Ne zaslužim več, da bi bil tvoj sin in ti moj Oče; preveč bi že bilo, ko bi me sprejel med svoje hlapce. Ali zopet mi ponujaš svojo milost, kličeš me na svoje srce, čakaš na-me, da pridem k tebi. — Ali se morem in smem vstavljati? O ne, vstati hočem iz brezdna svojih hudobij, o dragi Jezus, ter se ne več spuntati zoper tebe! Žal mi je vse, kar sem zoper tebe storil hudega in pripravljen sem rajše umreti, kakor tebe še kedaj žaliti.

S tvojo pomočjo sklenem, nikoli več te žaliti, priložnostij v greh se varovati in ti zadostiti z vrednim sadom pokore. Ti, o Gospod, bodi pri meni, da resnično obžalujem vse hudobije in se jih do čistega spovem; bodi pa tudi pri svojem služabniku, mojem spovedniku, da vodi mojo dušo po tvojem dopadenju.

O Marija, pribežališče grešnikov, sveti angel varuh in vi, moji sveti patroni, spremljajte me s svojo priprošnjo k sveti spovedi! Pomagajte mi, da se bridko skesam in obtožim svojih grehov, čisto operem grešno dušo v dragoceni krvi Jezusa Kristusa in zaslišim presrečne besede: „Odvežem te tvojih grehov; pojdi v miru.“ Amen.

Spoved.

Ko pride vrsta za spoved na-te, ponižno poklekni k spovednici, pokrižaj se in reci:

Prosim svetega blagoslova, da se svojih grehov prav in čisto spovem.

Jaz ubogi grešnik se spovem Bogu vse-mogočnemu, preblaženi Devici Mariji, vsem ljubim svetnikom in vam, častitemu mašniku, božjemu namestniku, da sem po svoji zadnji spovedi, ki sem jo opravil — (tu se pové, kdaj) — velikokrat in obilno grešil; posebno pa se obtožim — —

Spoved skleni s tem, da še enkrat obudiš kes, rekoč:

O moj Bog! Ti in vsi moji grehi so mi resnično žal, ker sem ž njimi zaslužil, da me po vsej pravici kaznuješ. Žal so mi, ker sem tebe, svojega najboljšega Očeta, največjo in preljubeznivo dobroto, ž njimi razžalil. Trdno sklenem, s tvojo milostjo svoje življenje po-

boljšati, bližnje priložnosti v greh se varovati in nič več ne grešiti. Prosim, duhovni oče, zveličavne pokore in svete odveze.

Molitev po spovedi.

Hvaljen in češčen bodi Bog Oče, ki me je zavoljo Kristusa zopet v milosti sprejel! Hvaljen in moljen bodi Bog Sin, ki me je s svojo presveto krvjo grehov očistil! Hvaljen in poveličan bodi Bog sveti Duh, ki me je zopet posvetil s svojo milostjo!

Hvali, duša moja, Gospoda, hvalite ga z menoj vsi njegovi angeli in svetniki, ker njegovega usmiljenja ni konec. Poveličuj, moja duša, Gospoda, ker on ti odpusti grehe in ozdravi vse rane. On te reši pogubljenja in te obsipa z usmiljenjem in milostjo. Toliko dobrot si mi že skazal in vendar ne jenjaš mi še vedno novih deliti. Kajti neizmerna dobrota je, da si mi odpustil grehe in mi daš čas za pokoro! Kaj bi se bilo brez te milosti z menoj zgodilo? O Gospod, kako dobrotljiv, usmiljen in prizanesljiv si ti! Nisi ravnal po mojih hudobijah in nisi ravnal po svoji pravičnosti, ampak ohranil si me, da pokažeš na meni svoje usmiljenje.

Kako te morem za to ljubezen za-

hvaliti? Kako tvojo slavo na svetu razširiti? — Vzemi, Gospod, moje potrto, in kakor upam, očiščeno srce; vzemi mojo slabo zahvalo. S tvojo pomočjo se bodem prizadeval, za naprej brez greha in sveto živeti, vse pretrpeti, in — ako ti hočeš — vse nadloge udan v tvojo sveto voljo za odpuščanje grehov in v duhu pokore prenesti. Vedno bom imel pred očmi tvoje bridko trpljenje in je bom premišljeval, da bo ohranilo v meni pravi kes^{je} črez vse grehe, kakor tudi tolažilo, če mi vest kaj očita; ono me bo učilo odumreti svetu in živeti le tebi, svojemu Zveličarju. Amen.

Izročilo preblaženi Devici Mariji.

(Molitev sv. Bonaventure.)

O prečastna Devica Marija, o moja nebeška kraljica, tudi tebi se vsega podvržem, da me odslej ti vladaš in vodiš. Ne prepusti me nikdar več samemu sebi! Povej mi vselej, kaj naj storim. Večja sreča mi je, da sem služabnik tvoj, kakor da bi ves svet bil moj. Tvoj hočem biti, reši me ti! Sprejmi me, o Marija, v svojega služabnika in pripomagaj s svojo materino priprošnjo pri Jezusu, da bom zveličan! Nočem več služiti pregrešnemu svetu; Bogu in tebi se vsega darujem. In

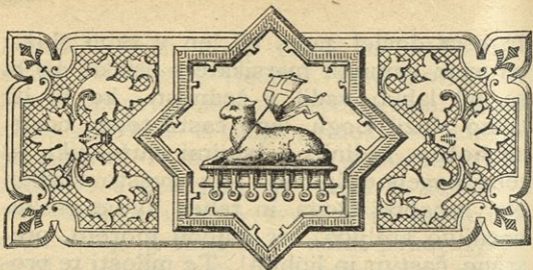
če sem doslej zares bil len v tvoji službi ter sem zamudil marsikatero priliko, ko bi se bil lahko vadil v čednosti, ko bi bil lahko služil Bogu, lepo častil tebe: odslej se hočem zediniti s tvojimi služabniki, ki tebe posebno ljubijo, tebi zvesto služijo. Naj zanaprej Boga in tebe, svojo preljubno kraljico, kar najbolj morem, presrčno častim in ljubim! Te milosti te prosim ter upam, ako mi ti pomagaš, da bom zvesto spolnoval ta svoj sklep. Amen.

Naložena pokora.

Opravi, kar so ti naložili, poprej ko moreš in natanko tako, kakor ti je naročeno. Ne pozabi tega, kar imaš opravljati več dnij. Ko si dopolnil pokoro, skleni:

Vzemi, dobrotljivi Oče nebeški, le-to majhno opravilo moje pokore za moje storjene pregrehe. Kar meni primanjkuje, naj tvoji neskončni pravici dodá iz svojega neskončnega zasluženja preljubi Jezus. V zadoščenje za svoje grehe ti izročam vse svoje križe in težave, ter jih združujem s trpljenjem Jezusovim, z žalostjo Marije, božje matere, in vseh ljubih svetnikov. Amen.

Obhajilne molitve.

Bno najmenitnejših opravil kristijana je vredno sveto obhajilo. Zato prizadevaj se, pobožna duša, da svojega Zveličarja v presv. Rešnjem Telesu sprejemaš vedno prav vredno in pobožno. Da si vnaneš pravo ljubezen do neskončno dobrotljivega Boga, zato pred svetim obhajilom, na predvečer ali zjutraj, pazljivo preberi ter premišluj eno izmed premišljevanj v prvem delu, potem pa kolikor mogoče zbrano in pobožno opravi sledeče molitve.

Pred svetim obhajilom.

Dober namen.

(Molitev sv. Bonaventure.)

O Bog, ki si postavil ta presveti zakrament, da bi na-se potegnil naše duše, da bi bil naše veselje in naša radost, po-

tegni me na-se! K tebi se obrača moja preplašena vest; zakaj ti si predragi in resnično spravni dar za moje storjene grehe. K tebi prihajam, ki si najboljši zdravnik in preusmiljen pomočnik. Saj poznaš mojo slabost; zato me vabiš k zveličanskemu zdravilu božjega zakramenta, da vseh slabostij ozdravim in se jih zanaprej obvarujem. Hitim k tebi, svojemu največjemu dobrotniku, da mi dodeliš vse potrebne in koristne darove; saj ti ničesar ne odreče tvoj nebeški Oče. Bližam se ti, predobrotljivi moj Zveličar, da te spodobno zahvalim za vse že prejete telesne in dušne dobrote, in da te po dolžnosti častim in molim. Tvoja božja ljubezen me navdaja s hrepenenjem, sprejeti tebe, najvišjo in najboljšo dobroto. Kaj imam imenitnejšega, s čimur bi spodobno čast in ljubezen skazovati zamogel tvojemu veličastvu! Kako morem prav ljubiti, ako ne prejmem tebe, najpopolnejše dobrote! V tej predragi, zares božji hrani te objamem ter se s teboj v vsi ljubezni sklenem. Vse moje hrepenenje, vse moje poželenje me žene le v to, naj bi me vsega vnela ljubezen tega zakramenta, očistila me vsega greha, vsega hudega nagnenja, rešila me vseh nevarnostij, posvetila me bolj in bolj, in me

nikdar ne pustila ločiti se od ljubezni božje. Na te, o Jezus, stavim vse svoje zaupanje! Ti, vir vseh milostij, izlij se mogočno v mojo dušo! Podpiraj, krepčaj me, da napredujem v vseh čednostih, te vedno bolj prisrčno ljubim, da dosežem krščansko popolnost in stanoviten ostanem. Amen.

Vera.

O moj Jezus! Trdno verujem vse, kar si ti razodel, posebno pa verujem, da si v resnici pričujoč v najsvetejšem zakramentu oltarja, ker si to povedal sam, ki si večna in nezmotljiva resnica.

Upanje.

O najljubeznivejši Jezus, tvoje usmiljenje je brez meje, ti prihajaš k meni in hočeš stanovati v mojem srcu; trdno upam, da me boš posvečeval in napolnoval s svojo milostjo.

Ljubezen.

O moj Jezus, ti si me ljubil do smrti na križu in iz ljubezni do mene hočeš biti hrana moji duši. Kako ti morem povračati tvojo ljubezen? Iz ljubezni do tebe hočem živeti in umreti.

Molitev sv. Tomaža Akvinčana.

Vsemogočni večni Bog, glej, bližam se zakramentu tvojega edinorojenega Sina, Gospoda našega Jezusa Kristusa. Prihajam kakor bolnik k zdravniku življenja, nečisti k studentu usmiljenja, slepec k luči večne svetlobe, ubožec in revež k Gospodu nebes in zemlje. Prosim te torej, o neizmerno usmiljenje: ozdravi mojo bolezen, omij mojo nečistost, razsvetli mojo slepoto, obogati moje uboštvo, obleci mojo nagoto! Daj, da sprejemem kruh angelov, kralja kraljev, Gospoda vseh gospodovalcev, tako spoštljivo in ponižno, tako skesano in pobožno, s tako čistim in vernim srcem, s takim sklepom in namenom, kakor je v prid zveličanju moje duše. Dodeli, o Gospod, da ne sprejemem samo po zunanje Jezusa v presvetem Rešnjem Telesu, marveč postanem deležen tudi bistva in moči tega zakramenta. O preljubeznivi Oče, dodeli mi, da bom nekdanj večno in z odkritim obličjem gledal tvojega ljubega Sina, katerega hočem sprejeti zdaj v tem življenju skritega pod podobo kruha! Kateri s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

Vspodbudljeji po sv. Tomažu Kempčanu.

Z največjo pobožnostjo in ljubeznijo ter s srcem, ki se je posvetilo in udalo le tebi, o moj Bog, hotel bi te zdaj prejeti. O daj, da te prejmem s tako živo vero, tako hrepeneče in tako spoštljivo, kakor so te prejimali le tvoji svetniki. In dasi sem nevreden, da bi imel iste občutke in isto pobožnost, kakor svetniki, vendar ti darujem vse želje svojega srca, kakor da bi v resnici isto čutil in želel kot oni. Iz ljubezni in spoštovanja do tebe darujem ti vse, kar si more poželeti in občutiti sploh kaka pobožna duša.

Prihajam k tebi, o Gospod, da me pokrepčaš in poživiš s svojo sveto jedjo, ki si jo pripravil nam ubožcem iz same ljubezni. Glej, v tebi je vse, česar si more kdo želeti. Ti si moje rešenje in zveličanje, moje upanje in moja moč, moja čast in slava. O, kako čudovito si se ponižal do nas, Gospod naš in Bog, Stvarnik vseh duhov! V našo revno dušo prihajaš kot Bog in človek, da utešiš njeno lakoto! O srečno srce in blažena duša, ki prejme pobožno tebe, svojega Boga in Gospoda, in katero radi tega navdaja sveto veselje! O, kako velik je Gospod, katerega

prejme; kako ljub gost, katerega prenoči; kako prijazen tovariš in zvest prijatelj, kateri k nji pride; kako lep in plemenit ženin, katerega objame; ljubezniv je bolj, nego vse, kar moreš ljubiti ali česar si moreš želeti. Pred tvojim obličjem, o sladki Jezus, morajo obmolkniti nebesa in zemlja in vse veličastvo na njih. Vse namreč, kar je lepega in dobrega, je le dar tvoje dobrote in ne bo nikdar doseglo tvojega veličastva, tvoje modrosti. Zato, najdobrotljivejši Jezus in najsvetejši Zveličar, nadomesti ti milostno, kar mi še primanjkuje! Saj si se zaradi nas včlovečil, saj vabiš k sebi vse: „Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil.“ Ti poznaš mojo slabost in nadlogo, mnogotere grehe moje in napake; ti veš, kolikrat me celó kaka neznatna stvar tare, skuša in omadežuje. Zato prihajam k tebi, da mi pomagaš v bridkosti in me tolažiš v nezgodah. Na pomoč kličem tebe, vsevednega, ki natanko vidiš moje notranje, ker le ti me moreš popolnoma utolažiti in mi pomagati. Ti tudi veš, katerih milostij najbolj potrebujem in kako malo sem izurjen v čednostih. Tu stojim pred teboj reven in ubog in prosim za-se milosti ter usmiljenja. Amen.

Molitev sv. Bernarda k sv. Devici Mariji.

Po tebi naj se milostno približamo k tvojemu Sinu, o prečista Devica Marija, začetnica življenja, mati odrešenja! Po tebi naj nas vsprejme tisti, katerega si nam ti porodila! Tvoja neomadeževana čistost naj opraviči pri njem našo grešnost; tvoja prevelika ljubezen naj zakrije množino naših grehov, in tvoja blažena rodovitnost naj nadomesti naše zasluge! Naša gospa, naša tolažnica, naša pomočnica! Spravi nas s svojim Sinom, priporoči nas svojemu Sinu, izroči nas svojemu Sinu! O prečista Devica, ti si dosegla milost in veliko predpravico, kakoršne ni nihče dosegel! Dodeli nam torej, da nam tisti, kateri je iz tebe na-se vzel slabosti in revščino naše narave, po tvoji priprošnji podeli slavo nebeškega kraljestva: Jezus Kristus, tvoj Sin, naš Gospod in Bog, kateremu bodi čast in slava vekomaj. Amen.

Hrepenenje.

Pridi, pridi, o božja hrana, in nasiti mojo dušo! Pridi, o ogenj svete ljubezni! Pridi, o plamen božje ljubezni in vnemi me! Pridi, o nebeški pastir, da me vodiš! Pridi, o moj Oče, moj ženin, moj svetli biser, moje življenje, moj mir! Pridi, ti

edini namen vseh mojih želj! Pridi, o luč moje duše, radost mojega srca, tolažnik žalostnih! Pridi; saj tebe so pričakovali vsi narodi, in po tebi so hrepeneli očaki! Pridi, o ti lepota večnih krajev, ti veselje angeljem, ti radost nebesom, ti zveličanje svetnikom! Pridi, ti moj raj, pridi; le po tebi hrepeni moja duša, po tebi vzdihuje moje srce! Pridi, ker ti si me ranil s svojo ljubeznijo; pridi in nikar se ne mudi; hrepenenje mi dela silo; saj ne morem več živeti brez tebe. O Jezus, usmili se me in pridi! Amen.

Očitna spoved pred sv. obhajilom.

Spovem se Bogu vsemogočnemu, blaženi Mariji Devici, svetemu Mihaelu arhangelu, svetemu Janezu Krstniku, svetima apostoloma Petru in Pavlu, vsem svetnikom in vam, duhovni oče, da sem veliko grešil z mislijo, z besedo in z dejanjem. Moja krivda, moja krivda, moja prevelika krivda! Zato prosim blaženo Marijo vselej Devico, sv. Mihaela arhangelu, sv. Janeza Krstnika, sveta apostola Petra in Pavla, vse svetnike in vas, duhovni oče, molite za-me pri Gospodu, našem Bogu.

Usmili se nas, vsemogočni Bog, odpusti nam naše grehe, in nas pripelji v večno življenje! Amen.

Milost, odvezo in odpuščenje naših grehov dodeli nam vsemogočni in usmiljeni Gospod! Amen.

Kadar pokažejo presv. Rešnje Telo.

O Gospod! nisem vreden, da greš pod mojo streho, ampak reci le besedo, in ozdravljena bo moja duša. (Se trikrat ponovi.)

Po svetem obhajilu.

Vzdihljeji.

O Jezus! tebi živim. O Jezus! tebi umrjem. O Jezus! tvoj sem živ in mrtev.

O moj Jezus! v tebe verujem, ker si večna resnica. O moj Jezus! v tebe zaupam, ker si neskončna milost. O moj Jezus! tebe ljubim, ker si največja dobrota.

O moj Jezus! kako srečen sem, da si ti, moj večni Bog, se k meni ponižal. O moj Jezus! ponižno te molim, svojega Odrešenika in Zveličarja, v mojem srcu pričujočega. O moj Jezus! tebi bodi hvala in zahvala, da si se ponižal, pod mojo streho priti, mene poživiti s svojim presvetim telesom in svojo presveto krvjo. O moj Jezus! ostani pri meni zdaj in ob uri moje smrti. Amen.

Zahvala.

O Jezus, kako ti naj povrnem dobroto tvojega usmiljenega obiskovanja? Ko bi se z menoj združile vse stvari, vendar bi hvala bila še prepičla. Dobro vem, katere daritve ti najbolj zahtevaš od mene in kako se ti morem ugodno zahvaliti.

Darovanje.

Ti hočeš moje srcé. Ti si ga ustvaril, ti si ga na križu odkupil s svojo krvjo; zopet si si ga osvojil, zatorej ni moje, ampak tvoje bodi, ker tebi ga darujem. Glej, darujem se tebi vsega, svoje telo in svojo dušo, svoje srce in svojo voljo! Naj ti ugaja ta moj dar in sprejmi me kot svojo last.

Molitev sv. Tomaža Akvinčana.

Zahvaljujem te, sveti Gospod, vsemo-gočni Oče, večni Bog! Ne zaradi mojih zaslug, marveč zgolj iz usmiljenja si dal zaužiti meni grešniku, nevrednemu služabniku tvojemu, predragoceno telo in kri tvojega Sina, Gospoda našega Jezusa Kristusa. Prosim te, naj mi ne bo to sveto obhajilo v kazen in zadolženje, marveč zveličanski pripomoček v odpuščenje! Služi naj mi kot orožje vere in ščit dobre volje!

Zbriše naj moje grehe, prežene huda nagnenja in poželenja, poveča pa ljubezen in potrpežljivost, ponižnost in pokorščino ter vsakoršno čednost! Zalezovanj vseh sovražnikov, vidnih in nevidnih, naj me trdno brani! Nagnenja moja, dušna in telesna, naj popolnoma uteši! Moč naj mi dá, da živim le tebi, edinemu in pravemu Bogu in srečno dosežem namen življenja! Prosim te, o Bog, da vsprejmeš mene grešnika k oni nepopisljivi pojedin, kjer si ti s svojim Sinom in svetim Duhom, svetnikom prava luč, obilno nasičenje, večno veselje, dovršena radost in popolna sreča. Po istem Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Molitev k presveti Devici Mariji.

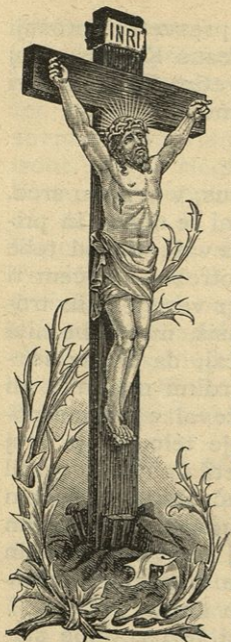
O presveta, prečista in preslavna Devica Marija, mati našega Gospoda Jezusa Kristusa, kraljica nebes in zemlje! Ti si zaslužila v svojem svetem naročju nositi Stvarnika vseh stvari. In glej, jaz nevrednej sem se predrznil resnično telo in resnično kri istega Stvarnika v svoje srce prejeti. Prosim te, pri tvoji deviški ponižnosti, pri trpljenju in smrti tvojega Sina, naj mi bo odpuščeno vse, karkoli sem zagrešil pri tem sv. obhajilu ali iz nevednosti, nemarnosti ali iz nepazljivosti! Odpusti naj mi

vse te pregreške po tvoji presveti priprošnji ravno isti naš Gospod Jezus Kristus, tvoj Sin, ki z Očetom in svetim Duhom živi in kraljuje vekomaj. Amen.

Prošnja.

Imam te zdaj, o Jezus, v svojem srcu. Ker si prišel skazovat mi le dobro in prijetno, in ker celó zahtevaš, da od tebe tirjam vse, kar mi je potrebno, hočem ti svoje prošnje predložiti z veseljem in trdnim upanjem, da me uslišiš, moj ljubeznivi Zveličar. — Ne pripuščaj, da bi jaz svojega duha onečastil z grdimi mislimi, ali da bi svoje srce omadeževal z gnusno pohotnostjo, ali da bi svoje telo, ki je tvoj tempelj in si ga ti posvetil na novo, ogrdil z novim grehom, temveč služiti ti hočem s čistim telesom in ti ugajati z deviškim srcem. — Brani in varuj me v mojih bojih in skušnjavah, varuj me napadov sovražnikovih, da te ljubim do smrti.

Blagoslovi tudi, moj Jezus, moje stariše, duhovnike, brate in sestre, prijatelje in neprijatelje, pravičnike in krivičnike. Priporočam ti vse, za katere mi je moliti; usmili se vseh, naj se vsi udeležijo tvoje milosti in tvojega blagoslova. Tudi verne duše v vičah naj počivajo v miru. Amen.

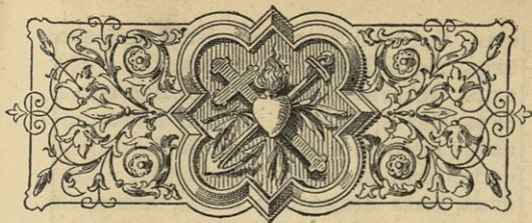
Molitev za odpustke.

Glej, moj ljubeznivi in dobrotljivi Jezus, v tvoji presveti pričujočnosti poklekнем na tla in te prosim prav goreče: vtisni globoko v moje srce dejanje vere, upanja in ljubezni! Obudi mi kesanje nad mojimi grehi in trdni sklep, tebe nikoli več ne razžaliti! Poln ljubezni in sočutja premišlujem tvoje svete petere rane, govoreč v duhu besede, ki jih je zapisal o tebi, moj Jezus, prerok David:

„Moje roke in moje noge so mi prebodli; vse moje kosti so prešтели.“ (Ps. 21, 17. 18.)

(Vsi tisti verniki, ki se skesano izpovedó in prejmejo sv. obhajilo ter molijo to molitev pred sv. razpelom, zadobé popolni odpustek, če molijo razen tega še v namen sv. cerkve. Tako so določili papež Pij IX. dne 31. jul. 1858.)

Popoldanska služba božja.

Litanije presvetega Rešnjega Telesa.

Gospod, usmili se nas!
Kriste, usmili se nas!
Gospod, usmili se nas!
Kriste sliši nas!
Kriste usliši nas!

Bog Oče nebeški,
Bog Sin, Odrešenik sveta,
Bog sveti Duh,
Sveta Trojica, en sam Bog,
Jezus, kateri si v presvetem zakra-
mentu resnično pričujoč s krvjo in
z mesom, z dušo in telesom, po
božji in človeški naravi,

usmili se nas!

Jezus, živi kruh, kateri si prišel z nebes,
 Jezus, skriti Bog in Zveličar,
 Jezus, nekrvavi dar novega zakona,
 Jezus, dar sprave za žive in mrtve,
 Jezus, nedolžno Jagnje božje,
 Jezus, kruh angelov,
 Jezus, naša dragocena dušna hrana,
 Jezus, vez ljubezni in mirú,
 Jezus, moč in sladkost čistih duš,
 Jezus, studenec vseh milostij,
 Jezus, tolažba žalostnih,
 Jezus, pribežališče grešnikov,
 Jezus, moč slabotnih,
 Jezus, zdravilo bolnikov,
 Jezus, popotnica teh, ki v večnost
 gredó,

Jezus, zastava večnega življenja,
 Jezus, večno veselje izvoljenih,
 Bodi nam milostljiv — zanesi nam, o Jezus!
 Bodi nam milostljiv — usliši nas, o Jezus!

Nevrednega prejemanja tega presve-
 tega zakramenta,
 Poželjenja mesa,
 Poželjenja očij,
 Prevzetnosti življenja,
 Vseh grešnih priložnostij in nevarnostij,
 Vsake lahkomišljenosti srcá,
 Vsake mrzrote do bližnjega,
 Vsega greha,

usmili se nas!

reši nas, o Jezus!

Večne smrti,
 Po svojem svetem včlovečenji,
 Po svojem bridkem trpljenju in po
 svoji smrti,
 Po svoji neskončni želji, dati učencem
 in nam svoje meso in kri za dušno
 hrano,
 Po srčni ljubezni, s katero si dal svo-
 jim učencem in nam presveto meso
 za hrano in presveto kri za pijačo,
 Po svoji neizmerni ponižnosti, s ka-
 tero si umival svojim učencem noge,
 Po peterih ranah svojega presvetega
 telesa,
 Po presveti krvi, katero si nam na
 oltarju zapustil,
 Mi ubogi grešniki,
 Da našo vero, čast in pobožnost k
 temu presvetemu zakramentu po-
 množiš in ohraniš,
 Da vse, kar je pregrešno in tebi zo-
 prno, v nas uničiš in zamoriš,
 Da nas v milosti pokrepiš in ohraniš,
 Da nas pred zalezovanjem hudobnega
 duha zavaruješ,
 Da naša srca po svoji milosti očistiš
 in posvetiš,
 Da nam sad tega presvetega zakra-
 menta obilno dodeliš,

reši nas, o Jezus!

prosimo te, usliši nas!

Da nas po tem presvetem zakramentu
ljubezni v skupni sveti ljubezni
vedno bolj družiš,

Da nam hrepenenje, te večkrat v sve-
tem obhajilu prejeti, obudiš,

Da nam daš milost, vselej dobro pri-
pravljenim k tvoji božji mizi pri-
stopiti,

Da nas ob koncu našega življenja s
to nebeško popotnico previdiš in
zveseliš,

Da nas v smrtnem boju ne zapustiš,

Da nam srečno zadnjo uro dodeliš,

Da nas poslednji dan k večnemu živ-
ljenju obudiš,

Sin božji,

Jagnje božje, ki grehe sveta odjemplješ;
zanesi nam, o Jezus!

Jagnje božje, ki grehe sveta odjemplješ;
usliši nas, o Jezus!

Jagnje božje, ki grehe sveta odjemplješ;
usmili se nas, o Jezus!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Oče naš . . . Češčena si Marija . . .

prosimo te, usliši nas!

Molimo!

O Bog, kateri si nam v prečudežnem zakramentu spomin svojega trpljenja zapustil, dodeli, te prosimo, da svete skrivnosti tvojega telesa in tvoje krvi tako častimo, da sad tvojega odrešenja vedno v sebi čutimo. Kateri živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

Litanije vseh svetnikov.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Bog Oče nebeški,	}	usmili se nas!
Bog Sin, Odrešenik sveta,		
Bog sveti Duh,		
Sveta Trojica, en sam Bog,		
Sveta Marija,	}	prosi za nas!
Sveta božja porodnica,		
Sveta devic Devica,		
Sveti Mihael,		
Sveti Gabriel,		
Sveti Rafael,		

Vsi sveti angeli in arhangeli, } prosite
 Vse svete vrste zveličanih duhov, } za nas!

Sveti Janez Krstnik, }
 Sveti Jožef, } prosi za nas!

Vsi sveti očaki in preroki, prosite za nas!

Sveti Peter, }
 Sv. Pavel, }
 Sv. Andrej, }
 Sv. Jakob, }
 Sv. Janez, }
 Sv. Tomaž, }
 Sv. Jakob, }
 Sv. Filip, }
 Sv. Jernej, }
 Sv. Matevž, }
 Sv. Simon, }
 Sv. Tadej, }
 Sv. Matija, }
 Sv. Barnaba, }
 Sv. Lukež, }
 Sv. Marko, } prosi za nas!

Vsi sveti apostoli in evangelisti, }
 Vsi sveti učenci Gospodovi, } prosite
 Vsi sveti nedolžni otroci, } za nas!

Sveti Štefan, }
 Sveti Lavrencij, } prosi za nas!
 Sveti Vincencij, }

Sveta Fabijan in Sebastijan, } prosita za
 Sveta Janez in Pavel, } nas!

Sveta Kozma in Damijan, } prosita za
 Sveta Gervazij in Protazij, } nas!

Vsi sveti mučeniki, prosite za nas!

Sveti Silvester, }
 Sveti Gregor, }
 Sveti Ambrož, }
 Sveti Avguštín, } prosí za nas!
 Sveti Jeronim, }
 Sveti Martin, }
 Sveti Nikolaj, }

Vsi sveti škofje in spoznavalci, } prosite
 Vsi sveti učeníki, } za nas!

Sveti Anton, }
 Sveti Benedikt, }
 Sveti Bernard, } prosí za nas!
 Sveti Dominik, }
 Sveti Frančišek, }

Vsi sveti mašniki in leviti, } prosite
 Vsi sveti menihi in puščavniki, } za nas!

Sveta Marija Magdalena, }
 Sveta Agata, }
 Sveta Lucija, }
 Sveta Neža, } prosí za nas!
 Sveta Cecilija, }
 Sveta Katarina, }
 Sveta Anastazija, }

Vse svete device in vdove, } prosite
 Vsi svetniki in svetnice božje, } za nas!

Bodi nam milostljiv, zanesi nam, o Gospod!

Bodi nam milostljiv, usliši nas, o Gospod!
 Vsega hudega,
 Vsega greha,
 Svoje jeze,
 Nagle in neprevidene smrti,
 Skušnjav hudobnega duha,
 Jeze, sovraštva in vse hude volje,
 Duhá nečistosti,
 Treska in hudega vremena,
 Šibe potresa,
 Kuge, lakote in vojske,
 Večne smrti,
 S skrivnostjo svojega svetega včlo-
 večanja,
 S svojim prihodom,
 S svojim rojstvom,
 S svojim krstom in svetim postom,
 S svojim križem in trpljenjem,
 S svojo smrtjo in svojim pokopom,
 S svojim svetim vstajenjem,
 S svojim čudovitim vnebohodom,
 S prihodom tolažnika svetega Duha,
 V dan sodbe,
 Mi grešniki,
 Da nam zanesesh,
 Da nam odpustiš,
 Da nas k pravi pokori pripelješ,
 Da svojo sveto cerkev vladaš in
 ohraniš,

reši nas, o Gospod!

prosimo
 te, usliši
 nas!

Da apostolskega pastirja in vse cerkvene stanove v svoji sveti veri ohraniš,

Da sovražnike svete cerkve ponižaš,

Da našega cesarja varuješ,

Da krščanskim kraljem in oblastnikom mir in pravo edinost daš,

Da vsemu krščanskemu ljudstvu mir in edinost dodeliš,

Da nas vse v svoji sveti službi potrдиš in ohraniš,

Da naše misli k nebeškim željam povzdigneš,

Da vsem našim dobrotnikom večne dari dodeliš,

Da duše naše in naših bratov, bližnjih in dobrotnikov večnega pogubljenja rešiš,

Da sad zemlje daš in ohraniš,

Da vsem vernim dušam večni pokoj dodeliš,

Da nas uslišiš,

Sin božji,

Jagnje božje, ki grehe sveta odjemlješ; zanesi nam, o Gospod!

Jagnje božje, ki grehe sveta odjemlješ; usliši nas, o Gospod!

Jagnje božje, ki grehe sveta odjemlješ; usmili se nas, o Gospod!

prosimo te, usliši nas!

Kriste, sliši nas!
 Kriste, usliši nas!
 Gospod, usmili se nas!
 Kriste, usmili se nas!
 Gospod, usmili se nas!

Oče naš . . .

Ÿ. In ne vpelji nas v skušnjavao.

Ř. Temveč reši nas hudega. Amen.

Psalm 69.

Bog, ozri se mi na pomoč; Gospod,
 hiti mi pomagat!

Naj bodo osramočeni in naj se sramu-
 jejo, kateri mi strežejo po življenju.

Naj se umaknejo strani in se sramujejo,
 kateri mi hočejo hudo.

Hitro naj jih zadene njih sramota, ki
 mi pravijo: »Ahà, ahà!«

Radujejo in veselé naj se nad teboj vsi,
 ki te iščejo, in vedno naj rekó, ki ljubijo
 tvoje rešenje: »Hvaljen Gospod!«

Jaz pa sem siromak in ubožec, Bog po-
 magaj mi!

Ti si moj pomočnik in rešitelj, Gospod,
 nikar ne odlašaj!

Cast bodi Očetu itd.

Ÿ. Pomagaj svojim služabnikom.

Ř. Kateri v tebe zaupajo, o moj Bog!

- V. Bodi nam, o Gospod, močen stolp.
 R. Pred sovražnikom.
 V. Nič naj ne opravi sovražnik pri nas.
 R. In otrok krivice naj se ne loti nam škodovati.
 V. Gospod, ne ravnaj z nami po naših grehah.
 R. In ne povračuj nam po naših hudobijah.
 V. Molimo za našega papeža I.
 R. Ohrani jih, o Gospod, oživljaj in osrečuj jih na zemlji, in ne daj jih v voljo njihovih sovražnikov.
 V. Molimo za našega škofa I.
 R. Gospod, ohrani in varuj jih vsega hudega.
 V. Molimo za našega cesarja I.
 R. Ohrani, o Gospod, našega cesarja in usliši nas ob dnevu, kadar te zanj prosimo.
 V. Molimo za svoje dobrotnike.
 R. Povrni milostljivo, o Gospod, zavoljo svojega imena večno življenje vsem, kateri nam kaj dobrega storijo.
 V. Molimo za verne mrtve.
 R. Gospod, daj jim večni mir in pokoj, in večna luč naj jim sveti.
 V. Naj počivajo v miru.
 R. Amen.
 V. Molimo za svoje brate, katerih ni tukaj.
 R. Pomagaj svojim služabnikom, ki v tebe zaupajo, o moj Bog!
 V. Pošlji jim, o Gospod, pomoč iz svetišča.
 R. In varuj jih s Sijona.

Ÿ. Gospod, usliši mojo molitev.

Ř. In moje vpitje naj do tebe pride.

Ÿ. Gospod bodi z vami.

Ř. In s tvojim duhom.

M o l i m o !

O Bog, ki ti je lastno, usmiliti se vselej in prizanesti, usliši naše pohlevne prošnje, da nas in vse tvoje služabnike, katere grehov veriga veže, milost tvoje dobrote odveže.

Usliši, prosimo te, o Gospod, našo pohlevno molitev, in odpusti nam grehe, ki se ti jih obtožimo, da nam dobrotljivo z odpuščenjem vred mir dodeliš.

Skaži nam dobrotljivo, o Gospod, svojo neizrečeno milost, da nas ne samo vseh grehov odvežeš, temveč tudi šib, katere za-nje zaslužimo, odrešiš.

O Bog, ki te greh žali in pokora potolaži, oglej se milostljivo na prošnjo k tebi kličejočega ljudstva, in šibe svoje jeze, katere za svoje grehe zaslužimo, od nas odvrni.

Vsemogočni večni Bog, usmili se svojega služabnika našega papeža I., in vodi jih po potu večnega življenja, da bodo s tvojo pomočjo, kar je tebi dopadljivo, želeli in z vso močjo storili.

O Bog, pastir in vladar vseh vernikov,

ozri se milostljivo na svojega služabnika našega škofa I., ki si jih za pastirja naše I. škofije postavil; dodeli jim, da tistim, čez katere so postavljeni, z besedo in dejanjem k dobremu služijo, in tako s čredo, ki jim je izročena, večno življenje dosežejo.

O Bog, varuh vseh kraljestev, posebno pa še našega avstrijskega cesarstva, dodeli svojemu služabniku našemu cesarju I. I. tvojo moč, s katero se sovražnik premaga, spoznati in častiti, da bodo, ker so po tvoji volji cesar postali, tudi v tvojem varstvu vselej mogočni.

O Bog, od katerega izhajajo svete želje, dobre misli in pravična dejanja, daj svojim služabnikom tak mir, kakor ga svet ne more dati, da bodo naša srca tvojim zapovedim udana, in časi s tvojo pomočjo brez strahu pred sovražniki varni in mirni.

O Bog, užgi naša srca z ognjem svetega Duha, da ti bomo s čistim telesom služili in z očiščenim srcem dopadli.

O Bog, Stvarnik in Odrešenik vseh vernih, dodeli dušam svojih služabnikov in služabnic, da odpuščenje, katerega so vselej želeli, po bogaboječih prošnjah dosežejo.

Začenjaj, prosimo, o Gospod, s svojim duhom naša dejanja in spremiljaj jih s svojo pomočjo, da se vse naše molitve in dela

iz tebe začnejo, in iz tebe začeta tudi v tebi končajo.

Vsemogočni večni Bog, ki gospoduješ čez žive in mrtve in se usmiliš vseh, katere iz vere in dobrih del za svoje spoznaš, prosimo te pohlevno, da vsi, za katere smo se namenili moliti, kateri so še pri življenju, ali so se že iz sveta ločili, po prošnjah vseh tvojih svetnikov od tvoje dobrote odpuščenje vseh svojih grehov dosežejo. Po Gospodu našem, Jezusu Kristusu, Sinu tvojemu, kateri s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

Ÿ. Gospod, usliši mojo molitev.

Ř. In moje vpitje naj do tebe pride.

Ÿ. Vsemogočni in usmiljeni Bog naj nas usliši.

Ř. Amen.

Ÿ. In vernih duše naj po milosti božji v miru počivajo.

Ř. Amen.

Litanije presv. Imena Jezusovega.*

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Jezus, sliši nas!

Jezus, usliši nas!

* Odpustka 300 dnij enkrat na dan, če jih s skesanim srcem in pobožno moliš. (Leon XIII., 16. prosinca 1886.)

Bog Oče nebeški,
 Bog Sin, Odrešenik sveta,
 Bog sveti Duh,
 Sveta Trojica, en sam Bog,
 Jezus, Sin živega Boga,
 Jezus, odsvit Očeta,
 Jezus, žar večne luči,
 Jezus, kralj veličastva,
 Jezus, solnce pravice,
 Jezus, Sin Marije Device,
 Jezus, ljubeznivi,
 Jezus, čudoviti,
 Jezus, močni Bog,
 Jezus, Oče prihodnjega veka,
 Jezus, poslanec velikega sklepa,
 Jezus, najmogočnejši,
 Jezus, najpotrpežljivejši,
 Jezus, najpokornejši,
 Jezus, krotki in iz srca ponižni,
 Jezus, ljubitelj čistosti,
 Jezus, naš ljubitelj,
 Jezus, Bog mirú,
 Jezus, začetnik življenja,
 Jezus, vzgled krepostij,
 Jezus, gorečih duš ljubitelj,
 Jezus, naš Bog,
 Jezus, naše pribežališče,
 Jezus, oče ubogih,
 Jezus, zaklad vernih,

} usmili
 se nas!

Jezus, dobri pastir,
 Jezus, prava luč,
 Jezus, večna modrost,
 Jezus, neskončna dobrota,
 Jezus, pot in življenje naše,
 Jezus, veselje angelov,
 Jezus, kralj očakov,
 Jezus, vodnik apostolov,
 Jezus, učenik evangelistov,
 Jezus, srčnost mučnikov,
 Jezus, luč spoznavalcev,
 Jezus, čistost devic,
 Jezus, krona vseh svetnikov,

usmili se
 nas!

Bodi nam milostljiv, zanesi nam, o Jezus!
 Bodi nam milostljiv, usliši nas, o Jezus!

Vsega zlega,
 Vsega greha,
 Svoje jeze,
 Zalezovanj hudičevih,
 Duha nečistosti,
 Večne smrti,
 Zanemarjenja navdihov tvojih,
 Po skrivnosti svojega svetega včlo-
 večenja,
 Po rojstvu svojem,
 Po detinstvu svojem,
 Po božjem življenju svojem,
 Po trudih svojih,
 Po smrtni bridkosti in trpljenju svojem,

reši nas, o Jezus!

Po križu in zapuščenosti svoji,	} reši nas, o Jezus!
Po bolečinah in slabostih svojih,	
Po smrti in pokopu svojem,	
Po vstajenju svojem,	
Po vnebohodu svojem,	
Po radostih svojih,	
Po slavi svoji,	

Jagnje božje, ki grehe sveta odjemlješ;
zanesi nam, o Jezus!

Jagnje božje, ki grehe sveta odjemlješ;
usliši nas, o Jezus!

Jagnje božje, ki grehe sveta odjemlješ;
usmili se nas, o Jezus!

Jezus, sliši nas!

Jezus, usliši nas!

M o l i m o !

Gospod Jezus Kristus, ki si rekel: Prosite in boste prejeli, išcite in boste našli, trkajte in bode se vam odprlo, daj nam, prosimo te, gorečnost božje svoje ljubezni, da te s celim srcem, z besedo in dejanjem ljubimo in neprenehoma hvalimo.

Dodeli nam, Gospod, da strah in ljubezen do tvojega svetega Imena vedno v sebi ohranimo, ker nikdar voditi ne nehaš, katere v stanovitnosti svoje ljubezni utrjuješ. Ki živiš in kraljuješ na vekov veke. Amen.

Molitev k časti Imena Jezusovega.

O Bog, ki si svojega edinorojenega Sina za Zveličarja človeškega rodú odločil in ga Jezusa imenovati ukazal, dodeli milostljivo, da bomo, ki njegovo sveto Ime na zemlji častimo, tudi njegovo obličje v nebesih gledali in uživali. Po istem Gospodu našem itd.

Lavretanske litanije.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Bog Oče nebeški,

Bog Sin, Odrešenik sveta,

Bog sveti Duh,

Sveta Trojica, en sam Bog,

Sveta Marija,

Sveta božja porodnica,

Sveta devic Devica,

Mati Kristusova,

Mati milosti božje,

Mati prečista,

Mati brez madeža,

Mati nedolžna,

Mati presveta,

} usmili se
nas!

} prosi za nas!

Mati ljubezniva,
 Mati prečudna,
 Mati našega Stvarnika,
 Mati našega Odrešenika,
 Devica najmodrejša,
 Devica častitljiva,
 Devica hvale vredna,
 Devica mogočna,
 Devica usmiljena,
 Devica verna,
 Podoba pravice,
 Sedež modrosti božje,
 Začetek našega veselja,
 Posoda duhovna,
 Posoda časti vredna,
 Posoda vse svetosti,
 Skrivnostna roža,
 Stolp kralja Davida,
 Stolp slonokoščeni,
 Hiša zlata,
 Skrinja mirú in sprave,
 Vrata nebeška,
 Zgodnja danica,
 Zdravje bolnikov,
 Pribežališče grešnikov,
 Tolažnica žalostnih,
 Pomoč kristijanov,
 Kraljica angelov,
 Kraljica očakov,

prosi za nas!

Kraljica prerokov,	}	prosi za nas!
Kraljica apostolov,		
Kraljica mučenikov,		
Kraljica spoznavalcev,		
Kraljica devic,		
Kraljica vseh svetnikov,		
Kraljica brez madeža izvirnega greha spočeta,		
Kraljica svetega rožnega venca,	}	
Jagnje božje, ki grehe sveta odjemlješ;		
zanesi nam, o Gospod!		
Jagnje božje, ki grehe sveta odjemlješ;		
usliši nas, o Gospod!		
Jagnje božje, ki grehe sveta odjemlješ;		
usmili se nas, o Gospod!		
Kriste, sliši nas!		
Kriste, usliši nas!		
Oče naš . . . Češčena Marija . . .		

Molitve.

K sveti Devici materi Mariji.

Pod tvojo pomoč pribežimo, o sveta božja porodnica; ne zavrzi naših prošenj v naših potrebah, temveč reši nas vselej vseh nevarnostij, o častitljiva in blažena Devica, naša gospa, naša srednica, naša besednica, naša pomočnica! S svojim Sinom nas spravi, svojemu Sinu nas priporoči, svojemu Sinu nas izroči.

Ÿ. Prosi za nas, sveta božja porodnica!
 R. Da postanemo vredni obljub Kristusovih.

M o l i m o !

Dodeli nam, svojim služabnikom, prosimo, Gospod Bog, da vedno zdravje na duši in na telesu uživamo, in da bomo po častitih prošnjah presvete matere, vselej Device, sedanje žalosti rešeni in večnega veselja deležni.

„Češčena bodi kraljica.“

Češčena bodi, kraljica, mati milosti, življenje, sladkost in upanje naše, bodi češčena! K tebi vpijemo zapuščeni Evini otroci; k tebi zdihujemo žalostni in objokani v tej solzni dolini. Oh, obrni torej, naša pomočnica, svoje milostljive oči v nas, in pokaži nam po tem revnem življenju Jezusa, blaženi sad svojega telesa, o milostljiva, o dobrotljiva, o sladka Devica Marija!

Ÿ. Prosi za nas, sveta božja porodnica!
 R. Da postanemo vredni obljub Kristusovih.

M o l i m o !

Vsemogočni, večni Bog, ki si dušo in telo častite Device in matere Marije, da bi vredno prebivališče tvojega Sina biti zaslužila, s pomočjo svetega Duha pripravil,

daj, da bomo, ki se njenega spomina veselimo, po njenih milostljivih prošnjah prihodnjega zlega in večne smrti rešeni. Po istem Kristusu, Gospodu našem. Amen.

K svetemu Jožefu.

Glejte, zvesti in modri hlapec, katerega je postavil Gospod čez svojo družino!

Ÿ. Prosi za nas, sveti Jožef!

Ř. Da postanemo vredni obljub Kristusovih.

Molimo!

Naj nam, prosimo te, o Gospod, zasluženje ženina tvoje presvete matere Marije pomaga, da, česar naša slabost ne premore, nam bode po njegovih prošnjah dodeljeno.

O Bog, ki si po svoji nedopovedljivi previdnosti svetega Jožefa za ženina svoji najsvetejši porodnici izbrati blagovolil, dodeli nam, da bomo, ki ga za varuha častimo na zemlji, vredni imeti ga tudi za priprošnika v nebesih. Po Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Za vse potrebe.

Gospod, ponižno te prosimo, razveži po svoji milosti naših grehov vezí in ohrani po prošnjah svoje izvoljene matere, ljube Device Marije, in vseh svojih svetnikov nas, svoje služabnike, naše dobrotnike in

naše pohištvo v vsi svetosti. Očisti tudi vso našo rodovino in naše prijatelje hudobe in grehov in napolni jih z lepimi čednostmi. Dodeli nam mir in zdravje, odvrni od nas vidne in nevidne sovražnike in odženi vse hude želje. Daj nam zdravo vreme in dobro letino; skaži milost našim prijateljem in neprijateljem, in obvaruj to župnijo z vsemi, kateri v njej prebivajo, kuge, lakote, vojske, ognja, potresa, povodnji, in dodeli milostljivo vsem vernim kristijanom, živim in mrtvim, v nebeškem kraljestvu večno življenje, mir in pokoj. Obvaruj našega papeža I., našega škofa I., našega cesarja I., in vso našo duhovsko in deželsko gosposko, in vse krščansko ljudstvo vseh nadlog in vsega zlega. In tvoj blagoslov pridi z nebes na nas in bodi vselej nad nami! Po Gospodu našem Jezusu Kristusu, Sinu tvojemu, kateri s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

Ÿ. Božja pomoč ostani vselej pri nas!

R. Amen.

Oče naš ... Češčena Marija ... (petkrat).

K svetemu Jožefu po rožnem vencu.

K tebi, sveti Jožef, zatekamo se v svojih stiskah, in zdaj, ko smo prosili pomoči tvojo presveto nevesto, kličemo zaupljivo tudi

tebe na pomoč. Zavoljo tiste ljubezni, ki te je družila z neomadeževano Devico in božjo porodnico, in zavoljo očetovske ljubezni, s katero si objemal dete Jezusa, te ponižno prosimo, ozri se milostljivo na delež, katerega si je pridobil Jezus s svojo krvjo in podpiraj nas v težavah naših s svojo mogočno priprošnjo.

Brani, o najprevidnejši varuh svete Družine, izvoljeni zarod Jezusa Kristusa; varuj nas, o ljubeznivi oče, kuge vseh zmot in pohujšanja; milostno nam stoj na strani v tem boju z oblastjo teme, naš nebeški, mogočni rešitelj; in kakor si nekdanj dete Jezusa rešil največje nevarnosti življenja, tako brani zdaj sveto cerkev božjo proti zalezovanju njenih sovražnikov in proti vsakemu nasprotovanju; nas vse brani s svojim varstvom, da bomo po tvojem vzgledu in s tvojo pomočjo sveto živeli, pobožno umrli in večno zveličanje v nebesih dosegli. Amen.

Odpustka 7 let in 7 kvadragén, kadar se meseca vinotoka dostavi molitvi rožnega venca; sicer pa 300 dnij enkrat na dan. (Leon XIII.)

Sveti križev pot.*

Priprava.

S moj sladki Jezus! Iz ljubezni do mene si šel, obložen s težkim križem, skozi jeruzalemsko mesto. Iz ljubezni do tebe hočem tudi jaz zdaj premišljevati tvoje sveto trpljenje in iti za teboj po križevem potu.

Molim tvoj častitljivi križ, ki nam daje pravo življenje. Spoštljivo se spominjam tvojih muk; dragi so mi tvoji žebli in rane na tvojih udih; častim trst, sulico in tvojo trnjevo krono ter si jo denem na glavo, kakor bi bila kraljevska krona.

Usmiljenje, o moj Jezus, usmiljenje!

* Ta križev pot se moli navadno v Jeruzalemu na štirinajstih postajah „pravega križevega pota“ od sodne hiše do Kalvarije in se imenuje „pot bolečin“ ali „Via dolorosa“.

Jaz, ki ležim zdaj tu pri tvojih nogah, sem oni grešnik, čegar mnogobrojni grehi so bili krivi vsega tvojega trpljenja.

Kesam se vseh svojih grehov, o Jezus, kesam se jih iz ljubezni do tebe. Prosim te, daj mi še pristrčneje kesanje.

Podeli mi odkritosrčno ljubezen do tebe in milost, da se bodem popolnoma spreobrnil v svojem srcu.

Stôri, da bode ta sveti križev pot, katerega hočem zdaj-le zmoliti, v tvojo večjo čast, v korist vojskujoči se cerkvi na zemlji in v oproščenje trpečim v vicah.

S tem svetim križevim potom se hočem udeležiti tudi vseh odpustkov, kateri so zanj podeljeni. Darujem ti jih posebno za svojo dušo in za duše umrlih kristijanov, da bi bili rešeni hudih muk in kmalu uživali večno veselje in srečo v nebesih.

Prosim te, o mili Jezus, ki si toliko trpel za me, dodeli mi milost in moč, da s tem križevim potom zaslužim v tem življenju tvojo milost, v prihodnjem pa večno veselje. Amen.

Jezusa krivično obsodijo k smrti.

„Tedaj ga jim je Pilat izročil, da so ga križali.“ Jan. 19, 16.

Ÿ. Molimo te, o Kriste, in te hvalimo.

Ř. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premišljevanje: Jezusa, samo nedolžnost, zdaj k smrti obsodijo! Krivica, sovraštvo in vsi moji grehi so mu pripravili smrt.

Moj sladki Jezus, jaz sem kriv in ti nedolžen; obsodbo, katera je tebe zadela, zaslužim jaz zaradi svojih neštevilnih grehov in tako majhne ljubezni.

Odpusti mi, o moj Jezus, odpusti mi! Nikdar več te ne bom razžalil, ampak z vsemi svojimi močmi te bom ljubil do smrti.

Oče naš ... Češčena ... Čast bodi ...

Ÿ. Usmili se nas, o Gospod!

Ř. Usmili se nas!

Ÿ. In duše mrtvih naj po božjem usmiljenju počivajo v miru!

Ř. Amen.

Jezus sprejme težki križ na svoje rame.

„In potem, ko so ga zasramovali, so mu slekli škrlatni plašč, oblekli ga v njegovo oblačilo in peljali na Kalvarijo, da bi ga križali.“

Mark. 15, 20.

Ÿ. Molimo te, o Kriste, in te hvalimo.

Ř. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premišljevanje: Jezus vidi križ, na katerem bode umrl. Pozdravi ga in objame ter z veliko ljubeznijo dene na svoje rame, ki so bile zaradi bičanja popolnoma razmesarjene.

O ljubeznivi Jezus! Objel si križ in ga nesel iz ljubezni do mene, ki sem se tolikokrat ustavljal tvoji milosti in te tolikokrat razžalil.

O Jezus, moj Zveličar, nikdar več se ne bom ustavljal storiti, kar ti od mene zahtevaš. Pobiljšal se bom in odkritosrčno se izpovedal vseh svojih grehov, da te bom ljubil vse svoje prihodnje življenje in rešil svojo dušo. Amen.

Oče naš . . . itd.

Jezus pade prvič pod križem.

„In jaz sem bil kakor krotko jagnje,
katero peljejo v mesnico.“

Jan. 11, 19.

Ÿ. Molimo te, o Kriste, in te hvalimo.

Ř. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premišljevanje: Jezus pade pod težkim križem, ne more se več ganiti, in rabeljni ga neusmiljeno sujejo in bijejo, da bi ga prisilili vstati.

Ljubeznivi Zveličar! Moji neštevilni smrtni grehi te težijo, in vendar se jih ne braniš nositi. Zakaj ne? Ker me ljubiš. Je-li to mogoče? Ali me res ljubiš, o Jezus? O, potem mi daj dar solzâ, da bodem jokal in užigal svoje srce, da bo samo tebe ljubilo. Jaz molim in častim tvojo božjo ljubezen in srčnost. Dodeli mi, prosim te, milost, da te bodem v tvoji božji skrivnosti zmiraj bolj spoznaval in ljubil ter ti služil vedno bolj zvesto. Amen.

Oče naš . . . itd.

Jezus sreča svojo žalostno mater.

„Komu naj te primerjam? Velika
kakor morje je tvoja bolečina.“
Žal. pes. Jer. 2, 13.

Ÿ. Molimo te, o Kriste, in te hvalimo.
R. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premišljevanje: Jezus sreča svojo silno žalostno mater in njegovo srce je polno bridkosti. O, kako hude bolečine sta oba občutila!

O Marija, nebeška kraljica! Skrbno si kakor tvoj sin prikrivala vso svojo visokost. Toda njegovo ponižanje in njegove bolečine hočeš očitno prenašati. Bolj kakor vsako bitje si občutila trpljenje svojega sina na duši in na telesu.

Usmiljeni Jezus, uči me trpeti in vse potrpežljivo in ponižno prenašati! O Marija, skaži se, da si moja mati, in jaz bom z resničnim poboljšanjem pokazal, da sem tvoj zvesti otrok. Amen.

Oče naš . . . itd.

Simon Cirenejec pomaga Jezusu križ nesti.

„In prijeli so nekega Simona Cirenejca in so mu naložili križ, da ga je nesel za Jezusom.“

Luk. 23, 26.

Ÿ. Molimo te, o Kriste, in te hvalimo.

Ř. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premišljevanje: Simon mora pomagati Jezusu križ nesti. Vsakemu kristijanu je od Boga odločeno, da pomaga Jezusu tako, da bližnjemu dobro stori.

Odpusti mi, o moj Jezus, da ti nisem pomagal, ker sem velikokrat zaničeval reže in ker se jih nisem usmilil v njih potrebah. Spoznam, da sem po svetem krstu postal kristijan, a žalibog, da se dostikrat tako nevrednega skazujem te milosti.

O Marija, žalostna mati, izprosi mi milost, da si bodem globoko vtisnil v srce, kako se moram po vzgledu tvojega sina vësti do svojega bližnjega. Izprosi mi, da ga bom kolikor mogoče goreče ljubil in vedno hrepenel pomagati mu v telesnih in dušnih potrebah.

Oče naš . . . itd.

Veronika podá Jezusu potni prt.

„Njegovo obličje je bilo zakrito in bil je zaničevan, zato ga nismo čislali.“

Izaija 53, 3.

Ÿ. Molimo te, o Kriste, in te hvalimo.

Ř. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premišljevanje: Zveličar gre ves utrujen počasi po poti na Kalvarijo. Njegov obraz je poten, prašen in krvav. Pobožna žena pristopi k njemu, ne meneč se za to, kaj bodo drugi rekli, in mu spoštljivo obriše obraz; Jezus pa vtisne v ta potni prt svoj presveti obraz.

O moj Jezus! O, da bi mogel tudi jaz premagovati strah pred ljudmi, kakor ga je srčna sveta Veronika. Ne bi mi bilo treba imeti težke vesti, da sem zanemaril toliko dobrih del.

O moj božji Zveličar, dodeli mi milost, da bom zatrl v sebi strah pred ljudmi in da bom tebi do konca svojega življenja odkritosrčno in stanovitno služil. Amen.

Oče naš . . . itd.

Jezus pade drugič pod križem.

„Resnično, on nosi naše bolezni, on je prevzel naše bolečine. Mi pa si ga mislimo kot gobovega, katerega je Bog udaril in ponižal.“

Izaija 53, 4.

V. Molimo te, o Kriste, in te hvalimo.

R. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premišljevanje: Jezus že drugič omaga. Neštevilne moje krivice ga tlačijo k tлом in se mu nastavljajo na bridki poti na Kalvarijo, katero je nastopil, da bi mene rešil.

O presladki Jezus! Ko te vidim tako obloženega, smiliš se mi iz celega srca, in neki notranji glas me vabi, naj se k tebi spreobrnem. A le urno! Nič več se ne bom ustavljal tvoji milosti, ampak kesal se bom in opravil dobro spoved ter se popolnoma izročil tebi, svojemu usmiljenemu Zveličarju. Amen.

Oče naš . . . itd.

Jezus tolaži jokajoče žene.

„Jezus pa se je proti njim obrnil in rekel: Hčere jeruzalemske, nikar se ne jokajte nad menoj, ampak jokajte se nad seboj in nad svojimi otroki.“

Luk. 23, 28.

Ÿ. Molimo te, o Kriste, in te hvalimo.

R. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premišljevanje: Jezus se obrne k jeruzalemskim ženam in jim svetuje, naj se ne jokajo nad njim, ampak nad seboj. Kolikokrat je Jezus tudi meni govoril, naj se ustavim in naj ne hitim v večno pogubljenje!

Usmiljeni Jezus! Vidim, da sem na potu v večno pogubljenje, kamor me tirajo prevzetnost in druge strasti, ki še vedno vladajo v meni. Morda me bode kmalu pahnila smrt v to ognjeno brezdno, katero je podžgala božja pravičnost. A še lahko uidem, ako le hočem, pogubljenju in postanem izvoljenec za nebesa.

O Jezus! o Marija! pridita mi na pomoč! Napolnita mojo dušo s sovraštvom do greha in rešen sem. Amen.

Oče naš . . . itd.

Jezus pade tretjič pod križem.

„Ranjen je bil zavoljo naših grehov
in z njegovimi ranami smo bili
ozdravljeni.“
Izaija 53, 5.

Ÿ. Molimo te, o Kriste, in te hvalimo.

Ř. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premišljevanje: Jezus nima nič več močij. Trpljenje ga je popolnoma potrlo, tako, da je omagal pod težkim križem.

O Jezus, tvoja neskončna ljubezen do mene, in moji neštevilni grehi so vzrok, da si že tretjič padel. Kake kazni naj pričakujem, ako se ne bodem poboljšal!

Ves pobit zaradi svojih krivic in neštevilnih grehov se hočem ravnati po vzgledu izgubljenega sina. Napotil se bom, šel k svojemu Očetu in mu rekel: Odpusti mi, o moj Oče, odpusti mi!

Usmiljenje, o dobrotljivi Jezus, imej z grešnikom, ki je ves pogreznjen v sramoto in kesanje. Poboljšal se bom in te ljubil iz celega srca. Amen.

Oče naš . . . itd.

Jezusa slečejo in mu dajo žolča piti.

„Ko so tedaj vojaki Jezusa križali, vzeli so njegova oblačila. Ker je pa bila suknja brez šiva, od vrha sceloma tkana, so rekli med seboj: Nikar je ne režimo, ampak vadjajmo zanj, čegava bode.“ Jan. 19, 23.

Ÿ. Molimo te, o Kriste, in te hvalimo.

R. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premišljevanje: Jezusu vzamejo oblačilo zaradi naših grehov; pripustil je to zlasti zaradi tega, da bi zadostil za naše grehe zoper sveto čistost. Pil je žolč in kis, da bi zadostil za našo nezmernost in mesenost.

O ljubeznivi Jezus, s toliko ljubeznijo si zadostil za-me, da bi me poučil, da ne smem nikdar obupati nad odpuščanjem, naj bo še tako žalostno stanje moje duše; da naj se s tem večjo srčnostjo prizadevam očistiti svojo dušo vseh grehov.

O moj Bog, daj mi popolni kes in odpusti mi vse moje grehe! Pokoro bodem delal zanje in krotil nesrečne strasti, ki me imajo kakor sužnja v svoji oblasti. Amen.

Oče naš . . . itd.

Jezusa na križ pribijejo.

„In ko so prišli na mesto, katero se imenuje mesto mrtvaških glav, so ga križali.“ Luk. 23, 33.

Ÿ. Molimo te, o Kriste, in te hvalimo.

Ř. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premišljevanje: Jezus se je vlegel na križ kakor krotko jagnje, da so ga neusmiljeno nanj pribili. Ostri žebliji so prebodli njegove roke in noge. O strašne smrtne bolečine!

O Jezus, večni duhovnik, zdaj stopiš na oltar križa, z razprostrtimi rokami moliš kot mašnik za vse človeštvo in se daš pribiti na križ!

Moj Jezus, koliko trpiš iz ljubezni do mene! Jaz pa se ti skazujem tako malo hvaležnega. Kolike kazni je vredna ta ne-hvaležnost!

Daj mi milost, o Bog, da se bom vrnil k tebi ter potrpežljivo in voljno prenašal vse bolečine in nadloge. Amen.

Oče naš . . . itd.

Jezus umrje na križu.

„Jezus pa je rekel: Oče, odpusti jim, saj ne vedó, kaj delajo.“
Luk. 23, 34.

V. Molimo te, o Kriste, in te hvalimo.

R. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premišljevanje: Jezus nagne glavo, glasno zakliče in izdihne svojo dušo. Umril je za-me, za mojo grešno in nehvaležno dušo.

Da-si sem tak grešnik in hudodelec, me Jezus vendar ljubi. Svoje roke steguje proti meni in mi želi dati poljub sprave in mirú.

Tudi jaz sem na smrt obsojen. Gotovo bom enkrat umrl. Toda kedaj in kako? To mi je popolnoma neznano.

O presladki Jezus! S spokorno Magdaleno ležim pod tvojim križem in ti kličem: Usmili se me, o presladki in dobrotljivi Jezus! Usmili se me, o moj Zveličar!

Kakor si odpustil skesanemu razbojniku, dodeli tudi meni milost, da bom zaslišal iz ust tvojega služabnika tolažljive besede: Pojdi v miru; tvoji grehi so ti odpuščeni!

Oče naš . . . itd.

Jezusa snamejo s križa in položé Mariji v naročje.

„Potem pa je Jožef Arimatejec Pilata prosil, da bi smel sneti Jezusovo telo, in Pilat je dovolil. Prišel je tedaj in snel Jezusovo telo.“

Jan. 19, 38.

Ÿ. Molimo te, o Kriste, in te hvalimo.

Ř. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premišljevanje: Jezusa snamejo s križa in ga položé njegovi materi v naročje. Kolike bolečine je občutilo v tem trenutku njeno mehko srce!

O Marija, žalostna mati! Tvoje neizrekljive bolečine in svete rane tvojega Sina naj mi podelé milost, da se bodem resnično spreobrnil in bridko objokaval svoje grehe. Tvoje najčistejše roke naj me darujejo Bogu, in tvoja materinska priprošnja naj mi dodeli srečo in milost, da bom do konca stanoviten ostal in na smrtni postelji izgovarjal tvoje in presveto Jezusovo ime. Amen.

Oče naš . . . itd.

Jezusa položé v grob.

V. Molimo te, o Kriste, in te hvalimo.

R. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premišljevanje: Ko je Jezus dokončal svojo daritev, položili so ga v grob. A vstal je iz njega in pokazal za vse prihodnje čase, da je pravi Bog.

Pri tvojem grobu, o Jezus, zmagovalec smrti, klečim in molim tebe, začetnika življenja in večnega Sina živega Boga.

A iz tega groba slišim neki glas, ki me kliče, vabi k sebi in osrčuje. To je tvoj glas, o presladki in vsemogočni Zveličar!

Ti mi govoriš: Pridi k meni! Utrudila te je teža tvojih grehov in tvoje vesti. Pridi, jaz bom dal tvoji duši zopet zdravje, mir in srečo.

Prišel sem, o moj Bog! Tukaj pri tvojem grobu sem. Tukaj ti obljubim, da se ne bom nikdar več ustavljal tvoji milosti, da ti hočem stanovitno služiti!

Oče naš . . . itd.

Sklep.

O moj božji Zveličar, ozri se milostno na ljubezen in pobožnost mojega srca, s katero sem molil tvoj sveti zakrament in hvaležno častil tvoje bridko trpljenje.

Velikodušno se hočem izročiti tvoji najsvetejši volji in sveti križev, pot ne samo moliti, ampak tudi po njem hoditi, zakaj križ je za nas čast, vir vseh milostij in dobrot, naše zavetje in naša krona.

Zato slavim in častim to presveto skrivnost tvojega trpljenja, s katero si nam pokazal svojo neizrekljivo ljubezen in dobrotljivost.

O moja križana ljubezen! Neskončno zasluženje tvojega trpljenja in tvoje smrti naj bode vsem ljudem, pravičnim in grešnikom, na priprošnjo tvoje presvete matere v večno zveličanje.

Usmili se moje uboge duše, mojih prijateljev in dobrotnikov in vseh, ki se trudijo in širijo tvoje vedno češčenje. Tvoj sveti križ naj bo palica, na katero se bomo opirali na križevem potu zemeljskega življenja, dokler ne dospemo v pravo domovino, v nebeški Jeruzalem. Amen.

Češčeno in hvaljeno naj vedno bo
Presveto Rešnje Telo!

Obiskovanje presvetega Rešnjega Telesa.

P o d u k.

(Po sv. Alfonzu Ligvoriju.)

Sv. vera nas uči, da je pod podobo kruha v sv. hostiji resnično pričujoče Jezusovo telo.

Pozabiti pa tudi ne smemo, da je Jezus Kristus na naših oltarjih pričujoč kakor na prestolu ljubezni in usmiljenja. Tu nam deli svoje milosti, in da bi nam prav pokazal svojo ljubezen, ostaja noč in dan skrit med nami.

Sv. cerkev slovesno obhaja praznik presvetega Rešnjega Telesa z osmino, molitvami in procesijami, da bi ljudje Jezusa Kristusa v presv. Rešnjem Telesu molili, ga zahvaljevali in tako pokazali, da verujejo v njegovo pričujočnost v presv. zakramentu.

Ali koliko mora naš Zveličar pretrpeti ravno od istih ljudij, katerim na ljubo je hotel ostati na zemlji, na naših oltarjih! Gospod sam se je pritoževal o tem pred svojo služabnico, sestro Margareto Alakok.

Ko je namreč nekega dne Margareta klečala pred Najsvetejšim, pokaže ji Jezus svoje srce na svetlem prestolu, venčano s trnjem in nad njim je bil križ, ter ji reče: »Poglej to srce, ki ljudi ljubi tako, da je za nje storilo vse, in da je pripravljeno še enkrat darovati se za nje. Premišljuj pa tudi, da povračuje večina ljudij to ljubezen z nehvaležnostjo; mlačni, nepripravljeni ali celo v grehah pridejo k meni v zakramentu ljubezni. Najbolj me boli, da srca, ki so meni posvečena, ravnajo tako z menoj.«

Potem Jezus sestri Margareti razloži, da naj se obhaja prvi petek po osmini praznika presv. Rešnjega Telesa poseben praznik. Ta dan naj se posebno časti njegovo častivredno Srce, da bi ljubeče duše s svojimi molitvami in ljubeznijo popravile vse hudo, kar mora Jezus pretrpeti v presv. Rešnjem Telesu, in tem je obljubil posebne milosti.

To nas uči, da je Jezusu v veselje, bivati med ljudmi, kakor je sam govoril po preroku, in da ne more se ločiti od njih, akoravno ga zaničujejo in prezirajo. Vidimo pa tudi, kako ljubi so mu oni, ki ga pogostoma obiskujejo v cerkvi.

O, da bi nam zamogle govoriti pobožne duše, ki so pogostoma obiskovale Jezusa v presv. Rešnjem Telesu! Pripovedovale bi

nam, koliko milosti in kakšno radost uživajo pred svojim v zakramentu skritim Bogom. Največji svetniki bivali so najrajše pred presvetim Rešnjim Telesom. Sv. Alojziju so morali zaukazati, da ne sme predolgo ostati pred oltarjem. Sv. Frančišek Ksaverij se je pred Najsvetejšim odpočil od svojih težav. Sv. Frančišek Regis je stal v dežju pred cerkvijo, če je bila zaprta, in je bil zadovoljen, da se je vsaj od daleč mogel razgovarjati s svojim Zveličarjem. Sv. Frančišek Asiški je Jezusu v presvetem Rešnjem Telesu takoj potožil vse svoje križe in težave.

Gotovo je, da med vsemi pobožnostmi Bogu najbolj dopada ter nam največ koristi pobožnost, da večkrat obiskujemo Jezusa Kristusa v presv. Rešnjem Telesu.

Privadi se tedaj tudi ti tej pobožnosti; odreci se posvetnim veselicam in stopi večkrat vsaj za četrto ure v cerkev ter se tam razveseljuj z Jezusom. Poskusi enkrat in videl bodeš, koliko ti to koristi. Ure, v katerih si bil pred presv. Rešnjim Telesom, bodo na smrtni postelji tvoja tolažba in tvoje veselje na vekomaj. Vedi, da v četrto uri pred najsvetejšim zakramentom več napreduješ, kakor pri vseh drugih pobožnostih celega dneva.

Kako veselo je klečati pred oltarjem in se tam prijateljski razgovarjati z Jezusom; z

Jezusom, ki nas čaka, da bi nas poslušal in uslišal! Tam ga prosimo odpuščanja in mu lahko potožimo vse potrebe kakor prijatelj prijatelju. Tam izvira milost, ljubezen, in tam si moremo izprositi nebesa. Kaka radost je, moliti pred oltarjem onega, kateri za nas moli k svojemu Očetu, ki je iz ljubezni do nas tu pričujoč! Ali kaj morem dopovedati z besedami? Pridite in okusite!

Molitev pred obiskovanjem.

(Po sv. Alfonzu Ligvoriju.)

Moj Gospod, Jezus Kristus! Iz ljubezni do ljudij si noč in dan pričujoč v tem zakramentu in vedno pripravljen pomagati vsem, ki te pridejo obiskat. Vedno čakaš ljudij, jih vabiš k sebi in sprejemaš. Verujem v tvojo pričujočnost v najsvetejšem zakramentu. Molim te iz dna svojega srca in se ti zahvaljujem za premnoge skazane mi dobrote, zlasti zato, ker si se mi daroval v tem zakramentu, ker si mi dal svojo najsvetejšo mater Marijo za priprošnjico in ker si me poklical, da te obiščem v tej uri.

Zato pozdravljam danes tvoje ljubezni polno srce, in sicer s trojnim namenom: prvič, da se ti zahvalim za to neprecenljivo darilo; drugič v zadoščenje za vse krivice tvojih sovražnikov; tretji moj namen je,

te počastiti in moliti s tem obiskom na vseh krajih sveta, kjer te premalo časté in preveč zapuščajo.

Ljubim te, moj Jezus; srčno obžalujem vse pregrehe, s katerimi sem te dosedaj razžalil; s tvojo milostno pomočjo nočem te nikdar več razžaliti. Za sedaj darujem ti samega sebe, vse svoje misli in želje in vse svoje stvari. Stori z menoj in mojo lastnino po svoji sveti volji; za-se zahtevam samo tvojo sveto ljubezen in stanovitnost v spolnovanju tvoje svete volje. Priporočam ti duše v vicah, zlasti one, ki so te posebno častile v najsvetejšem zakramentu. Priporočam ti vse grešnike. Slednjič združim, o preljubi Zveličar, vsa svoja čutila s čutili tvojega ljubeznivega srca, darujem združena večnemu tvojemu Očetu in ga prosim v tvojem imenu, naj jih sprejme in usliši iz ljubezni do tebe. Amen.

*

Po tej molitvi beri in premišluj eno izmed 31 premišljevanj prvega dela, ali vsaj kak oddelek. Potem opravi sledeče molitve kolikor ti dopušča čas. Ob koncu molitvene ure pred Najsvetejšim pa vedno opravi duhovno obhajilo.

*

Slava presv. Rešnjemu Telesu!

Slavljen, ljubljen in moljen bodi najsvetejši zakrament tolikrat, kolikor je zvezd na nebu, iskric v ognju, praha v zraku, kapljic v morju in peska na zemlji; hvali in časti naj se vekomaj. Slavljen, ljubljen in moljen bodi povsodi in vsikdar najsvetejši zakrament tolikrat, kolikor je rožic spomladi, sadja po leti, listja jeseni, snega po zimi, in kolikor je živih bitij v nebesih in na zemlji, kajti vreden si tolike hvale, božji Jezus, resnično pričujoč pod podobo kruha. Amen.

Slavljen, ljubljen in moljen bodi povsodi in vsikdar najsvetejši zakrament toliko milijonkrat, kolikrat se z dejanjem daruje, z ustmi izgovarja, s srcem poželi, od angelov in ljudij premišlja. Vreden si tolike hvale, najslajši Jezus, ki nas hraniš s svojim presvetim mesom in krvjo. Amen.

Slavljen, ljubljen in moljen bodi povsodi in vsikdar najsvetejši zakrament s tako gorečnostjo, kakoršno more vzbuditi vsemogočni Bog na vse načine, povsodi, vsikdar in vekomaj. Vreden si vse časti, ljubezni in veličastva, o Jezus, pričujoč v tem presvetem zakramentu kot Bog in človek. Amen.

Spravna molitev.

Moj Bog in Zveličar, Jezus Kristus, pravi Bog in pravi človek, pričujoč v presvetem zakramentu, častim in molim te z največjo ponižnostjo, katero mi vzbuja prava vera; ljubim te posebno zato, da ti povrnem vsaj nekoliko vso nečast, zasramovanje in onečiščevanje, katero sem mogoče sam povzročil, ali so se s tem pregrešili drugi in se bodo mogoče še pregrešili. Molim te, o moj Bog, sicer ne tako, kakor zaslužiš ali kakor sem te moliti dolžan, vendar po svojih močeh ter želim v tem biti tako popolnoma, kakor more biti pametno bitje. Tako goreče te želim častiti sedaj in vselej in sicer ne le za vse katoliške kristijane, ki te vkljub svoji veri ne častijo in ne ljubijo, marveč ti hočem zadostovati in te prositi milosti tudi za vse nesrečne nevernike, ki te ne poznajo. Želim, o moj Jezus, da te spoznajo, molijo in ljubijo vsi ljudje v najsvetejšem in božjem zakramentu. Amen.

Dejanja vere, upanja in ljubezni pred Najsvetejšim.

O častitljivi in presveti zakrament! — Skriti Bog in Zveličar, verujem, da si bistveno pričujoč pod podobo kruha, in to

verujem zato, ker si ti, večna resnica, to razodel.

Moj Gospod in moj Bog, po luči svete vere razsvetljen molim te v tvojem najsvetejšem zakramentu tako spoštljivo in goreče, kakor te molijo tvoji sveti angeli pred tvojim prestolom. Molim te in goreče želim, da bi te z menoj ves svet molil, hvalil in iz vseh močij ljubil. Tvoje ime, o Gospod, bodi hvaljeno od sedaj na veke.

O Bog, moje upanje in Bog mojega rešenja, v tebe upa moja duša. Usmiljeni Bog, ki nas čakaš tukaj v zakramentu ljubezni, da bi nam pomagal in nas tolažil, k tebi dvigam svoje srce, svoje roke in oči. Odrešenik moje duše, poglej na rane, ki si jih prejel iz ljubezni do mene, in potem poglej na-me, da se me usmiliš in me rešiš, ker sem bolan, reven in ubog. Stôri nad menoj čudež svojega usmiljenja; vsi tvoji svetniki naj te zato z menoj hvalijo in častijo na veke!

Ljubim te, o moj preljubeznivi Jezus, ker si me prej ljubil in ker si vse ljubezni neskončno vreden. Res, moj Bog in moje vse, ljubim te iz vseh svojih močij, ker ti, ki si neskončno lep in popolen ter neskončno dober, si neizrečeno svet in ljubezniv v sebi samem. Užigaj me vedno bolj z

ognjem svoje ljubezni in napolni moje srce s svojo nepopisljivo sladkostjo, da od tvoje ljubezni skoprnim. Amen.

Prošnja.

(Po sv. Alfonzu Ligvoriju.)

O moj ljubljeni Jezus, o Bog poln ljubezni do nas revnih ljudij, kaj bi bil mogel še storiti, da bi si pridobil ljubezen nehvaležnih ljudij? O, ko bi te ljudje resnično ljubili, gotovo bi bile vse cerkve vedno napolnjene pobožnih častilcev, ki bi te na kolenih molili in se ti z ljubezni plamtečim srcem zahvaljevali, ki si v presvetem zakramentu oltarja resnično pričujoč. Toda večina ljudij pozabi na te in na tvojo neskončno ljubezen do nas; veliko rajši se mudijo pri ljudeh, od katerih pričakujejo časnega in minljivega dobička; tebe pa, o Gospod, pusté samega in zapuščenega v tabernaklju!

O, da bi ti vendar mogel zvesto in goreče služiti in tako zadostovati za veliko nehvaležnost toliko ljudij! O, žal, da sem tudi jaz kedaj bil do tebe, preljubeznivi Jezus, tako malomaren in nehvaležen! Ali od zdaj za naprej ne sme več biti tako! Za trdno sklenem, tebi, preljubeznivi Jezus, ostati zvest in ti tukaj v tabernaklju to-

varišijo delati, kolikor mi bo le mogoče. Užgi v meni ogenj svoje svete ljubezni, da od danes živim le zato, da bi tebe ljubil in tebi dopadel. Ti edini zaslužiš, da bi te vsi ljudje ljubili! In če preje nisem toliko maral za te, oh, odpusti mi; saj od zdaj zanaprej ne želim nič drugega, kakor ljubiti le tebe. Moj Jezus, ti si moja ljubezen in moja dobrotā, moj Bog in moje vse! — Presveta Devica Marija, izprosi mi močno ljubezen do presvetega zakramenta. Amen.

Pozdrav presv. Srcu Jezusovemu.

(Molitev sv. Mehtilde.)

Pozdravljam te, o premilo Srce Jezusovo, ti sladkodoneča struna presv. Trojice! Pozdravljam te, o presladko Srce Jezusovo, ti živi vir vse dobrote in milosti! Pozdravljam te, najljubeznivejše Srce Jezusovo, ti zakladnica vseh bogastev božjih! Tisoč in tisočkrat bodi češčeno in pozdravljeno, ti vir božje ljubezni, iz katerega izvirajo vse milosti in vse usmiljenje. O najplemenitejše in najdražje Srce Gospoda našega Jezusa Kristusa, z namenom presvete Trojice te molim kot zaklad vseh milostij, ki so se kedaj razlile in se še razlivajo nad svete in pobožne duše.

O Srce Jezusovo, ti sladko Srce; o Srce Jezusovo, ti mило Srce; o Srce Jezusovo, ti ljubeznivo Srce; o Srce polno sladkostij, polno usmiljenja, polno ljubezni. K tebi se zatečem in tvojemu prevelikemu usmiljenju izročim svoje grehe in zaničnosti. Tebi darujem ves svoj trud in vsa svoja dela; tebi izročim vso svojo revščino, tebi izročim svoje življenje in posebno konec svojega življenja. O Srce Jezusovo, ti najplemenitejši dar, ti najslajše kadilo, ti najdostojnejša daritev, daruj se ti Bogu Očetu za-me in nadomesti one dni mojega življenja, v katerih nisem nič Bogu dopadljivega storil.

Hvalim te, najplemenitejše Srce Jezusovo, združen z ljubeznijo, s katero te je stvaril sveti Duh iz najčistejše krvi deviške matere Marije. Blagrujem te, presladko Srce Jezusovo, združen z ljubeznijo presvete Trojice, katera te je okrasila z vsemi nebeškimi darovi. Slavim te, najmilejše Srce Jezusovo, združen z ono ljubeznijo, katere si gorelo do nas ljudij. Častim te, predobrotljivo Srce Jezusovo, združen z ljubeznijo, katera te je na lesu svetega križa za nas umorila. Ljubim te, najsvetejše Srce Jezusovo, združen z ljubeznijo, zaradi katere si bilo s sulico prebodeno.

Zato, o presveta Trojica, te hvalim in molim tisoč in tisočkrat; po presvetem Srcu Jezusovem in v imenu vseh stvarij se ti zahvaljujem, da si obdarovala to najplemenitejše Srce s tolikimi darovi in milostmi. S ponižnim spoštovanjem darujem tvojemu najvišjemu veličastvu prav to božje Srce z vso blaženostjo, katero ima v sebi, in sicer v ta namen, da te hvalim in ponižno prosim odpuščanja vseh grehov in zanikernostij. Amen.

Prisrčna prošnja k najsvetejšemu Srcu Jezusovemu.

(Po blaženi Margareti Mariji Alakok.)

Vem, da sem nevreden, pa poklekнем pred teboj, najsvetejše božje Srce Jezusovo, da te častim in molim, ljubim in hvalim, kolikor zamorem. Tebi, ljubeznivi prijatelj moje duše priporočim z najtrdnejšim zaupanjem vse svoje stiske in nadloge, svojo zapuščenost in svojo revščino, svojo nagoto in lenobo, svojo slabost, svojo mlačnost, skratka, vse rane svoje duše. Prosim te najprisrčneje, usmili se me in pridi mi na pomoč.

O, ljubezni polno Srce, reši me! Pri vsem, kar te zamore ganiti, te rotim, da podeliš meni in vsem, katerih zveličanje

je v nevarnosti, milost, da ostanemo v tvoji ljubezni. Oh, božje Srce, neпусти, da poginem v potopu svojih hudobij! Stôri z menoj, kakor hočeš, da te le še nadalje ljubim. Ne zavrzi me, na te zaupam. K tebi kličem, k tebi, saj ti edini me zamoreš rešiti vsega zlega in posebno najhujšega zla, greha. Zatri greh v meni in odpusti mi vse hudo, s čemur sem te žalil.

Žal mi je nad vse, da sem te razžalil; prosim te iz vsega srca odpuščanja. O najljubeznivejše Srce, skaži svojo moč meni in vsem, ki so se mi v molitev priporočili, ali za katere moram moliti. Pomagaj nam, vsakemu po potrebi in sili. O usmiljeno Srce, gani zakrknjena srca grešnikov in tolaži duše umrlih v vicah! Bodi ti pribežališče umirajočim, tolažba onim, ki so v stiski in silo trpé. Bodi slednjič meni ljubezni polno Srce, vse v vsem; bodi pribežališče moje duše v moji smrtni uri, objemi jo z rokami svojega usmiljenja. Amen.

Izroči se Mariji!

O Marija, blagoslovljena, milostipolna mati mojega Zveličarja, sedaj klečim pred njim, katerega si spočela od svetega Duha in rodila, da me je mogel odrešiti ter se mi darovati v svetem zakramentu. Ne bilo

bi lepo od mene, če se ti ne bi zahvalil, ker si privolila v skrivnost včlovečenja, če bi te ne ljubil in hvalil kot mater svojega Gospoda. Najslajša mati, gotovo poznaš željo mojega srca, posvetiti se samo službi tvojega božjega Sina.

Vnovič sem mu obljubil nerazrušljivo zvestobo in hočem zanj živeti in umreti. Toda jaz sem slaboten in reven; brez pomoči in podpore ne morem ostati zvest obljubi. Zato pridem k tebi, poln otroškega zaupanja in te prisrčno prosim, da me sprejmeš v svoje materino varstvo in postaneš moja mati. Privošči mi prostorček zraven svojega najslajšega deteta Jezusa na svojem ljubezni polnem materinem srcu; dovoli, da izročim v tvoje varstvo edino svojo neumrjočo dušo in svoje ubogo srce. V kako varnem zavetju sem, če počivam v tvojem naročju, kako varno hodim pod tvojim varstvom!

Izkaži se mi kot mati moja, jaz hočem biti in ostati tvoj otrok in tebi služiti vse svoje življenje. Poglej na-me z milostnimi očmi, če se bodem obotavljal; drži me, če hočem pasti; vôdi me, če bi se hotel izgubiti; varuj me, če se približuje zapeljivec; pokrepčaj me, če preti nevarnost moji duši. Svojega Sina nisi

zapustila do smrti na križu; ne zapusti tudi mene, svojega otroka, do smrti moje, da dosežem milost, tebe kedaj večno gledati, hvaliti in slaviti v nebesih z najslajšim tvojim detetom. Amen.

Molitev za sveto cerkev.

Večni Oče, spomni se svoje družbe, ki je tvoja od začetka. Spoznaj sveto cerkev za nevesto edinorojenega svojega Sina, za katero se ni branil preliti svoje krvi. Prosim te, poveličaj jo s svetostjo, z obilnimi milostmi in z veliko dedščino, da bode spoznana vredno takega ženina in tolike odkupnine. Ozri se milostno na otroke te svete matere in pridruži ji vse narode, da vsi spoznajo z živo vero tebe, Boga Očeta, in od tebe poslanega Jezusa Kristusa, kakor tudi svetega Duha, da te kličejo na pomoč s trdnim upanjem in te popolnoma ljubijo. Amen.

Slavospev na čast presv. Rešnjemu Telesu.

(„Pange lingua.“)

1.

2.

Pevaj, jezik, pesem blago	Iz brezmadežne Device
Rešnjemu Telesu v čast,	Nam bil rojen, nam bil dan;
Slavi tudi kri predrago:	Seme je sejal resnice
Za sveta odkup in last	In je hodil kot zemljan.
Vso izlil je srčno srago	Ko je pa odšel z zemljice,
Sad deviški, dušna slast.	Pustil je spomin krasán.

3.	5.
Pri večerji zadnji v noči Z brati ljubimi sedi, Jagnje je in kruhe moči, Da postavo dovrši. Dvanajsteri pričujoči Trumi sebe v jed deli.	Torej to skrivnost premilo Mi molimo skupaj vred, Zgini staro poročilo, Vlada novi naj obred. Vera naj nadomestilo Daje, če taji pogled.

4.	6
Glej, Beseda beseduje: In v meso kruh spremeni; Dalje še on narekuje: Vino Kristova je kri. Naj taji čut, zadostuje Vera in srce krepí.	Čast in slava razodeva Naj Očetu se Bogu, Čast in slava naj odmeva Tudi božjemu Sinu, Čast enaka naj se peva Duhu svetega miru. Amen.

Ÿ. Kruh z nebes si jim dodelil. Aleluja.
B. Ki ima vso sladkost v sebi. Aleluja.

Molitev.

O Bog, ki si nam zapustil v čudovitem zakramentu spomin svojega trpljenja, daj nam, prosimo te, svete skrivnosti tvojega telesa in tvoje krvi tako častiti, da v sebi vedno čutimo sad tvojega odrešenja. Ki živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti sv. Duha, Bog vekomaj. Amen.

Nauk o duhovnem obhajilu.

Tridentinski cerkveni zbor pravi, da moremo sv. obhajilo prejeti na trojen način: prvič samo po zakramentu, drugič samo v duhu, tretjič po zakramentu in v duhu. Na

prvi način prejemajo sv. obhajilo hudobneži, ki se približajo v smrtnem grehu, kakor je storil Judež. Tretji način je onih, ki pridejo ozaljšani z milostjo. Po drugem načinu prejemajo sv. obhajilo tisti, ki Gospodovega telesa ne prejemajo v zakramentu, temveč na duhoven način, v živi veri, goreči ljubezni in srčnem hrepenenju po Jezusu. Tako postanejo deležni sadov, katere on prinese v človeško srce.

Ni treba na široko razkladati zakladov milosti duhovnega obhajila, katerega se verniki dandanes tako malo poslužujejo. Duhovno obhajilo prinaša včasih ravno iste milosti, kakor pravo zakramentalno obhajilo, in še več, ako je večja in živejša naša vera in srčnejše naše hrepenenje po Jezusu.

Naš Gospod Jezus Kristus je že večkrat očitno pokazal, kako drago mu je duhovno obhajilo. Poplašal je pobožno hrepenenje svojih služabnikov s tem, da jim je podelil sv. obhajilo ali lastnoročno, kakor sv. Klari, sv. Katarini Sijenski, sv. Ludvini; ali po kakem angelu, kakor sv. Bonaventuri in sv. Stanislavu Kostki, ali po svoji materi, kakor sv. Silvestru. In ne smemo se čuditi tem milostim, kajti duhovno obhajilo napolnuje dušo z božjo ljubeznijo; ono zjedini nas z Bogom in mi postanemo sposobni prejeti od njega največje milosti.

Teh milostij, pobožna duša, se moreš udeležiti večkrat na dan, ker moreš s svojim srcem vedno biti pri Bogu in lahko večkrat obudiš hrepenenje, združiti se z Jezusom.

Dobro je, če to storiš vsaj enkrat na dan; kadar se ti najložeje zgodi, pripravi se z največjo gorečnostjo, da ti bode prineslo obilno koristi. Najpripravnejši čas je sv. maša ali čas obiskavanja presv. Rešnjega Telesa. Duhovno obhajilo sprejmi tako:

Najprej obžaluj svoje grehe, da očistiš srce, v katero hočeš sprejeti svojega Gospoda; potem vzbudi prav živo vero v Jezusovo pričujočnost v presvetem Rešnjem Telesu. Premišljuj njegovo veličastvo, ki se skriva pod podobo kruha in vina, preudarjaj njegovo ljubezen in dobrotljivost; ponižuj se in spoznavaj svojo lastno nevrednost. Potem se združi z Jezusom v duhovni, tihi ljubezni. Misli si, da ti preblažena Devica Marija ali angel varuh prinese sv. hostijo, ali da pride Jezus sam; objemi ga in ponavljaj večkrat v goreči ljubezni besede: »Pridi, o moj Jezus, pridi v moje revno srce, uteši moje hrepenenje, pridi in posveti mojo dušo; pridi v moje srce!«

Potem prenehaj nekoliko in misli na svojega Boga, ki živi v tebi. Slednjič se prav

prisrčno zahvali in prosi ga za milost, katera najbolj potrebuješ.

Tako ti bo duhovno obhajilo mnogo koristilo; storilo bo zlasti, da se bodeš približeval dobro pripravljen mizi Gospodovi.

Duhovno obhajilo.

Moj Jezus! Verujem, da si v presv. Rešnjem Telesu pričujoč. Ljubim te čez vse, želim te sprejeti v svoje srce. Ker te pa sedaj ne morem sprejeti v resnici v presvetem zakramentu, pridi vsaj duhovno v moje srce! — — — Objamem te, zjedinem se s teboj, kakor bi bil že prišel v moje srce! Ne pripusti, da bi se kedaj zopet ločil od tebe! — —

Krajši načini duhovnega obhajila.

Verujem, da si ti, o Jezus, v presv. Rešnjem Telesu pričujoč; želim se s teboj zjediniti. Pridi v moje srce! Objamem te, ne loči se več od mene!

Prosim te, Gospod Jezus Kristus, vnemi s sladko in gorečo močjo svoje ljubezni moje srce, da umrjem iz ljubezni do tvoje ljubezni, ker si ti hotel umreti iz ljubezni do mene! (Sv. Frančišek.)

O nikoli ljubljena ljubezen, o nepoznana ljubezen, o moj ženin! Kedaj me boš popolnoma združil s teboj? (Sv. Magdalena Paciška.)

Jezus, moj zaklad, moja ljubezen! Rani in užgi ti to srce, da le za te gori, le tebe ljubi! (Sv. Peter Alkantarski.)

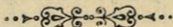
Verujem v te, o Jezus, v presvetem zakramentu; ljubim te in hrepenim po tebi. Pridi v moje srce. Objamem te, ne zapusti me nikdar več. Amen.

Jezus, krotak in iz srca ponižen, vpo-dobi po svojem moje srce!

(Odpustka 300 dnij enkrat na dan.)

O Jezus, vse iz ljubezni do tebe!

O Jezus, moj najzvestejši in edini prijatelj, pridi v mojo dušo in jo ozdravi; ona, katero ljubiš, je bolna. Pridi, ti življenje mojega srca, in daj mi, da živim resnično od tebe, v tebi in za-te. Jaz nisem vreden, da prideš k meni, pa reci le besedo, in moja duša bo ozdravljena. O Jezus, tebi živim; o Jezus, tebi umrjem; o Jezus, tvoj sem živ in mrtev. Amen.

Razne molitve.

Gospod Jezus Kristus, edinorojeni Sin večnega Očeta, prikazal si se Mojzezu v gorečem grmu, da si oznanil rešitev judovskega ljudstva iz sužnosti. Molim te v najsvetejšem zakramentu in te goreče prosim: reši in potolaži svoje izvoljeno ljudstvo! Ti si veliki duhovnik Boga Očeta; sam se daruješ, da potolažiš njegovo pravično jezo.

V najsvetejšem zakramentu prosiš neprenehoma svojega Očeta, da dodeli grešnikom milost in usmiljenje. Milo te prosim, pokaži nebeškemu Očetu svoje svete rane, svoje bolečine, ki si jih pretrpel, svoj križ, na katerem si prelil svojo drago kri! Tvoja sveta kri naj izmije naše grehe in kazni, ki nam jih je razžaljenje božje nakopalo!

Odvрни od naše domovine svoje ostre kazni in ne spominjaj se naših brezštevilnih grehov, marveč usmili se je po svojem neskončnem usmiljenju!

Obvaruj, o dobrotljivi Jezus, svoje ljudstvo nerodovitnosti zemlje, bliska, groma, šibe potresa, lakote, nalezljivih boleznij, vstaj in vojskâ.

O Jezus, zanesi nam! O Jezus, usliši nas! O Jezus, usmili se nas! Daj, da prejmemo milost pred teboj, odvrni od naše domovine hude kazni za tako številne grehe!

Naša ljubezen in češčenje najsvetejšega zakramenta naj te vsaj nekoliko odškoduje za veliko nečast, ki so ti jo kedaj delali hudobni ljudje v naši domovini. Usmili se jih in odpusti jim njih hudobijo!

Povišaj in poveličaj svojo cerkev v naši slovenski domovini, usliši ponižne prošnje za naše škofe in za vse duhovnike. Amen.

Zahvala za pravo vero.

O predobrotljivi Jezus, moj Bog in moj Gospod, ki si skrit v presvetem zakramentu, molim te z vernim srcem; spoznam, kako velika je milost, da si me poklical k pravi veri!

Češčena bodi vekomaj tvoja neskončna dobrotljivost, katera me je obvarovala pred večno smrtjo in me pripeljala na pravo pot do neba, kjer upam gledati tvoje veličastvo!

Zaradi vere se je imenoval Gospod v starem zakonu Bog Abrahamov, Izakov in Jakopov, in znamenje vere sta bila oblačni in ognjeni steber, katera sta vodila ljudstvo skozi puščavo, zakaj temna kakor oblak in jasna kakor ogenj je skrivnost svete vere.

Vera je dušna dragocenost, dragi zaklad srca, ki je združeno z Bogom, svetla luč, pred katero zgine goljufivi blesk sveta, ogenj, kateri spreminja naše namene, želje in dejanja v Bogu prijeten dar. Vera nas vodi k oltarju, k angelski mizi, kjer uživamo kruh, ki je prišel z nebes; po veri se tesno združujemo z Jezusom.

Zato te zahvaljujem, o moj Bog, za neprecenjeno milost vere in te molim v skrivnosti vere, v zakramentu ljubezni, kateremu bodi čast in hvala vekomaj! Amen.

Molitev za domovino.

O dobrotljivi Jezus, skrit v najsvetejšem zakramentu! Glej, pred teboj klečim in te prosim blagoslova naši domovini! Tvoja nebeška rosa naj rosí na-njo; bla-

goslovi svoje ljudstvo, ki si je ustvaril, odrešil in posvetil!

Večni Bog, ki ostaneš pri nas v najsvetejšem zakramentu do konca dnij, blagoslovi svoje dediče, ki si jih pridobil za se s svojo dragoceno krvjo!

Vsegavedni Bog, tebi ne ostane nič prikritega, čeprav si v svojem veličastvu skrit v podobi kruha, blagoslovi svoje ljudstvo, ki je vladaš s svojo previdnostjo!

Vsemogočni Bog, čegar moči se ne more nihče ustavljati, blagoslovi našo domovino, da jej ne bo nihče kalil mirú in edinosti!

Sveti Bog, pred teboj skrivajo serafi svoje obličje, ko te molijo; blagoslovi svoje ljudstvo, da te bo na veke slavilo in hvalilo!

Ÿ. O Gospod, tvoje obličje naj nas razsvetljuje in tvoj blagoslov naj na nas rosi!

Ř. Pokaži nam svoj obraz, in mi bomo rešeni!

Ÿ. Glej milostno na svoje služabnike, o Gospod, in vodi njihova dela!

Ř. Luč Gospodova bodi nad nami, in on naj vodi dela naših rok!

Ÿ. Da moremo z veselim srcem moliti: Hvaljeno in češčeno naj vedno bo

Ř. Presveto Rešnje Telo!

Blagoslov vsemogočnega Boga Očeta,
Sina in svetega Duha naj rosi vedno na
nas in našo milo domovino! Amen.

Hvali Sijon, Rešenika!

(Lauda Sion, Salvatorem.)

1.

Hvali, Sijon, Rešenika,
Poj pastirja in vodnika,
Poj mu himne, pesmice!
Kar le moreš, poj mu hvalo,
Vedno hvališ ga premalo,
Vedno zlagaj hvalnice!

2.

Danes hvalimo pojoči
Živi kruh oživljajoči,
Kruh slavimo iz nebes,
Ki ga pri večerji blagi
Bratov družbici predragi
Dal je Rešenik zares.

3.

Vneto, glasno ga hvalimo
In prijetno ga slavimo,
Sveta pesem naj doni!
Dan slovesni se obhaja,
Ko je sladki kruh iz raja
Prvič pokrepčal ljudi.

4.

Kralja novega praznuje
Se večerja, in daruje
Jagnje danes se novó.
Naj umakne se starina,
In resnici sence tmina;
Naj razjasni luč temó.

O najsvetejša pojedina, v kateri se
Kristus vživa, kjer se obhaja spomin nje-
govega trpljenja, kjer se duša napolnuje
z milostjo, in v kateri dobimo poroštvo
prihodnje slave! Aleluja.

Ÿ. Kruh z nebes si jim dodelil. Aleluja.

R. Kateri ima vso sladkost v sebi. Aleluja.

Kazalo.

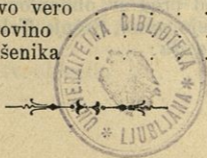
	Stran
Predgovor družbe sv. Mohorja	5
Prvi del: Premišljevanja.	
Molitev pred premišljevanjem	7
Molitev po premišljevanju	8
1. Jezus Kristus je postavil presv. Rešnje Telo iz ljubezni do nas	8
2. Jezus Kristus se nam popolnoma daruje v presv. Rešnjem Telesu	16
3. Jezus Kristus nam kaže v presv. Rešnjem Telesu neizmerno dobrotljivost in usmiljenje	24
4. O goreči ljubezni, s katero se nam Jezus Kristus vsega daruje v presv. Rešnjem Telesu	32
5. Jezus Kristus je postavil presv. Rešnje Telo, da se združuje z našimi dušami	39
6. Jezus Kristus je postavil presv. Rešnje Telo, da nas obogati s svojimi milostmi	48
7. Jezus Kristus je postavil presv. Rešnje Telo, da vedno prebiva med nami	54
8. Jezus Kristus v presv. Rešnjem Telesu neprenehoma kaže svojo ljubezen	61
9. Jezus Kristus želi, da ga prejemo v presvetem Rešnjem Telesu	69
10. Presv. Rešnje Telo ohranjuje in pomnožuje življenje duše	77
11. Presv. Rešnje Telo nam daje moč, da premagamo svoje sovražnike	84
12. Presv. Rešnje Telo nas tolaži v naših bridkostih	91
13. Presv. Rešnje Telo ima moč, nas posvetiti	97

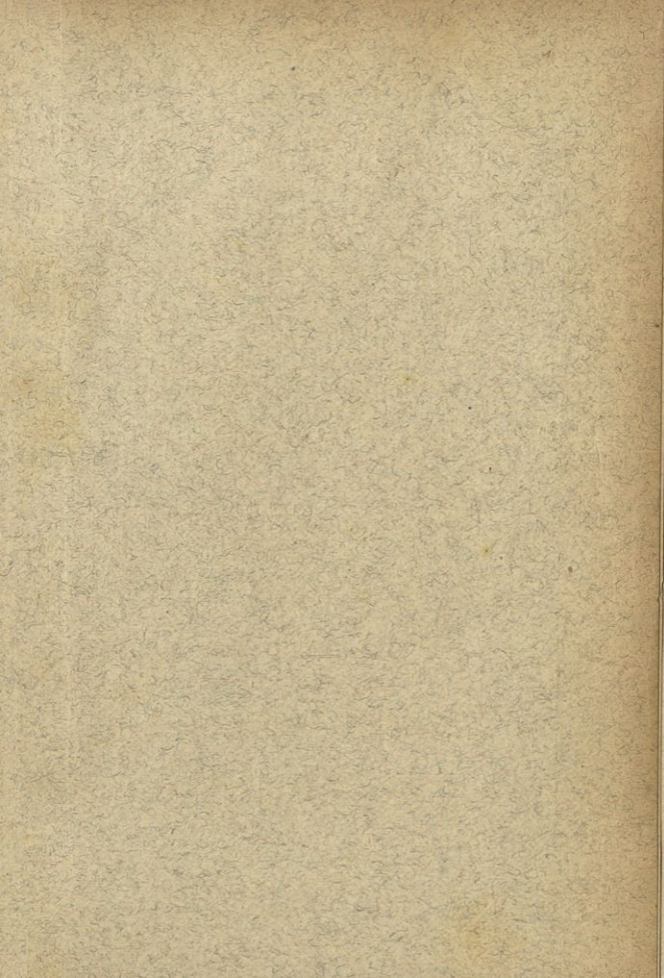
	Stran
14. V presv. Rešnjem Telesu nam je Jezus Kristus vzgled popolne potrpežljivosti	105
15. V presv. Rešnjem Telesu nam je Jezus Kristus vzgled globoke ponižnosti	110
16. V presv. Rešnjem Telesu nam je Jezus Kristus vzgled prave ljubezni	118
17. V presv. Rešnjem Telesu nam je Jezus Kristus vzgled zveste ljubezni	127
18. V presv. Rešnjem Telesu nam je Jezus Kristus vzgled svete gorečnosti	136
19. V presv. Rešnjem Telesu nam je Jezus Kristus vzgled skrivnega življenja	145
20. V presv. Rešnjem Telesu nam je Jezus Kristus vzgled srečnega življenja	156
21. O ljubezni Jezusovi do nas, ko v sv. maši tolikokrat ponavlja svojo daritev na križu .	166
22. V daritvi sv. maše skazuješ Bogu neizmerno čast in hvalo	173
23. Sv. maša je spravna daritev za naše grehe	179
24. Sv. maša je zahvalna daritev za neskončne božje dobrote	183
25. Pri daritvi sv. maše si lahko izprosimo vse vrste milostij	189
26. Kako hučo se pregrešijo tisti, ki oskrunjajo sv. mašo	193
27. Kako strašno grešijo oni, ki pristopajo k sv. obhajilu s smrtnim grehom v srcu . .	204
28. K sv. obhajilu moramo pristopati s čistim srcem	213
29. K sv. obhajilu moramo pristopati z živo vero	222
30. K sv. obhajilu moramo pristopati z gorečo ljubeznijo	231
31. O pogostem sv. obhajilu	240

Drugi del: Molitvenik.

	Stran
Jutranje molitve	249
Molitev za tiste, ki bodo ta dan umrli	251
Dober namen	252
Molitev zjutraj pred sv. obhajilom	253
Večerne molitve	253
Molitev za srečno smrt	255
Molitev na večer pred sv. obhajilom	255
Mašne molitve:	
Prva sv. maša, kakor jo ima duhovnik na praznik presv. Rešnjega Telesa	258
Molitev po tihi sv. maši	279
Druga sv. maša. (Poleg Paganija)	281
Tretja sv. maša	289
Spovedne molitve:	
Molitev pred spovedjo	293
Izpraševanje vesti	294
Nekaj nagibov obuditi srčen kes	295
Kes in trdni sklep	296
Spoved	298
Molitev po spovedi	299
Izročilo preblaženi Devici Mariji	300
Naložena pokora	301
Obhajilne molitve.	
<i>Pred sv. obhajilom:</i>	
Dober namen	302
Vera — Upanje — Ljubezen	304
Molitev sv. Tomaža Akvinčana	305
Vspodbudljeji po sv. Tomažu Kempčanu	306
Molitev sv. Bernarda k sv. Devici Mariji	308
Hrepenenje	308
Očitna spoved pred sv. obhajilom	309
Kadar pokažejo presv. Rešnje Telo	310
<i>Po sv. obhajilu:</i>	
Vzdihljeji	310
Zahvala	311

	Stran
Darovanje	311
Molitev sv. Tomaža Akvinčana	311
Molitev k presv. Devici Mariji	312
Prošnja	313
Molitev za odpustke	314
Popoldanska služba božja:	
Litanije presv. Rešnjega Telesa	315
Litanije vseh svetnikov	319
Litanije presv. Imena Jezusovega	328
Lavretanske litanije	332
Molitev k sv. Jožefu po rožnem vencu	337
Sveti križev pot	339
Obiskovanje presv. Rešnjega Telesa:	
Poduk	356
Molitev pred obiskovanjem	359
Slava presv. Rešnjemu Telesu	361
Spravna molitev	362
Dejanja vere, upanja in ljubezni pred Najsve- tejšim	362
Prošnja	364
Pozdrav presv. Srcu Jezusovemu	365
Prisrčna prošnja k najsv. Srcu Jezusovemu	367
Izroči se Mariji	368
Molitev za sv. cerkev	370
Slavospev na čast presv. Rešnjemu Telesu	370
Molitev	371
Nauk o duhovnem obhajilu	371
Duhovno obhajilo	374
Krajši načini duhovnega obhajila	374
Razne molitve:	
Molitev za odvrnitev božjih kaznij	376
Zahvala za pravo vero	377
Molitev za domovino	378
Hvali Sijon, Rešenika	380

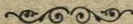

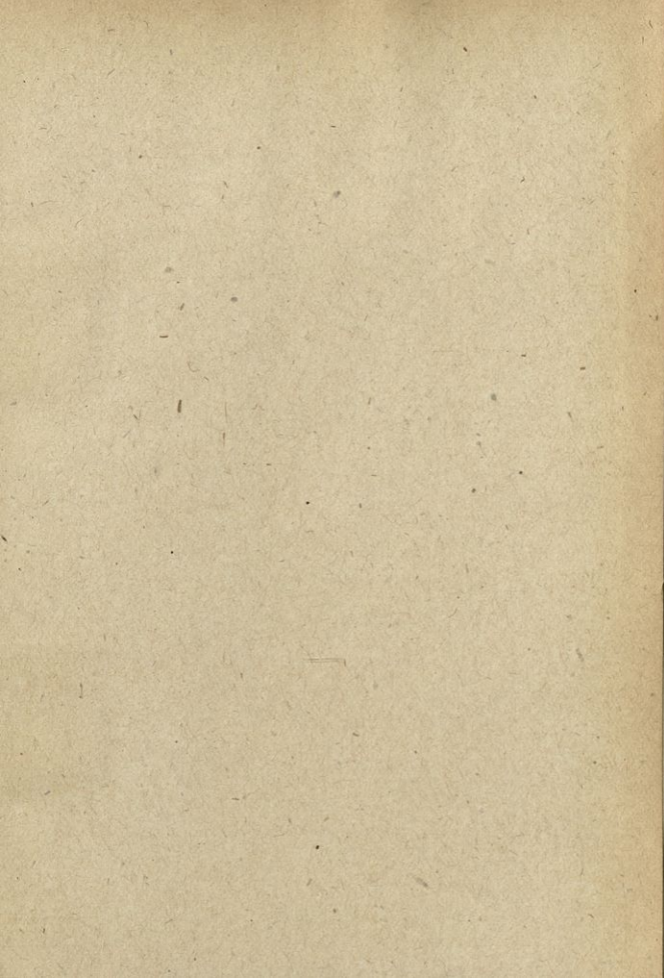
Naslednji molitveniki,

katere je izdala družba sv. Mohorja
v Celovcu, priporočajo se v naro-
čevanje:

	Za druž- nike		Za neude- in po knji- garnah	
	gl.	kr.	gl.	kr.
Fr. Kosar: Nebeška hrana, I. del broš.	—	50	—	70
— „ „ „ II. del „	—	50	—	70
L. Škufca: Šmarnice „	—	40	—	60
A. Kalan: Tomaža Kempčana: Hodi za Kristusom! broš.	—	40	—	60
B. Bartol: Hoja za Marijo Devico „	—	30	—	40
J. P. Pavlič: Gospod, teči mi po- magat! broš.	—	40	—	60
J. Volčič: Šmarnice naše ljube Gospé „	—	40	—	60
A. M. Slomšek: Življenja srečen pot broš.	—	40	—	60
A. M. Slomšek: Krščansko devi- stvo broš.	—	40	—	60
Dr. J. Pajek: Sveti Jožef . . . „	—	40	—	60
Ant. Žgur: Marija Devica, majnik- ova kraljica broš.	—	40	—	60
Dr. J. Walter: Sv. rožni venec „	—	40	—	60

Kdor si naroči vezan molitvenik, naj doda
k zgornjemu znesku za vez v usnji z zlato ob-
rezo še 60 kr., v prtju z rudečo obrezo pa 40 kr.

COBISS :042:00

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

00000426530

